CONSPIRAŢII

NOUA ORDINE MONDIALĂ

Lucia Ivănescu

În spatele sistemului perfect al cărţii de credit, al codului de bare, se ascunde o dictatură universală, sclavia, robia faţă de anticrist. (Cuviosul Paisie Aghioritul)

Din „profeţiile" lui Bertrand Russel

- Reducerea numărului populaţiei este un bine necesar pentru dezvoltarea lumii". Până acum, războiul n-a avut un efect prea mare asupra creşterii populaţiei, care a continuat pe parcursul a două războaie mondiale. Poate că războiul bacteriologic ar fi mai eficient. Dacă la fiecare generaţie s-ar răspândi în lume o ciumă neagră, supravieţuitorii ar putea să procreeze liber, fără ca, totuşi, să populeze prea mult planeta. Poate că această stare de lucruri este neplăcută, dar ce dacă? Persoanele cu adevărat nobile sunt indiferente la fericire, în special a celorlalţi.
- În mod gradat, prin reproducere selectivă, diferenţele congenitale dintre conducători şi conduşi vor creşte până când vor deveni specii aproape diferite. O revoltă a plebei ar deveni la fel de negândită ca şi o insurecţie organizată a oilor împotriva practicii de a mânca carne de oaie.
- Dieta, injecţiile şi interdicţiile se vor combina de la o vârstă foarte timpurie să producă acel tip de caracter şi de credinţe pe care autorităţile îl consideră dezirabil şi orice critică serioasă a puterii va deveni imposibilă psihologic.
- Populaţia nu va cunoaşte felul în care i se inoculează convingerile. Când tehnica se va fi perfectat, fiecare guvern care a educat generaţii de oameni în acest fel va putea controla întreaga populaţie în mod eficient şi sigur, fără a fi nevoie de armate sau poliţie. Propaganda educaţională, cu ajutorul guvernului, va putea să obţină rezultate într-o singură generaţie. Există însă două puternice forţe care se opun unei astfel de politici: una este **religia**, iar cealaltă este **patriotismul**. O societate ştiinţifică nu poate fi stabilă decât sub conducerea unui guvern mondial."

Bertrand Russell, laureat al Premiului Nobel, în: *Impactul ştiinţei în societate*, 1953.

Noua Ordine Mondială - câteva informații esențiale

Conducătorii lumii încearcă să convingă întreaga umanitate că singura soluţie în stabilirea şi menţinerea "păcii mondiale" este crearea Noii Ordini Mondiale, prin unificarea tuturor superputerilor lumii. În realitate, Noua Ordine Mondială înseamnă planuri masive de reducere a populaţiei, sfârșitul democraţiei şi distrugerea suveranităţii naţiunilor. Dacă aceste schimbări ar fi anunţate deschis, ar genera aproape sigur proteste masive şi violenţe la scară mondială. De aceea, planurile conducătorilor din umbră sunt păstrate secrete şi implementate gradat. Populaţia este masiv dezinformată prin mass-media. Utilizarea puternicelor grupuri de presiune şi a avantajelor financiare pentru coruperea politicienilor, folosirea unei reţele de activişti poziţionaţi strategic şi utilizarea mijloacelor de informare corporatiste pentru muşamalizarea adevărului şi răspândirea propagandei, dovedesc că pregătirile pentru intriga operaţiune au necesitat mult timp şi planificare. Lipsa opoziţiei substanţiale în interiorul sistemului dovedeşte prezenţa unei reţele de colaboratori benevoli care au infiltrat sistemul şi prestează "munca murdară" pentru aşa-zisa Elită mondială. Deseori este greu de crezut că elitele au reuşit să-şi extindă puterea peste atât de multe posturi de control, peste spectrul combinat al economicului, politicului şi vieţii sociale. Aici îşi au originile scepticismul şi sintagma "teoria" conspiraţiei. Din nefericire, faptul că toate schimbările se îndreaptă într-o singură direcţie exclude posibilitatea unei coincidenţe. Oportunismul şi conformismul sunt larg răspândite intr-o societate care continuă să se elibereze de orice restricţie, inclusiv de valorile morale. Noua Ordine Mondială nu mai este astăzi un concept vag formulat. În plină criză economică, Noua Ordine Mondială devine sub ochii noştri o realitate care, treptat, prinde contur. Criza financiară vine din marile centre comerciale – New York, Londra, Paris, Tokyo, Hong

Kong. Potrivit studiului “Global Cities Index”, realizat de cercetătorii de la compania americană de consultanţă în management A.T. Kearney împreună cu Foreign Policy şi The Chicago Council of Global Affairs, în cele cinci orașe puternic globalizate s-a înregistrat cea mai mare perturbare a indicilor bursieri. “În prezent, succesele şi eşecurile globalizării sunt percepute cel mai acut la nivelul marilor orașe“, se arată în studiul A.T. Kearney. Oraşele care figurează în topul globalizării sunt şi cele mai afectate din punct de vedere al falimentelor şi al şomajului din industria financiară. În marile centre urbane se află epicentrul crizei actuale. În faza a doua a crizei, pe măsură ce se extinde către industrii, va atinge şi marile centre industriale. Fondul Monetar: “Vreţi bani? Vom tipări mai mulţi bani!” În curând, Fondul Monetar Internaţional ar putea ajunge la fundul sacului de bani, în condiţiile în care numărul ţărilor care solicită fonduri de ajutor este tot mai mare. Astfel de cereri vin din toate colţurile lumii, de la Europa de Est până la America Latina, Africa şi Asia. Brad Setser, expert la faimoasa organizaţie francmasonică Council for Foreign Relations (CFR) declara că nevoia de finanţare externă a tuturor ţărilor vizate de FMI ajunge la 500-600 de miliarde de dolari, şi atenţionează că “suma ar scufunda complet Fondul Monetar“. Pentru a obţine lichidităţi, Fondul poate emite obligaţiuni în nume propriu, pe pieţele financiare. Instituția nu a apelat însă, niciodată la această opţiune. A preferat să solicite depozite din partea celor 185 de state membre. Opţiunea de forţă majoră este de a tipări bani, prin emisiuni tip Special Drawing Rights, instrument financiar preferat şi deja folosit de FMI şi de Banca Mondială. Asta nu e altceva decât o invitaţie fără perdea pentru ca inflaţia să crească şi mai mult. În curând, nicio monedă financiară nu va mai valora nimic, fie că se numește dolar, euro sau yen. Dictatura financiară, soluţia-miracol a grupului Bilderberg pentru rezolvarea crizei actuale e următoarea: „Crizele economice au fost şi vor fi deseori provocate cu abilitate chiar de noi, cu scopul de a retrage bani din circulaţie“. Acesta este un citat din al XX-lea protocol secret francmasonic.

Prim-ministrul Marii Britanii, preşedintele Franţei şi înalţi oficiali internaţionali cer instaurarea unei dictaturi financiare pentru a rezolva actuala criză economică. De data aceasta, şi cei mai sceptici vor trebui să recunoască evidenţa: actuala criză financiară este folosită de cei care urmăresc să conducă această planetă, pentru a instaura Noua Ordine Mondială. Soluţia de creare a unei autorităţi financiar-bancare unice, la care s-a ajuns chipurile după mai multe întâlniri ale liderilor mondiali, a fost de fapt decisă la întâlnirea Bilderberg din iunie 2008. Scenariul prin care s-a ajuns aici nu este nici pe departe unul nou: el a mai fost utilizat în 1815, 1907, 1929, 1944 şi în 1971 sub acelaşi pretext: asigurarea stabilităţii şi creşterii economice. De fiecare dată a urmat însă o nouă criză, şi mai amplă, şi mai gravă, care a mărit tot mai mult puterea guvernului financiar din umbră. 9 iunie 2008 – Preşedintele Băncii Federale din New York, cere implementarea unui organism unic de control al băncilor de pe întreaga planetă. La întâlnirea Bilderberg de anul acesta au participat foarte multe persoane cheie din sistemul bancar şi financiar: Timothy Geithner (preşedintele Băncii Federale din New York), Ben Bernanke (preşedintele Federal Reserve), Henry Paulson (Secretarul Trezoreriei SUA), Jean-Claude Trichet (preşedintele Băncii Centrale Europene), Robert Zoellick (preşedintele Băncii Mondiale). Unii autori care au avut curajul să facă dezvăluiri despre conspiraţia mondială au avertizat atunci (în iunie 2008) că scopul întâlnirii Bilderberg de anul acesta este discutarea modalităţii de implementare a guvernului unic mondial, utilizând o criză financiară. Nici nu se încheiase bine întâlnirea Bilderberg (desfăşurată la Washington între 5 şi 8 iunie 2008) ca Timothy Geithner se plângea în Financial Times de gravele probleme financiare create de actualul sistem. “Vina o poartă existenţa băncilor centrale, iar problema se va rezolva doar prin instaurarea unui unic organism, care să controleze întregul sistem bancar.”

Sistemul băncilor centrale sau naționale a fost însă creat tot de cei care acum vor (numai aparent) să îl distrugă (dar în realitate, vor sa îl extindă). Prima din aceasta serie a fost Federal Reserve din SUA. Orice bancă centrală are puterea de a emite bani pentru o întreagă naţiune şi, prin acest mecanism, controlează rata dobânzilor, rezervele de monedă şi stabileşte, retrăgând sau lansând bani lichizi pe piaţă, valoarea monedei naționale. O bancă centrală poate da bani cu împrumut guvernului, însă evident că face aceasta în schimbul unei dobânzi. Atunci când dă cu împrumut dolarii produşi astfel, Federal Reserve cere o dobândă care intră buzunarul celor care o conduc şi determină o creştere a cantităţii de bani pe care aceştia o pot apoi din nou împrumuta. E un cerc vicios fără sfârșit, iar la ora actuală nu există niciun mecanism mai ingenios şi mai diabolic de

îmbogăţire. În lăcomia şi inconştienţa lor, cei care l-au creat îşi doresc acum să-l extindă la nivel planetar.

25 septembrie – Jeffrey Garten, membru CFR, cere crearea Autorităţii Monetare Globale (Global Monetary Authority, GMA). Jeffrey Garten, membru al Council of Foreign Relations a participat şi el la întâlnirea Bilderberg şi îşi aduce aportul la punerea în aplicare a celor decise de acest guvern mondial din umbră. Într-un articol din *Financial Times* având ca titlu "Avem nevoie de o nouă Autoritate Monetară Globală" (*We need a new Global Monetary Authority*) anunţă că omenirea se confruntă cu o criză globală, care cere soluţii globale. Iată ce scrie el în Financial Times: "Chiar dacă operaţiunea de pompare masivă de fonduri din partea statului are succes, ea va trebui să fie urmată de o soluţie pe termen lung: instaurarea unei Autorităţi Globale Monetare. Washingtonul recunoaşte că această criză a devenit globală. Băncile centrale au început deja să realizeze acţiuni sincronizate de injectare de fonduri în pieţele de capital. Aceasta ar trebui să ducă la un răspuns internaţional coerent (adică toată lumea să facă la fel), menit nu doar să stingă focarele create, ci şi să reconstruiască şi să menţină pieţele de capital pe termen lung. Propusa Autoritate Monetară Globală (GMA) va superviza la sânge activităţile autorităţilor naţionale, mai acerb decât FMI-ul, şi va controla implementarea unor reglementări globale. Va acţiona ca o Curte de judecată a falimentelor pentru companiile globale de o anumita mărime. Cele mai mari companii financiare globale vor trebui să se înregistreze la GMA şi vor fi obligate să se supună monitorizării acestuia. Comitetul de conducere al GMA va include bancheri din SUA, Marea Britanie, UE, Japonia, China, Arabia Saudită şi Brazilia. Va fi finanţat prin contribuţii obligatorii de fiecare ţară care se va angaja la aceasta şi de prime tip asigurare plătite de companiile financiare globale, publice sau private."

Ceea ce Jeffrey Garten descrie în articolul său este de fapt o dictatură financiară globală. Şi nu este doar o teorie, ci un plan care începe să fie pus în aplicare. 13 octombrie – Gordon Brown, primul ministru al Marii Britanii cere "o nouă arhitectură financiară mondială pentru o eră globală".

"Uneori este nevoie de o criză, pentru ca oamenii să accepte, că ceea ce era de mult evident şi ar fi trebuit făcut încă de mulţi ani, nu mai poate fi amânat acum," spune Gordon Brown într-un discurs. "Trebuie să creăm o nouă arhitectură financiară internaţională pentru o eră globală. Trebuie să avem un nou sistem Bretton Woods, să construim o nouă arhitectură financiară internaţională pentru anii ce vor urma." Acordul Bretton Woods a fost adoptat în iulie 1944 pentru a reconstrui sistemul economic internaţional după Al Doilea Război Mondial. El stabilea un cadru de administrare monetară, dictând regulile pentru schimburile comerciale şi financiare intre ţările industrializate. Aşa au fost create Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială, ca organisme menite "să garanteze stabilitatea financiară şi creşterea economică la nivel internaţional" (adică exact acelaşi pretext care este servit şi astăzi – şi iată unde am ajuns).

15 octombrie – Nicolas Sarkozy, preşedintele Franţei cere un "guvern financiar mondial"
Nicolas Sarkozy este un alt personaj cheie în acest joc. Instaurat în fruntea Franţei cu sprijinul masoneriei şi al CIA (în spatele său se află Alain Bauer, fost Mare Maestru al Marelui Orient al Franţei şi agent CIA), Sarkozy conduce acum grupul liderilor europeni. Nu întâmplător, Franţa se află acum la preşedinţia Comisiei Europene, exact în perioada deznodământului crizei financiare. Nici nu se putea om mai potrivit pentru a aduce ţările Europei la linia trasată de grupul Bilderberg.

La ultima întâlnire care a avut loc pe 15 octombrie la Bruxelles cu liderii ţărilor membre UE, Nicolas Sarkozy a vorbit de un guvern financiar mondial: „Propun ca la finalul acestui Consiliu să venim cu un mesaj unitar. În acest spirit am propus un summit internaţional până la finalul acestui an, de preferinţă la New York, acolo unde a început totul, pentru refondarea sistemului financiar internaţional. Doresc ca, în ceea ce priveşte acest subiect, noi, europenii, să fim deplin uniţi. Criza actuală este criza prea-multului. Trebuie să refondăm sistemul, iar această refundamentare trebuie să fie globală. Nici o instituţie financiară nu trebuie să scape reglementarii şi supravegherii." Principalul consilier economic al preşedintelui Sarkozy, François Perol, a explicat presei că "pentru a răspunde crizei financiare trebuie să lucrăm în trei direcţii. Acest nou acord va implica în primul rând un sistem de reglementare financiară bazat pe controlul tuturor agenţilor financiari, a fondurilor de protecţie împotriva riscurilor (*hedge funds*), a agenţiilor de rating şi a băncilor".

Acelaşi lucru îl spunea şi Jeffrey Garten! Al doilea punct propus de Franţa este „crearea unui guvern economic, cu adevărat mondial, care să nu fie redus la G8, pentru că din acesta nu fac parte două dintre ţările cele mai populate din lume, China şi India, şi nici Brazilia, Mexic sau vreo ţară africană.” Până aici nicio noutate. Şi al treilea punct: “Instituirea unui sistem de cooperare monetară între marile state, pentru că unul dintre motivele actualei crize îl constituie dereglările monetare din anii ‘90 şi de la începutul anilor 2000, care au determinat Statele Unite, China şi Europa, fiecare pentru sine, să elaboreze o politică diferită“. Adică toată lumea să “joace” după regulile lor. Fără excepţii. Concluzia acestei mascarade? În urma summit-ului de la Bruxelles, liderii UE au făcut presiuni asupra Washington-ului pentru ca acesta să reformeze rapid şi în profunzime sistemul financiar actual. Iar Washington-ul a fost extrem de mulţumit să subscrie planului care fusese lansat chiar de el, ca instrument docil al Bilderberg. Istoria se repetă sub acelaşi slogan: “Ordo ab chao” (la ordine prin haos).
Toate cele de mai sus nu sunt altceva decât repetarea pas cu pas a unei vechi strategii, care a mai fost utilizată de câteva ori de-a lungul istoriei, cu aceleaşi consecinţe dezastruoase pentru omenire. De fiecare dată, scenariul a fost identic: s-a creat o situaţie de criză, s-a oferit o soluţie (chipurile pentru a menţine stabilitatea) şi apoi au fost implementate măsuri care au creat un şi mai mare control din partea aşa-zisei elite mondiale. Conspiraţioniştii numesc această strategie “dialectica hegeliana a tezei, antitezei şi sintezei“. Masonii o numesc “Ordo ab chao” (la ordine prin haos sau mai bine spus la Noua Ordine Mondială prin haos). Au instaurat-o chiar ca deviză a celui mai înalt grad din Ritul Scoţian, gradul 33.

Puţină istorie ne face mai deştepţi: Rothschild, Morgan, Rockefeller

În anul 1815, Nathan Rothschild a preluat controlul economiei europene, provocând o cădere a bursei din Londra. În acel moment, Europa era sătula de război, iar viitorul întregului continent depindea de deznodământul bătăliei de la Waterloo. Dacă armata lui Napoleon ieşea victorioasă, Imperiul francez urma să deţină puterea asupra Europei. Dacă, din contră, câştiga armata coaliției anglo-prusaco-olandeze, condusă de ducele de Wellington, ajungea Anglia într-o poziție de putere. Oricum Rothschild nu avea nimic de pierdut, întrucât finanţase ambele tabere. După cum se ştie, bătălia de la Waterloo a avut ca rezultat înfrângerea lui Napoleon. Cel care a finanţat reconstrucţia Europei şi stabilizarea sistemului economic după războaiele napoleoniene a fost Rothschild. Fondurile din care el a împrumutat naţiunilor Europei, îndatorându-le, au provenit dintr-o înșelăciune celebră. Folosindu-și reţeaua de spioni, Nathan Rothschild a aflat înaintea celorlalţi englezi care era rezultatul importantei bătălii de la Waterloo. Le-a transmis agenţilor săi de la bursă să vândă puternic acţiuni, lucru care i-a determinat pe ceilalţi să creadă că ştie ceva şi că ducele de Wellington a pierdut bătălia de la Waterloo. Toată lumea a intrat în panică, grăbindu-se să scape de acţiunile britanice “fără valoare”, pentru a-şi salva măcar o parte din averi. După câteva ore, bursa din Londra se prăbuşise total. când a sosit ştirea oficială că Wellington câştigase de fapt bătălia de la Waterloo, era deja prea târziu. Rothschild cumpărase cea mai mare parte din piaţă pe o sumă de nimic. În câteva secunde, acţiunile britanice au crescut peste valoarea lor iniţială şi iată cum peste noapte, averea deja fabuloasă a lui Rothschild s-a multiplicat de 20 de ori. Din aceşti bani, clanul Rothschild a dat apoi împrumuturi (evident cu dobânzile de rigoare) ţărilor europene, atât de dornice să se refacă după lunga perioadă de război (finanţat tot de Rothschild) şi să ajungă la stabilitate economică.
Tot stabilitatea economică a fost invocată şi pentru a justifica crearea Federal Reserve. Prima bancă supranaţională din lume a apărut în urma unei false crize financiare, declanşate de un alt membru al elitei, bancherul J. P. Morgan. În 1907, J. P. Morgan a început să răspândească zvonul că băncile au dificultăţi şi nu vor mai putea face rambursări. Ca şi în exemplul anterior cu Nathan Rothschild, acest zvon a căpătat credibilitate pentru că venea de la o persoană despre care se presupunea că ştie ce spune. S-a creat panică, toată lumea s-a înghesuit să îşi retragă depozitele din bănci, lucru ce a dus la falimente în lanţ (aproape 5400 de bănci au dispărut atunci). Apoi Congresul american a demarat o anchetă pentru a stabili care este cauza acestui dezastru şi cum poate fi el evitat. Comisia însărcinată cu această misiune era condusa de senatorul Nelson Aldrich. Acesta era liderul partidei republicane din Senat, dar şi trezorier al lojii masonice din Rhode Island şi omul bancherilor (de altfel avea să devină membru al clanului Rockeffeler, fiica sa Abby Greene Aldrich căsătorindu-se

cu John D. Rockefeller Jr.). Aldrich a propus ca soluţie "salvatoare" crearea unei Bănci Centrale, care să vegheze pentru ca dezastrul din 1907 să nu se mai repete niciodată. Istoria a arătat că el s-a mai repetat de atunci de mai multe ori.
În 1910, Federal Reserve Act a fost semnat iniţial, nu de legislatorii americani aşa cum era firesc, ci de bancheri, în cadrul unei întâlniri secrete, organizate în casa lui J.P. Morgan din Jekyll Island. Apoi documentul i-a fost dat lui Aldrich care l-a prezentat Congresului. Iniţial nu a avut sorţi de izbândă, dar în 1913, când Woodrow Wilson a devenit preşedinte al SUA, a fost aprobat. În schimbul susţinerii financiare şi politice în alegeri, Wilson le promisese bancherilor că, odată ajuns preşedinte, va aproba fără să clipească constituirea Federal Reserve. Cu două zile înainte de Crăciun, când o mare parte din membrii Congresului american nu erau prezenţi, Federal Reserve Act a fost transformat în lege, fiind aprobat de Congres şi de preşedintele SUA.
După mulţi ani, Woodrow Wilson scria cu regret: "Naţiunea americană este controlată de sistemul de credit. Sistemul de credit este unul privat, creşterea naţiunii şi toate activităţile noastre sunt în mâinile câtorva oameni, care nu fac altceva decât să controleze şi să distrugă libertatea economică. Am ajuns să fim una din cele mai prost guvernate, cele mai complet controlate şi mai dominate guverne din lumea civilizată. Nu avem un guvern cu opinie liberă, mânat de propriile convingeri, ci un guvern aservit opiniei şi supus presiunilor unui mic grup de oameni care îl controlează."
Senatorul Louis McFadden spunea în 1932 în Congresul american: "Prin constituirea Federal Reserve a fost construit un sistem bancar mondial. Un superstat, controlat de bancherii internaționali care acţionează împreună pentru a transforma lumea în sclavul lor. Federal Reserve a uzurpat guvernul". Publicului i s-a spus atunci că Federal Reserve este soluţia ideală şi unică pentru a menţine stabilitatea economică (sună cunoscut, nu-i aşa?). Străzile şi ziarele erau pline de afişe în care americanilor li se arăta cum inflația, şomajul şi criza economică sunt de acum de domeniul trecutului, datorită apariţiei Federal Reserve. A urmat însă marea criza economică din 1929 (The Great Depression), care a predat SUA cu totul în mâinile bancherilor. În 1944 a fost implementat sistemului Bretton Woods, pentru a restabili economia după cel de-Al Doilea Război Mondial (o altă criză generată cu finanţarea aceloraşi bancheri). Cu acest prilej, au apărut alte instituţii financiare de genul Federal Reserve, dar pe scară mai extinsă: Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială.
Federal Reserve a oprit în 1971 convertibilitatea dolarului în aur, producând o nouă criză pe piaţă, care a transformat dolarul american în principala monedă de schimb (mai ales pentru comerţul cu petrol) a planetei. De fiecare dată s-a invocat nevoia de stabilitate economică. Lista utilizării acestui scenariu este lungă şi se încheie (sperăm) cu actuala criză financiară, orchestrată de aceeaşi bancheri din umbră prin intermediul organizaţiilor lor: Federal Reserve, Banca Mondială, FMI şi băncile centrale (naţionale) ale celor mai mari puteri ale lumii. Aplicând cu scrupulozitate scenariul cunoscut, acestea au creat acum panica necesară acceptării unei noi autorităţi financiare, unice la nivel mondial, conduse de același grup restrâns care vrea să domine întreaga planetă.

Poate că toate aceste detalii financiare vă obosesc… Din păcate, guvernul mondial ne-a obișnuit să lăsăm chestiunile economice şi financiare, atât de complicate, pe seama "experţilor" (care sunt instruiţi să gândească şi să acţioneze numai în interesul "elitei" mondiale, fiind nişte instrumente ale guvernului din umbră). Pentru cei pe care detaliile îi ostenesc (şi mai ales pentru a-i convinge de importanţa acestora) merită să citiţi cu atenţie următoarea poveste care rezumă ce este greşit cu actuala criză financiară, cum a fost ea creată de guvernul din umbră, şi cum singurii care au de pierdut de pe urma ei nu sunt nici instituțiile financiare aflate în aşa-zis faliment, nici Banca Mondială, nici preşedinţii şi miniştrii care fac jocurile lor, ci fiecare dintre noi:
Într-un sătuc de câmpie, a venit un investitor însoțit de secretarul lui. A bătut la prima poartă întâlnită în cale şi i-a spus proprietarului: "Uite, eu sunt colecţionar de broscuţe. Dacă îmi aduci o broscuţă, am să-ţi dau pe ea 10 euro. Ţăranul a fugit repede la balta din spatele casei şi a luat o broscuţă. I-a dat-o investitorului şi a primit cei 10 euro. Apoi le-a povestit vecinilor ce afacere bună a făcut el. A doua zi, fiecare ţăran s-a dus la investitor cu câte o broscuţă, pe care a vândut-o cu 10 euro. După câteva zile, investitorul le-a spus sătenilor: "Văd că afacerea merge. De azi, pentru fiecare broscuţă am să vă plătesc câte 20 de euro." Ţăranii, bucuroşi nevoie mare, au dat fuga la baltă, au cules câte broscuţe au putut, şi i le-au predat investitorului, primind fiecare câte 20 de euro

pe bucată. După alte câteva zile, acesta s-a întors acasă la el şi l-a lăsat pe secretarul său să mai adune broscuţe încă două săptămâni. Incinte de a pleca, le-a spus: “Dragii mei, sunt nevoit să mă întorc urgent la mine acasă ca să mă ocup de afaceri. Vă promit însă că la întoarcere, am să cumpăr de la voi broscuţele cu 60 de euro bucata”. Şi a plecat, în uralele sătenilor. A doua zi, secretarul investitorului i-a adunat pe săteni şi le-a ţinut următorul discurs: “Fraţilor, m-am gândit la o afacere pentru voi. Şeful meu se va întoarce peste două săptămâni Şi vă va pluti câte 60 pe euro de broscuţă. Dacă vreţi, eu vă pot vinde înapoi broscuțele pe care mi le-ați dat, pentru 35 de euro bucata, iar voi le veţi vinde cu 60 şi veţi câștiga astfel câte 25 de euro. Profitul vostru va fi frumușel şi fără niciun efort. Ce spuneţi?” Sătenii s-au adunat la sfat şi au decis că o aşa afacere nu mai prind ei curând. Au pus mană de la mană, s-au împrumutat care pe unde a putut şi au cumpărat broscuţele înapoi cu 35 de euro bucata. Secretarul investitorului a luat banii şi s-a făcut nevăzut. Iar sătenii au rămas cu broscuţele, cu banii daţi şi cu datorii la creditori.

David Rockefeller recunoaşte că face parte din conspiraţia care a pus la cale globalizarea
El a condus multă vreme Banca Chase Manhattan, este membru al societăţii secrete Illuminati şi al “Aristocraţiei Negre” planetare. Împreună cu Zbigniew Brzezinski, a pus bazele Comisiei Trilaterale şi este unul din cei mai importanţi reprezentanţi ai aşa-zisei “Elite mondiale” care a pus la cale planurile globalizării mondiale.
În octombrie 2002, David Rockeffeler şi-a publicat Memoriile, în care povesteşte, cum a activat în serviciile secrete militare în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, dezvoltându-şi “abilitatea de a construi o reţea de surse de informare şi influenţă.” Însă pasajul cel mai interesant din aceste Memorii se găseşte la pagina 405. Rockefeller admite aici că face parte dintr-o conspiraţie secretă internaţională, care are ca scop globalizarea: “Timp de mai bine de un secol, extremişti ideologici aparținând întregului spectru politic s-au folosit de ocazia unor incidente mediatizate pentru a ataca familia Rockefeller şi a pretinde că aceasta are o exagerată influenţă asupra instituțiilor politice şi economice americane. Unii dintre ei cred chiar că facem parte dintr-o conspiraţie secretă care lucrează împotriva intereselor Americii. Ne caracterizează pe mine şi familia mea ca fiind “internaţionalişti” care conspiră la crearea unei structuri politice şi economice unice globale, o nouă lume, dacă vreţi. Dacă asta este acuzaţia, pledez VINOVAT şi sunt mândru de asta.”

Vă propun în cele ce urmează un istoric al activităților celebrei familii, al cărui singur scop faptic şi declarat a fost, este şi va fi construirea unui guvern mondial unic, a unei societăţi omeneşti planetare ghidată de doctrina „Iluminaţilor” formulată acum peste 200 de ani, un imperiu global pregătit pentru a fi închinat Antihristului ce va să vină. Acţiunile Rockefeller-ilor nu s-au limitat la o uriaşă acumulare de capital din industria petrolieră şi bănci. Nu există domeniu de activitate fundamental de natură să strice valorile reale ale umanităţii în care să nu fie implicaţi (homosexualitate, eugenie, avorturi) şi nu au ratat, începând din secolul 19, nici una din etapele edificării NOII ORDINI MONDIALE la care să nu-şi aducă contribuţia în mod major şi uneori determinant (Liga Naţiunilor, finanţarea industriei naziste, ONU, Banca Mondiala, FMI, UE, Consiliul Mondial al Bisericilor). Au fondat şi finanţat organisme financiare şi politice interne şi internaţionale aflate în vârful piramidei decizionale ce sforăresc conducătorii naţiunilor şi sistemul economic mondial (Federal Reserve, Council on Foreign Relations, Asia Society, Bilderberg, Population Council, Comisia Trilaterală, North American Free Trade Agreement - NAFTA, Group of Thirty). Au fondat universităţi şi au finanţat centre de învăţământ, adevărate fabrici de pregătit marionete ascultătoare fidele sistemului. Pentru o mai bun înțelegere a activității lor generale, să facem însă o scurtă incursiune în istoricul acestei familii:

Cămătăria. Unii din precursorii sistemului financiar bancar modern au fost Templierii. S-a putut constata astfel că cei ce sunt la butoanele acestuia nu doar că strâng averi colosale, dar influenţează masiv politicul, pot declanşa războaie, pot determina însuşi cursul istoriei. Dar ei au fost doar deschizători de drum în acest domeniu şi nu aveau destulă experienţă acumulata, astfel încât partea văzută a ordinului a sfârşit tragic. Dar cei interesaţi au avut ce învăţa şi au dedus că nu e de ajuns influenţarea puterii politice, ci trebuie ca însăşi vechea putere politică să fie înlocuită cu un sistem politic marionetă. Mai mult, că trebuie distrusă şi puterea bisericii. Primul care a pus în practică experienţa acelor deschizători de drum în domeniul financiar bancar politic a fost Mayer Amschel

Rothschild (1744–1812), fondatorul imperiului bancar al familiei Rothschild, cea mai de succes familie din istorie. Mayer Amschel Rothschild zicea: „Daţi-mi controlul banilor unei naţiuni şi nu-mi mai pasă cine îi face legile.” Acesta şi mai apoi fiii săi au creat acest imperiu cu întindere europeană determinând explozia revoluţiei industriale pe continent, au influenţat dezvoltarea sa economică pe direcţia folosirii combustibililor fosili, inclusiv dezvoltarea transporturilor, au modernizat şi stăpânit sistemul bursier, au finanţat mereu ambele tabere ale unui război, au pus la punct un sistem continental de informaţii rapide etc. La sfârşitul secolului 19 controlau peste jumătate din întreaga bogăţie a planetei. Desigur, ei au fost vârful unui iceberg, partea văzută a unui sistem piramidal în care au fost ajutaţi de prieteni mai puţin văzuţi. În SUA, i-au finanţat pe coloşii Rockefeller (petrol), Andrew Carnegie (oţel), Harriman (căi ferate), J. P. Morgan şi pe bancherii ce au pus bazele Rezervei Federale. Să urmărim acum un scurt istoric al evoluţiei prietenilor din SUA ai familiei Rothschild. După declararea independenţei, timp de peste un secol, preocuparea gigantului a fost extinderea teritorială la nivel nord-american şi dezvoltarea economică. Influenţa sa internaţională în acest timp a fost minimală. Au apărut astfel câţiva giganţi în petrol, oţel, cărbune, căi ferate, bănci:

John Davison Rockefeller (1839–1937) fondează în 1870, împreună cu fratele său William Rockefeller (1841–1922), mega-colosul Standard Oil, care cuprinde Standard Oil of New Jersey (SONJ) (companie redenumită Exxon, acum parte a ExxonMobil, corporaţie membră în Council on Foreign Relations), Standard Oil of New York (redenumită Mobil, acum parte a ExxonMobil), Standard Oil of California (redenumită Chevron, corporaţie membră în Council on Foreign Relations), Standard Oil of Indiana (redenumită Amoco, acum parte a BP, corporaţie membră în Council on Foreign Relations), Standard Oil of Ohio sau Sohio (acum, parte a BP), Anglo-American Oil Co. (acum, Esso UK), South Penn Oil Co. (devenită Pennzoil, acum parte a Shell, corporaţie membră în Council on Foreign Relations). Acest Rockefeller este considerat a fi fost cel mai bogat om al tuturor timpurilor. A fost, de asemenea, fondatorul Universităţii din Chicago şi al Universităţii Rockefeller în 1901, denumit inițial Rockefeller Institute for Medical Research, care a produs 23 de laureaţi ai premiului Nobel. În 1913, a creat Rockefeller Foundation.

John Davison Rockefeller Jr. (1874–1960), fiul lui John D. Rockefeller. Membru al societăților secrete Alpha Delta Phi şi Phi Beta Kappa. După terminarea studiilor, devine director la Standard Oil, iar mai apoi şi la compania lui J. P. Morgan, U.S. Steel.

James Stillman (1850–1918), împreună cu W. H. Harriman, Jacob Schiff şi William Rockefeller controla cele mai importante căi ferate (Texas and Pacific Railroad, Southern Pacific Railroad, International-Great Northern Railroad, Union Pacific Southern Railway, St. Louis, Brownsville and Mexico Railway, Mexican National Railroad), precum şi National City Bank of New York. Fetele lui, Sarah Elizabeth Stillman şi Isabel Goodrich Stillman s-au măritat cu **William Goodsell Rockefelle**r şi **Percy Avery Rockefeller**, fiii asociatului, prietenului şi preşedintelui corporaţiei Standard Oil, William Rockefeller. Unul dintre descendenţii astfel rezultaţi, **James Stillman Rockefeller**, a fost preşedinte al National City Bank of New York (acum Citibank), dar a lucrat şi pentru Brown Brothers Harriman. Tot el a încorporat şi First National Bank. În 1946, **David Rockefeller** devine singurul bancher al familiei (Chase National Bank). Pe atunci, preşedinte era unchiul său, **Winthrop Aldrich**, fiul gigantului **Nelson W. Aldrich**. Banca devine Chase Manhattan Bank în 1955 (acum denumită J. P. Morgan Chase). Aceasta joacă astfel rolul de „rivală” a National City Bank of New York, devenită First National City Bank (iar acum Citibank, parte a Citigroup). În fapt, National City a avut o lungă asociere cu familia Rockefeller. James Stillman Rockefeller şi David au fost înscăunaţi la conducerea celor doi giganţi în 1959, respectiv 1960. Curat „rivali”. Dar să revenim la începutul secolului şi să trecem în revistă greii acelor vremuri:

Andrew Carnegie (1835–1919), magnatul corporaţiei Carnegie Steel Company, cumpărată în 1901 de J. P. Morgan şi transformată în colosul US Steel cu ramificaţii până în Europa centrală. După tranzacţie se retrage din afaceri. Fondatorul, în 1910, al instituţiilor care îi poartă numele.

John Pierpont Morgan (1837–1913), un adevărat gigant în bănci–finanţe, industrie. După Războiul Civil, Morgan a început să investească în căile ferate şi curând conducea industria transporturilor. El nu construia noi drumuri, ci le consolida pe cele cu probleme financiare, proces denumit „morganizare". Programul său era compatibil cu cele ale marilor corporaţii, care doreau să înlăture competiţia prin formarea trusturilor şi monopolurilor.
Acesta a fost începutul marii crize corporative din New York. Capitalişti puternici, precum Philip Armour („regele" industriei alimentare pe-atunci) şi Collis Huntington („regele" industriei transporturilor) s-au mutat în New York în 1890, pentru a fi aproape de marile case de investiţii, precum Morgan & Co. și Lehman Brothers. Până în 1895, New York ajunsese sediul principal al corporaţiilor din SUA. Aproape jumătate din milionarii americani locuiau în metropola New York. Morgan controla cartelul Wall Street, considerat în perioada respectivă (aşa cum este şi astăzi) „cea mai mare putere financiară din istorie". La începutul anilor 1900, în culmea puterii sale, Morgan domina 100 de corporaţii cu active de peste 22 miliarde USD (iar un miliard din acea vreme echivala cu aproximativ 190 miliarde de azi. Deci vorbim de aproximativ 4 200 de miliarde...) Edificator este că, la moartea sa, averea din testament era foarte mică... Unde s-a dus restul? Unde trebuia, el fiind unul dintre principalii locotenenţi ai lui Rothschild la acea vreme. Morgan a mai avut strânse relaţii de afaceri cu Nelson W. Aldrich şi familia Warburg.

Familia Warburg. **Paul Warburg** (1868–1932) împreună cu fraţii săi **Max** (1867–1946) şi **Felix** (1871–1937) au fost proprietarii firmei M. M. Warburg & CO din Germania. Max a rămas în Europa iar Paul şi Felix au înfiinţat în SUA Kuhn, Loeb & Co, împreună cu Jacob Schiff, la care se alătură şi Otto Hermann Kahn (1867–1934). Paul Warburg a fost şi preşedinte al Bank of Manhattan. De asemenea, primul director al aşa-zisului Council On Foreign Relations (CFR). Max Warburg a fost şi unul dintre industriaşii de la IG Farben. Mega compania germană IG Farben a avut strânse şi scandaloase legături de afaceri cu Bank of Manhattan condusă de Paul Warburg. Mai mult, Max a fost acuzat că a finanţat puterea naţional-socialistă. **James Warburg** (1896-1969) (fiul lui Paul), consultant financiar al preşedintelui Franklin D. Roosevelt, declara în faţa Senatului SUA pe 7 februarie 1950: „Vom avea un Guvern Mondial fie că ne place, fie că nu ne place. Singura întrebare este dacă acest Guvern Mondial va fi adoptat prin cucerire sau prin accept."

Nelson Aldrich (1841–1915), politician şi bancher. Strânse legături de afaceri cu J. P. Morgan şi Paul Warburg. Vizionarul care a născocit Federal Reserve Act. Foarte activ mason. Fiica sa, Abby Aldrich, a fost mama lui David Rockefeller. Ţinând seama de toate acestea, încă de la începutul secolului al XX-lea, jurnalişti de înaltă clasă, precum Lincoln Steffens şi Ida Tarbell observau pentru prima dată faptul că America nu mai era condusă de politicieni, ci de marii oameni de afaceri.

Crizele economice şi înfiinţarea Rezervei Federale
După această enormă acumulare de capital, s-a trecut la crearea unui organism care să controleze întregul sistem financiar-bancar al SUA. Astfel, în 1907 Jacob Schiff (socrul lui Felix Morgan) declara într-un discurs la New York că, fără o bancă centrală care să aibă un control adecvat, ţara va aluneca înspre cele mai severe crize din istorie. Apoi - după criza artificială din 1907, „rezolvată" de J. P. Morgan - în 1908 Congresul îl însărcinează pe Nelson W. Aldrich cu cercetarea cauzelor şi cu căutarea soluţiilor pentru prevenirea crizelor… Acesta, după o vizită la greii din finanţe europeni (Rothschilds şi prietenii), se întâlneşte în noiembrie 1910 la Jekyll Island Club cu Paul Warburg (Kuhn, Loeb & Co.), Frank A. Vanderlip (din partea National City Bank of New York), Henry P. Davison (din partea companiilor J. P. Morgan), Charles D. Norton (din partea First National Bank of New York), Benjamin Strong (reprezentant J. P. Morgan), în cel mai mare secret posibil, şi pun bazele Rezervei Federale (Federal Reserve), conform înţelegerii prealabile dintre Aldrich, Warburg, J. P. Morgan, Rockefeller. Secretul era necesar, deoarece opinia publică nu ar fi acceptat o „bancă naţională" înfiinţată de bănci private. Federal Reserve este recunoscută oficial abia în 1913, de către Woodrow Wilson, influenţat fiind de Bernard Mannes Baruch. Preşedinţii SUA nu erau de capul lor nici pe atunci, având ca şi azi sfătuitori şi supraveghetori, cum a fost şi Bernard Mannes Baruch (1870–1965). Acesta, după ce şi-a părăsit afacerile, a devenit eminenţa cenuşie sfătuitoare a preşedinţilor Woodrow Wilson şi Franklin D. Roosevelt pe probleme economice (apărea în

momentele importante generate de implicarea Statelor Unite în cele două războaie mondiale). În timpul primului război mondial, a fost preşedinte al War Industries Board, jucând un rol principal în efortul industrial de război şi avantajând enorm US Steel. L-a secondat pe Woodrow Wilson la Conferinţa de Pace de la Versailles. (ATENȚIE! - nici nu se terminase războiul, şi se făceau deja planurile Societăţii Naţiunilor.) Membru Brain Trust, în timpul celui de Al Doilea Război mondial a fost consultant economic al preşedintelui Franklin D. Roosevelt. În 1946, a fost reprezentantul SUA la United Nations Atomic Energy Commission.
Acest preşedinte Woodrow Wilson, chiar dacă ascultător, a spus totuşi ceva remarcabil: „Unii dintre cei mai mari oameni din Statele Unite din domeniul comerţului şi producţiei se tem de ceva. Ei ştiu că undeva există o putere atât de organizată, atât de subtilă, atât de atentă, atât de completă, de perseverentă încât nu au curajul să o vorbească de rău sau să o condamne decât în şoaptă."

Cele trei războaie mondiale. Păpuşarii au pricinuit crize şi războaie şi au finanţat mereu ambele tabere. Se spune ca Iluminaţii doreau trei războaie mondiale pentru aşezarea lucrurilor pe făgaşul dorit de ei. Albert Pike a şi confirmat-o. Primul război a fost declanşat pentru destrămarea marilor imperii suspecte ca fiind neloiale noii puteri, pentru capitalizarea PĂPUŞARILOR, pentru pregătirea celui de al doilea război şi pentru primul pas spre GUVERNUL MONDIAL, anume Liga Naţiunilor (1919). Al doilea război a pornit în jurul chestiunii evreieşti, ELITELE folosind, după terminarea lui, rasa precum un zid protector, un formidabil sistem datorită căruia nu poţi spune ceva împotriva lor, căci se pornesc automat reacţii de combatere a „anti-semitismului". Să ne amintim aici de dr. Nahum Goldman, (1894-1982), preşedinte al World Zionist Organization, ce spunea aşa (în 1958, la World Jewish Conference în Geneva): „Un declin al curentului antisemit sincer ar putea constitui un nou pericol pentru supravieţuirea evreiască. Dispariţia anti-semitismului va avea efecte foarte negative asupra activităţii noastre." Apoi, al doilea război a dus la înfiinţarea ONU (1945) şi a tuturor organismelor mondiale din ce în ce mai centralizate: Banca Mondială (1945), FMI (1944), Consiliul Mondial al Bisericilor şi Uniunea Europeană.
Al treilea război mondial va fi şi cel mai cumplit, fiind legat de, şi petrecându-se simultan cu crizele financiare, alimentare, cu marile mişcări de stradă. El va fi necesar pentru oferirea „soluţiei": guvernul mondial al noii ordini mondiale. Aşa au făcut şi înainte de al doilea război, precum recunoştea Ben Bernanke, preşedintele consiliului guvernatorilor Rezervei Federale, de care s-a tot auzit în ultima vreme: „Referitor la Marea Criză (Great Depression, din anii '30 ai veacului trecut), aveţi dreptate, noi am făcut-o. Ne pare rău." Crizele duc la creşterea enormă a puterii celor care le provoacă. Astfel, în timpul Marii Depresii, John Davison Rockefeller Jr. devine cel mai mare proprietar imobiliar din New York, dezvoltînd Rockefeller Center. Cu timpul, acolo s-au stabilit coloşii GE (General Electric Company), RCA (Radio Corporation of America), NBC (National Broadcasting Company), RKO (Radio-Keith- Orpheum Pictures), Standard Oil of New Jersey (Esso), Associated Press, Time Inc., Chase National Bank (acum, JP Morgan Chase). A finanţat masiv programe ale Ligii Naţiunilor. Ecumenist îndârjit, a finanţat de asemenea enorm cultele protestante şi baptiste: Interchurch World Movement, Federal Council of Churches, Union Theological Seminary, Riverside Church şi World Council of Churches. A finanţat construcţia aşezământului Palestine Archaeological Museum şi Rockefeller Museum, care azi adăposteşte şi celebrele manuscrise de la Marea Moartă. Înainte de aceasta însă, în anul 1928, Rockefeller pregăteşte dezastrul din 1929. Rockefeller-ii au vândut acţiunile companiei gigant Amalgamated Copper Mining Company (sau Anaconda, care controla exploatarea cuprului, zincului şi aluminiului), pe care mai apoi tot ei le-au cumpărat. Fluctuaţia a fost uriaşă, de la 40 la 128 dolari per acţiune în trei luni. A fost considerată cea mai mare fraudă din istoria bancară de până atunci şi cauza declanşării MARII CRIZE.
Vorbeam la începutul articolului de nevoia ca cei ce domină sectorul financiar-bancar, deci economia, să stăpânească şi politicul. Lucru care s-a şi întâmplat, după cum vom vedea în continuare.

Council On Foreign Relations (CFR) (Consiliul Pentru Relaţii Externe) a fost înfiinţat în 1921, primul director fiind Paul Warburg. Cei ce au stăpânit consiliul încă de la început sunt Rockefeller-ii, prin John D. Rockefeller Jr., care l-a şi finanţat enorm. Finanţările au continuat prin Rockefeller

Brothers Fund. În 1949, David Rockefeller devine cel mai tânăr director al Consiliului, pe care de atunci îl stăpânește. Consiliul a inițiat și pregătit figuri importante ale politicii internaţionale americane, care TOŢI sunt obligatoriu membri ai consiliului. Consiliul publică bilunarul Foreign Affairs. Elihu Root, cel care a fost primul preşedinte al Council on Foreign Relations, spunea despre publicaţie că este un ghid pentru opinia publică. Consiliul este strâns legat de David Rockefeller Studies Program. Joseph Kraft, fost membru al CFR şi al Comisiei Trilaterale, spune despre Consiliu că este Elita Puterii, condus de oameni cu interese şi viziuni similare aflaţi în spatele „scenei" ce creează evenimente de pe poziţii invulnerabile. Chester Ward - amiral şi fost judecător în Marina Militară a SUA, membru în CFR timp de 15 ani, spunea: „Scopul principal al CFR este slăbirea suveranităţii SUA şi a independenţei naţionale şi supunerea ei unui guvern mondial."

Experimentul nazist. Pentru declanşarea celui de-Al Doilea Război Mondial şi atingerea scopului pentru care a fost pus la cale, păpuşarii au finanţat în mod ticălos partidul nazist, denumit de fapt Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, adică Partidul Naţional Socialist al Muncitorilor din Germania, care dorea dezvoltarea ţării într-o Volksgemeinschaft (comunitate a poporului). Antisemitismul şi rasismul erau îmbrăţişate de germani înainte de a fi fluturate de Hitler. Acestea - alături de socialism, de dorinţa de a-şi recâştiga demnitatea naţională şi de neo-păgânism - i-au condus pe nazişti la putere prin susţinerea maselor. În aceste condiţii, începuse să se pună în discuţie problema evreiască şi să se caute soluţii pentru ca aceştia să plece, înființându-se un stat al lor. Soluţiile propuse au fost multe, dar nu s-a făcut nimic concret. În schimb, toţi evreii „importanţi" - cămătari de nivel planetar, industriaşi, savanţi - au plecat. (În legătură cu ultimii, putem face o paranteză mai mult decât interesantă. Naziştii considerau fizica atomului o ştiinţă evreiască, precum şi este. Astfel, savanţii evrei au plecat în SUA, au făcut bomba atomică şi dezastrul ce a urmat îl ştim cu toţii.)
Unul dintre cei mai activi luptători împotriva Rezervei Federale a fost politicianul republican Louis Thomas McFadden (1876-1936), preşedinte al United States House Committee on Banking and Currency 1920-1931. Iată o mostră din discursul său anti-elite din perioada triumfului nazist din Germania: „După Primul Război Mondial, Germania a căzut în mâinile bancherilor internaţionali, care acum o conduc şi o aprovizionează, dar o şi imobilizează. I-au cumpărat industria, i-au luat resursele, îi controlează utilităţile publice. Bancherii internaţionali subvenţionează actualul guvern al Germaniei şi de asemenea dau fiecare dolar din banii pe care Adolf Hitler i-a folosit în campania sa risipitoare. Prin intermediul Federal Reserve Board, peste 30 de miliarde dolari din banii americanilor au fost pompaţi spre Germania. Cu toţii aţi auzit de cheltuielile din Germania: locuinţe moderniste, marele ei planetarium, sălile ei de gimnastică, bazinele de înot, autostrăzile ei, fabricile ei perfecte. Toate acestea au fost făcute cu banii noştri, toate acestea au fost dăruite Germaniei prin intermediul Federal Reserve Board. Federal Reserve Board a pompat atât de multe miliarde de dolari spre Germania, încât nici nu îndrăznesc să spună suma totală." Tot el acuza bancherii de pe Wall Street că au subvenţionat revoluţia bolşevică prin intermediul Federal Reserve Board şi că au cauzat deliberat Marea Depresie. (A plătit însă pentru lupta sa: odată, s-a tras asupra lui, iar mai apoi a fost otrăvit.)

Să trecem în revistă câţiva dintre finanţatorii nazismului:

Henry Ford (1863–1947), fondator al Ford Motor Company şi „părintele" liniei de asamblare folosită în producţia de masă. Mason. (Prima conferinţă Bilderberg din SUA, din 1957, a fost sponsorizată de Ford Foundation. Iar familia Ford face parte din cercul prietenilor apropiaţi ai familiei Rockefeller.) Mega compania nazistă IG Farben a avut strânse şi scandaloase legături de afaceri cu Ford Motor Company. Mai mult, Henry Ford a fost un susţinător anti-semit al lui Hitler. Iar Hitler a fost, la rândul sau, profund influenţat de scrierile lui Ford, care i-au servit ca sursă de inspiraţie pentru Mein Kampf. Mai apoi, chiar l-a decorat prin diplomaţii săi.

William Averell Harriman (1891–1986), politician, afacerist şi diplomat. Fiul baronului din transporturi E. H. Harriman. Ministru al comerţului sub preşedintele Harry S. Truman şi guvernator al New Yorkului. Membru Skull and Bones. Trimis special al preşedintelui Franklin D. Roosevelt în Europa, ambasador în Uniunea Sovietică şi Marea Britanie. A fost căsătorit cu fosta soţie a fiului

lui Winston Churchill. În 1922. întemeiază banca W. A. Harriman & Co. În 1927, i se alătură fratele său, aceasta devenind Harriman Brothers & Company, care în 1931 se uneşte cu Brown Bros. & Co., devenind gigantul de mare succes Brown Brothers Harriman & Co., care i-a avut ca angajați apropiaţi şi pe George Herbert Walker şi ginerele său Prescott Bush. Printre proprietăţile lor, mai putem enumera Union Pacific Railroad, Merchant Shipping Corporation, Polaroid Corporation. Banca lor a fost implicată în finanţări şi relaţii de afaceri cu companii germane, inclusiv cu unul din cei mai mari finanţişti ai nazismului, industriaşul Fritz Thyssen. Acestea au continuat şi după ce Hitler a declarat război Statelor Unite. Membru marcant al Consiliului pentru Relaţii Externe (Council Of Foreign Relations).

Prescott Sheldon Bush (1895–1972), senator al SUA, tatăl fostului preşedinte George H. W. Bush, bunicul lui George W. Bush. Membru al Zeta Psi şi Skull and Bones. Împreună cu Brown Brothers Harriman, fondează Union Banking Corp.-New York, care a finanţat regimul nazist. În 1924, este făcut vicepreşedinte al A. Harriman & Co. de către socrul său, George Herbert Walker. Şapte ani mai târziu, devine partener fondator al Brown Brothers Harriman & Co.. Legături apropiate cu Liga Americană a Controlului Naşterilor (American Birth Control League) din 1942 şi mai apoi cu Planificarea Naşterilor (Planned Parenthood) în 1947. Spaţiul german a devenit de asemenea şi zona de lucru a laboratoarelor experimentale a două componente indispensabile viitoarei societăţi dorite de ei: 1) supravegherea, monitorizarea, îndosarierea plebei (precursoarele implanturilor cu microcipuri); şi 2) eugenia.
1) Gigantul IBM (International Business Machines), cu filiale deschise şi în Germania, a creat pentru nazişti un sistem foarte complex, pe bază de carduri perforate, pentru a avea control asupra datelor personale. Imediat ce invadau o ţară, nemţii verificau sistemul de recensământ cu ajutorul cardurilor, luînd astfel urma fiecărui non-arian. IBM este companie membră a Council on Foreign Relations. De fapt, a avut mereu relaţii strânse cu PĂPUŞARII. Fondatorul ei - Thomas J. Watson (1874–1956), mason, fost membru al Carnegie Endowment for International Peace, membru al cultului Bohemian Grove - a fost medaliat de Adolf Hitler.
2) Cea mai ticăloasă faţă a nazismului a fost însă eugenia, pe care nu nemţii au inventat-o. Unul dintre cei mai importanţi eugenişti, Charles Benedict Davenport (1866–1944), a devenit director al Cold Spring Harbor Laboratory în 1910, când a fondat şi *Eugenics Record Office*. În 1911, el și-a scris cartea de referinţă *Heredity în Relation to Eugenics*. În anul 1904, The Cold Spring Harbor Laboratory e finanţat de Carnegie Institution of Washington, iar în 1921 e reorganizată, numindu-se Carnegie Institution Department of Genetics. Între 1910 şi 1940 găzduieşte Eugenics Record Office a lui Charles B. Davenport şi a asistentului său Harry H. Laughlin. Eugenics Record Office a fost finanţată însă iniţial de **Mary Harriman**, văduva lui E. H. Harriman, iar apoi de Carnegie Institution, răspunzător pentru legile ce au dus la multe sterilizări forţate în SUA.
În 1911, **familia Rockefeller** exportă eugenia în Germania prin rulări de bani către Institutul Kaiser Wilhelm, care mai târziu va fi stâlp central al celui de-al treilea Reich. Institutul Kaiser Wilhelm (Kaiser Wilhelm Gesellschaft) a fost fondat în 1911 şi i-a avut printre directori pe Walther Bothe, Peter Debye, Albert Einstein, Fritz Haber şi Werner Heisenberg. Finanţări majore au venit din partea Rockefeller Foundation. Între 1937–1940 preşedinte a fost Carl Bosch (1874–1940), laureat în 1931 al premiului Nobel pentru chimie, care din 1935 devine preşedintele IG Farben. În 1916, iubita lui H. G. Wells, **Margaret Sanger**, a început promovarea eugeniei în SUA. În 1923, Sanger primeşte fonduri masive din partea familiei Rockefeller. Sanger a fost amică şi colaboratoare a feministei anarhiste Emma Goldman (1869 - 1940). J.D. Rockefeller Jr. a ajutat-o şi finanţat-o masiv pe Margaret Sanger cu a ei American Birth Control League, devenită mai tîrziu Planned Parenthood. **Clarence J. Gamble**, stăpânul megacompaniei Procter and Gamble a fost şi el foarte activ în uciderea de prunci nenăscuţi. Împreună cu Margaret Sanger şi Robert Latou Dickinson a reuşit răspândirea avortului în întreaga SUA, după care şi-a început o intensă activitate de promovare la scară globală. În 1924, Hitler a scris Mein Kampf (Lupta Mea), în care i-a creditat pe eugeniştii americani ca fiind sursa lui de inspiraţie. Hitler chiar i-a scris eugenistului american şi conservator Madison Grant, numind „biblie” a sa cartea acestuia „Trecerea marii rase”. În perioada sa de glorie, Adolf Hitler declara: „Socialismul Naţional se va folosi de propria revoluţie pentru stabilirea unei noi ordini mondiale”. Dar nu el a avut parte de Noua Ordine Mondială, nefiind decât

o marionetă într-o etapă premergătoare. Bilderberg Group, Trilateral Commission, Council on Foreign Relations sunt cele care o pregătesc acum în forma finală.
După Al Doilea Război Mondial s-a instaurat o nouă importantă etapă în edificarea guvernului mondial: s-au întemeiat FMI (1944), Banca Mondială şi ONU (1945), apoi altele. În 1946, Nelson Rockefeller şi tatăl său John D. Rockefeller Jr. cumpără un teren de la William Zeckendorf, pe care îl donează Organizaţie Naţiunilor Unite, unde se construieşte sediul acesteia. Să urmărim şi activitatea altor membri ai familiei:

John D. Rockefeller al treilea (1906–1978), membru al Council on Foreign Relations, Foreign Policy Association și Institute of Pacific Relations. Președinte al Rockefeller Brothers Fund (1940–1956) şi Rockefeller Foundation. În cadrul vizitei în Japonia din 1950 pentru concluziile tratatului de pace, întreprinsă împreună cu secretarul de stat John Foster Dulles, ia contact cu mulţi lideri locali din domeniile importante. De asemenea, a fost foarte activ în cadrul Asia Society. În 1967, creează Asian Cultural Program pentru încurajarea schimburilor culturale dintre extremul Orient şi vestici. La iniţiativa sa, se creează Lincoln Center (Chamber Music Society of Lincoln Center, Film Society of Lincoln Center, Jazz at Lincoln Center, Juilliard School, Lincoln Center Theater, Asemeneapolitan Opera, New York City Ballet, New York City Opera, New York Philharmonic, New York Public Library for the Performing Arts, School of American Ballet şi Lincoln Center for the Performing Arts, Inc., căreia îi devine preşedinte şi pe care o finanţează masiv. În 1952, fondează Population Council, al cărui cel mai important obiectiv este planificarea familială. Cu toate că a fost controversat, avându-şi rădăcinile în mişcarea „eugenică", Population Council şi-a văzut liniştit de treabă, devenind cu timpul un gigant cu ramificaţii în peste 60 de ţări. Primul preşedinte al Consiliului a fost un eugenist apropiat familiei Rockefeller, Frederick Osborn, autorul „Introducerii în Eugenie" (1940), lider al American Eugenics Society şi unul din fondatorii lui Pioneer Fund. Acesta scria în 1968: „Scopurile eugeniei ar trebui realizate sub alte denumiri decât «eugenia»." Apoi, preşedintele Nixon a înfiinţat Comisia pentru Creşterea Populaţiei (Commission on Population Growth) şi Viitorul American (The American Future), cunoscută ca Rockefeller Commission, cu Rockefeller preşedinte. Nixon a dat mare importanţă acestor comisii, creând cadrul legislativ adecasemenea funcţionării lor şi pentru punerea în practică a hotărârilor luate de ele. Se considera de neacceptat realizarea previziunilor ca în 2013 populaţia SUA să ajungă la 400 de milioane (dacă se continua ritmul de atunci al creşterii demografice). Ca modalităţi importante avute în vedere pentru menţinerea unui număr constant al populaţiei se aflau legalizarea avortului şi educaţia sexuală în şcoli.

Nelson Aldrich Rockefeller (1908–1979), a fost vice preşedinte al USA şi guvernator al New Yorkului, nume greu în Council on Foreign Relations şi Trilateral Commission. Membru Casque and Gauntlet, Phi Beta Kappa şi Psi Upsilon. În anul 1956, a creat Special Studies Project (finanţat de Rockefeller Brothers), pentru care l-a recrutat ca director pe Henry Kissinger şi pe „iluminaţii" Edward Teller (părintele bombei cu hidrogen), John Gardner (preşedinte al Carnegie Corporation) şi greul din presă Henry Luce. De asemenea, pe fraţii săi Laurance şi John D. Rockefeller al treilea. Participant la întruniri ale Bilderberg Group şi Bohemian Grove. Nemilos, a înăbuşit în sânge o revoltă a unor deținuți în anul 1971. A fost un suporter al pedepsei capitale, 14 execuţii având loc pe când era guvernator. Pentru corporaţia de dezvoltare urbană New York a călcat în picioare drepturile de proprietate ale multor cetăţeni. Într-un articol intitulat „Chemare la construirea unei noi ordini mondiale" (New York Times, februarie 1962), a scris: „Naţiunile Unite nu au fost şi nu sunt capabile să aducă o nouă ordine mondială, cerută de evenimentele actuale. Este necesar ca SUA să preia conducerea tuturor popoarelor şi să pună în practică conceptele şi aspiraţiile de suveranitate naţională, printr-o viziune federală."

Actualul patriarh al familiei Rockefeller este **David** (1915 -) fondator al Bilderberg Group, membru al Bohemian Grove. Şef al Rockefeller Foundation şi Rockefeller Center. Director al Carnegie Endowment for International Peace alături de Alger Hiss, John Foster Dulles (Central Intelligence Agency), Dwight D. Eisenhower şi fondatorul IBM Thomas J. Watson. În 1949, devine cel mai tînăr director al Council on Foreign Relations, pe care de atunci îl stăpâneşte. A iniţiat Marshall Plan. Printre apropiaţii lui David Rockefeller: Rothschild, generalul George C. Marshall, membrii

familiei Ford, Bill Clinton, Henry Kissinger, Riley P. Bechtel (Bechtel Group), Gianni Agnelli (Fiat), John Loudon (Royal Dutch-Shell), C. Douglas Dillon, David Packard (Hewlett-Packard), familia Dulles, Katharine Graham (Washington Post), Brooke Astor (Waldorf-Astoria Hotels), Peter G. Peterson (preşedinte al Blackstone Group, fost preşedinte al Council on Foreign Relations), Arthur Ochs Sulzberger Jr. (preşedinte al New York Times). Banca sa are strânse legături cu World Bank. Trei dintre preşedinţii acesteia, John J. McCloy, Eugene R. Black Sr. şi George Woods au lucrat pentru el. James D. Wolfensohn este chiar asociat apropiat al familiei, fiind director al Rockefeller Foundation şi al altor organisme Rockefeller. De asemenea, familia a găzduit pe proprietățile sale numeroase întâlniri regulate cu guvernatori de bănci naţionale sau ale World Bank şi FMI. Un alt apropiat al familiei, Joseph Verner Reed Jr., a fost asistentul lui Eugene R. Black Sr. (al cărui tată a fost preşedinte al Federal Reserve).
David Rockefeller a dezvoltat legături apropiate cu Central Intelligence Agency (CIA) încă din anii '50, prin: Allen Dulles, directorul Richard Helms, Archibald Roosevelt Jr., Kermit Roosevelt Jr., William Bundy. În 1965, David Rockefeller şi câţiva oameni de afaceri au fondat Council of the Americas, fondată în 1965 ca organizaţie de afaceri pentru promovarea comerţului liber, a democraţiei şi a pieţei libere pe întreg cuprinsul continentului. Membrii săi din SUA sunt mari corporaţii cu interese de afaceri în America Latină, preşedinţi, miniştri, bănci centrale, politicieni, afacerişti şi finanţişti. Consiliul a fost un suporter şi un instrument în conceperea acordului North American Free Trade Agreement (NAFTA) şi Central American Free Trade Agreement (CAFTA), ambele promovate puternic de David Rockefeller. În 1973, a fost creată la iniţiativa sa Comisia Trilaterală. Alţi membri fondatori au fost Alan Greenspan şi Paul Volcker, ambii foşti capi ai Federal Reserve. De asemenea, Zbigniew Brzezinski, care a fost şi director.
În vara lui 1964, David Rockefeller are o întâlnire de două ore şi jumătate cu Nikita Hrusciov. Apoi şi cu succesorul său, Leonid Brejnev. În mai 1973, Chase Manhattan Bank deschide la Moscova un birou în piaţa Karl Marx. David Rockefeller a fost preşedinte al Overseas Development Council of the US-USSR Trade şi al Economic Council, Inc., fost fondat tot în 1973. În ianuarie 1989, o delegaţie a Comisiei Trilaterale - formată din ex-premierul japonez Yasuhiro Nakasone, ex-preşedintele francez Valéry Giscard d'Estaing, bancherul american David Rockefeller şi fostul secretar de stat al SUA, Henry Kissinger - s-a întâlnit cu Mihail Gorbaciov pentru a-l convinge că URSS trebuie să se integreze în marile instituții financiare ale lumii: GATT, FMI şi Banca Mondială. Potrivit lui Bukovsky, la un moment dat Giscard d'Estaing a luat cuvântul şi i-a spus lui Gorbaciov: „Domnule preşedinte, nu vă pot spune exact când se va întâmpla - probabil într-un interval de 15 ani - dar Europa va fi un stat federal şi trebuie să vă pregătiți pentru asta." Bukovsky nu şi-a putut reţine uimirea faţă de capacităţile profetice ale lui Giscard d'Estaing: „Asta se întâmpla în ianuarie 1989, într-o vreme în care tratatul de la Maastricht din 1992 nici măcar nu fusese schiţat."
În 1992, David Rockefeller a fost desemnat să conducă Russian-American Bankers Forum, grup consultativ ce a sfătuit Rusia în privinţa modernizării băncilor.
Edificator pentru ce are în cap sunt chiar declaraţiile sale. În august 1973, într-un articol pentru New Yorker Times, zicea: „Experimentul social din China lui Mao este unul din cele mai importante şi de succes din istorie." Aceasta pentru că şi China le-a servit şi le serveşte drept laborator de studiu pentru societatea de mâine dorită de ei. La Consiliul de Afaceri al Naţiunilor Unite din 14 septembrie 1994, zicea: „Dar aceasta fereastră de ocazii în care putem construi o ordine mondială interdependentă nu va fi deschisă pentru mult timp. Deja sunt forţe puternice care lucrează şi ameninţă să distrugă toate speranţele şi eforturile noastre de a ridica o structură rezistentă de interdependenţă globală." Şi, zicerea lui cea mai cunoscută: „Tot ce avem nevoie e o criză majoră, şi naţiunile vor accepta Noua Ordine Mondială." Sub impulsul lui David Rockefeller, Grupul Bilderberg se întruneşte pentru prima dată la „Hotel de Bilderberg", de unde şi denumirea, lângă Arnhem, între 29 şi 31 mai 1954. Emblematic pentru scopul şi modalitatea de lucru a celor ce se întrunesc periodic la aceste întâlniri este declaraţia de la 5 iunie 1991 a fondatorului David Rockefeller (din partea Council for Foreign Relations) cu privire la prestaţia presei faţă de deciziile Bilderberg: „Suntem recunoscători conducerilor publicaţiilor The Washington Post, The New York Times, Time Magazine şi altor mari publicaţii ai căror directori au participat la întâlnirile noastre şi au respectat promisiunea lor de discreţie pentru ultimii 40 de ani. Ar fi fost imposibil pentru noi să

ne dezvoltăm planul global dacă am fi devenit subiecţi ai luminilor presei în toţi aceşti ani, dar lumea e mult mai sofisticată şi mai pregătită să înainteze spre o guvernare globală.”

Un alt membru al familiei este **Jay Rockefeller** (1937 -), senator, nepot al lui Nelson W. Aldrich. Împreună cu fiul său, sunt greii trustului Asia Society, creată de tatăl său. Membru al Council on Foreign Relations, participant la Bilderberg Group, preşedinte al Intelligence Committee, care include: Office of the Director of National Intelligence, Central Intelligence Agency, Defense Intelligence Agency, National Security Agency, National Geospatial Intelligence Agency, National Reconnaissance Office; componentele de informaţii din: Department of State, Federal Bureau of Investigation, Department of the Treasury, Department of Energy. Mai deţine următoarele funcţii: vicepreşedinte al comisiei senatoriale Oversight of the Terrorist Surveillance Program, preşedinte al comisiei senatoriale Aviation Operations, Safety, and Security, preşedinte al comisiei senatoriale. În 2002, face o vizită oficială în Orientul Mijlociu, unde vorbeşte despre invazia Irakului sub pretextul armelor de distrugere în masă. Se pronunţă pentru o strânsă legătură între companiile de telecomunicaţii şi National Security Agency (NSA) pentru monitorizarea cetățenilor și pentru tortura practicată de CIA. Tot el este iniţiatorul documentului Cybersecurity, legea Internetului.

Imperiul financiar Rothschild. De peste 200 de ani, banca Rothschild este inima finanţelor mondiale. Are o reţea de 40 de birouri în mai mult de 30 de ţări din Europa, America şi Australia. Edmond de Rothschild (1926-1997) spunea: „Un Rothschild care nu este bogat, evreu, filantrop, bancher şi care nu duce un anume stil de viaţă, nu este un Rothschild”. Istoria este aceeaşi ca a oricărei alte familii de industriaşi din SUA sau din Anglia; numai că trebuie recunoscute circumstanţele puţin favorabile în care s-a produs ascensiunea ei. Familia Rothschild, provenind din evrei din Germania, s-a impus încă din secolul al XVI-lea în domeniul bancar şi financiar şi filantropic. La sfârșitul secolului al XIX-lea, a susţinut sionismul, pe care Edmond Rothschild îl explica astfel: ” Un evreu american, care dă bani unui evreu englez, pentru a aduce un evreu polonez în Palestina”.

Fondatorul familiei, „tatăl pieţei financiare internaţionale” **- Amschel Mayer Rothschild -** s-a născut la 23 februarie 1744 la Frankfurt, ca fiu al lui Moses Amschel Bauer. El a transformat comerţul cu vânzare pe datorie practicat de tatăl său, într-o bancă. Averea lui Mayer a avut ca punct de plecare afacerile acestuia cu aristocratul Guillaume, care moştenise una dintre cele mai uriaşe averi din Europa şi care i-a cerut lui Mayer să i-o gestioneze. De altfel, Guillaume a şi plecat timp de mai mulţi ani într-un fel de exil, având încredere totală în Rothschild.
Amschel avea 7 copii, din care 5 erau băieţi. Fiecare dintre ei, cum împlinea 25 de ani, a fost trimis să creeze sau să preia conducerea unei filiale a băncii Rothschild din Londra, Paris, Viena, Napoli şi Frankfurt, operă a tatălui lor. Aşa au apărut cele 5 ramuri ale familiei. La 29 septembrie 1822, împăratul Austriei Francois Ier îi ridică la rangul de baroni pe toţi cei cinci fii ai lui Mayer, astfel că descendenţii lor legitimi pe linie masculină poartă titlul, indiferent de naţionalitate. În 2005, Mayer a ocupat locul 7 pe lista celor mai influenţi oameni din întreaga istorie, potrivit revistei Forbes, care l-a declarat “tatăl pieţii financiare internaţionale”.Căsătoriile dintre ramuri au permis familiei să păstreze controlul asupra averii şi să se dezvolte în mai multe domenii ale activităţii bancare, capacitatea lor de a finanţa, oferind oportunităţi de investiţii. În secolul XIX, au devenit importanţi finanţatori şi acţionari în exploatări miniere şi în dezvoltări de căi ferate, două paliere ale dezvoltării industriale din Europa. Schimbările de guverne şi evenimentele politice au jucat, după împrejurări, un rol pozitiv sau negativ asupra averii Rothschild. Revoluţia din 1848, criza din anii ’30 şi apariţia nazismului au marcat serios istoria clanului.

Putere financiară şi politică. Astăzi, mai există doar ramurile franceză şi engleză ale familiei, celelalte trei - germană, austriacă şi italiană - dispărând. De-a lungul anilor, chiar dacă expansiunea Rothschild era o realitate, decalajul dintre ramuri a început să apară, provocat de viaţa din ce în ce mai decadentă şi plină de snobism şi aroganţă, manifestate de membrii generaţiei a treia de după fondator. Ei şi-au folosit întreaga putere financiară şi politică pentru a-şi învinge concurenţii şi pentru a se instala în noile sectoare industriale create de revoluţia industrială de la mijlocul sec. XIX. Crahul din 1929, cu un impact puternic asupra finanţelor, l-a determinat pe baronul Louis von

Rothschild să încerce, fără succes, consolidarea Creditanstalt, prin fuziune cu filiala băncii Rothschild. Aşa că in1938 şi-a abandonat afacerea şi a părăsit Austria. Palatele Rothschild au fost confiscate şi distruse de nazişti. În 1999, guvernul austriac a returnat celebrei familii 250 de opera de artă furate de regimul lui Hitler şi care s-au regăsit în muzeele vieneze. În Italia, odată cu reunificarea ţării din 1861, banca Rothschild s-a închis.

Nici ramura germană n-a fost mai norocoasă. **Wilhelm Carl von Rothschild** (1828-1901) a fost ultimul bancher al familiei la Frankfurt. Instalat la Londra, **Nathan Mayer Rothschild** (1777-1836), fondator al băncii londoneze, ar fi făcut avere, fiind informat înaintea tuturor, printr-un porumbel voiajor, de victoria englezilor de la Waterloo, ceea ce i-a permis speculaţii financiare avantajoase. Aceasta, pentru că avusese inspiraţia de a finanţa campania ducelui de Wellington împotriva lui Napoleon. Două titluri de nobleţe au fost create pentru a-i răsplăti pe membrii familiei Rothschild: baronet şi baron. Lionel de Rothschild (1808-1879) va finanţa guvernul britanic pentru participarea la lucrările de la canalul Suez şi se va lansa în dezvoltarea căilor ferate din Franţa, iar fiul său, Alfred, va conduce 20 de ani banca londoneză. Fraţii Rothschild au preluat şi controlul companiei miniere spaniole, Rio Tinto, devenind acţionari principali ai minelor de diamant din Africa de Sud.

Baronul Guy, patriarhul clanului. În Franţa, **James de Rothschild** (1792-1868) a instalat prima bancă a familiei pe strada Laffite din Paris. Mare colecţionar de artă, pasionat de cai, vin şi recepţii filantropice, el a construit castelul De Ferrieres. Cu trecerea anilor, familia a trebuit să facă faţă şi antisemitismului, moment gestionat cu mână de fier de baronul Guy de Rothschild. Averea i-a fost confiscată de regimul de la Vichy şi de nemţi. După eliberarea Franţei, banca Rothschild s-a relansat, dar a fost naţionalizată în1981. În replică, Guy a părăsit Franţa, stabilindu-se o vreme la New York şi acuzându-i pe francezi de antisemitism. Patriarhul familiei Rothschild, cum era denumit Guy, s-a născut pe 21 mai 1909 şi şi-a petrecut o bună parte din copilărie intr-un castel al familiei, atât de somptuos încât se spune că un monarh european ar fi exclamat:"Un rege nu şi-ar putea permite aşa ceva. Doar un Rothschild poate". După revenirea la Paris, avea să declare: "M-am dus în America pentru că fusesem expulzat din lumea afacerilor în Franţa. Acum, se ştie că noi contăm la fel de mult ca verii noştri englezi". Fiul său David de Rothschild, atunci în vârstă de 39 ani, decide să creeze o nouă bancă la Paris. În 2003, el preia conducerea „NM Rothschild". Deşi a susţinut o politică de investiţii în companii ca Michelin, De Beers şi IBM, despre baronul de Rothschild s-a spus că a avut marele rol de a prevedea extinderea agresivă a investiţiilor în afara Occidentului, inclusiv a exploatărilor petroliere din Sahara şi a celor miniere din Mauritania, la care se adaugă finanţările acordate de Rothschild unor mine de plumb din Peru.
În 1980, familia Rothschild avea în Franţa 2.000 de angajaţi şi controla afaceri cu un profit anual pe atunci de peste 11 miliarde de dolari. Tot în 2000, France Telecom primea sfaturi de la Rothschild & Co în achiziţia Orange. Numai din consultanţa financiară, Rothschild a dominat piaţa franceză în perioada respectivă, adunând 17 miliarde de euro din 20 de contracte şi încă 10 miliarde din alte opt contracte gin 2001. Elie Robert avea 25% din averea familiei Anul trecut, celebrul clan Rothschild, a fost de două ori în doliu. După moartea baronului Guy de Rothschild, s-a stins şi baronul Elie Robert de Rothschild (90 de ani). Cunoscut drept unul dintre membrii eminenţi ai ramurii franceze a clanului de mari bancheri, Elie a murit în urma unui atac de cord, survenit la o partidă de vânătoare, pe domeniul său de lângă Innsbruck. Elie a luptat în cel de-Al Doilea Război Mondial, în trupele aliaţilor şi împreună cu regimentul său, Anciens Cuirassiers, el a fost capturat de armata germană. A fost dus la Nienberg dar, după ce a fost descoperit că avea planuri de evadare, a fost mutat într-unul din cele mai dure lagăre din Lubeck. Acolo s-a întâlnit cu fratele său Alain, ambii bucurându-se de şansa de a fi trataţi ca ofiţeri capturaţi, reuşind să scape de lagărele de exterminare. Revenit în Franţa, a contribuit intens la prosperitatea afacerilor familiei. S-a ocupat de celebrele podgorii Château Lafite Rothschild, care se întind pe 100 ha. Baronul Elie Robert a deţinut 25% din capitalul imperiului bancar şi a dirijat reconversia companiei feroviare Paris-Lyon-Marsilia într-un lanţ de hoteluri şi restaurante, înainte de a prelua conducerea podgoriilor din Bordeaux. Expert degustător de vinuri, baronul a înfiinţat Château Lafite Rothschild, în anii '50.

Un veritabil Rothschild acumulează averi. După 200 de ani de la înființarea dinastiei, **Nathaniel Rothschild**, 36 de ani, e pe punctul de a deveni cel mai bogat descendent al renumitei familii. Câştigurile obţinute de cel de-al cincilea baron de Rothschild vor atinge în curând pragul de un miliard de dolari. Investiţiile din Ucraina, Europa de Est şi, cel mai important, acţiunile deţinute la Fondul de investiţii Atticus Capital, evaluat la 14 mld. euro, îi asigură un loc confortabil între miliardarii lumii. Asemenea strămoşilor, Nathaniel preferă să fie o prezenţă discretă în viaţa publică. El este principalul consilier al lui Oleg Deripaska, unul dintre cei mai bogaţi oligarhi din Rusia, proprietarul gigantului de aluminiu Rosal, care a fuzionat recent cu alte două grupuri pentru a crea cea mai mare companie de aluminiu la nivel mondial. Şi ca un Rothschild veritabil, lui Nathaniel îi place să trăiască viaţa la maximum: schior pasionat, are reședința principală în Klosters, Elveţia, şi foloseşte avionul personal pentru a ajunge la celelalte locuinţe din Paris, Moscova, Londra, New York, Grecia. Se întâlneşte cu actriţe celebre şi fotomodele, este membru al CA al Brookings Institution, organizația de cercetare din Washington, şi bea vinuri doar din podgoriile Rothschild. „A face parte din familie înseamnă enorm. Nat ştie că îşi va îndeplini misiunea de baron Rothschild doar dacă va acumula mari averi", spune Jeffrey Leeds, un apropiat al lui. De altfel, povara de a fi urmaşul dinastiei Rothschild e destul de grea. În 1996, unuia din nepoţii Rothschild, lui Amschel, 41 de ani, i s-a cerut să conducă banca familiei din Londra. A fost găsit spânzurat în camera de hotel. Patru ani mai târziu, Raphael de Rothschild moare pe o stradă din New York din cauza unei supradoze de heroină.

– // –

Bancherii evrei împotriva României Mari
Rothschild şi Baruch la Conferinţa de pace de la Paris, 1919

Deşi victorioasă după Primul Război Mondial, României nu i s-a permis să participe la masa negocierilor de pace de la Paris, în calitate de partener, în cadrul aşa-zisei "Conferinţe de Pace" din 1919. Această întrunire a fost de fapt coordonată şi condusă din umbră de către "consilierii" secreţi evrei ai reprezentanţilor celor trei mari puteri: SUA, Anglia şi Franţa.
Consilierul preşedintelui S.U.A., Woodrow Wilson, a fost bancherul evreu american Bernard Baruch, care a avut un rol deosebit de activ în întreg scenariul Primului Război Mondial. În acelaşi timp, consilierul primului ministru al Angliei, David Lloyd George, era un membru al familiei Rothschild, anume Philip Sassoon, iar al primului ministru francez, Georges Clemenceau, era chiar bancherul evreu Jeroboam Rothschild (deghizat sub numele Georges Mandel). Deşi înregimentat în tabăra ocultei iudeo-masonice, preşedintele american Wilson, dezvăluise cu câțiva ani mai devreme, în 1913, situaţia de fapt: "De când am intrat în politică, mulţi oameni mi-au încredințat opiniile lor. Unii din cei mai importanţi oameni din Statelor Unite ale Americii se tem de ceva sau de cineva. Ei ştiu că există undeva o putere atât de organizată, atât de solidă, de atentă, de concretă, universală, încât preferă să vorbească în şoaptă atunci când îşi exprimă dezaprobarea" (W. Wilson, The New Freedom). Majoritatea analiştilor consideră mărturisirea voalată a preşedintelui S.U.A., Woodrow Wilson, drept mărturia faptului că în 1913 SUA erau deja la cheremul ocultei universale. Benjamin Freedman, un evreu creştinat, este cel care a demascat, la nivelul istoriei, marea conspiraţie khazară, prin care evreii sionişti acţionează pentru a-şi subordona întreaga civilizaţie. B. Freedman şi-a petrecut viaţa în oligarhia şi în cercurile sioniste evreieşti şi, astfel, fusese strâns asociat cu Bernard Baruch, cu Samuel Untermayer şi cu preşedinţii marionete ai SUA mânuiţi de aceştia.
Iată dezvăluirile lui Benjamin Freedman referitor la situaţia primului război mondial şi la rolul ocult jucat de evreimea sionistă: Germania a oferit la un moment dat Marii Britanii condiţii de pace extrem de avantajoase: încheierea păcii cu revenirea la situaţia de dinainte de război, favorabilă Angliei. Guvernul britanic se gândea serios să le accepte, când în octombrie 1916 sioniştii din Londra, reprezentanţi ai evreimii est-europene (inclusiv din România), au împiedicat încheierea păcii, promițând Marii Britanii o victorie care va fi obţinută de SUA (care, la acea dată, nu intraseră în Primul Război Mondial şi nu erau în conflict cu nimeni), cu condiţia ca Marea Britanie să le dăruiască sioniştilor Palestina (Israelul de azi), la care nici Marea Britanie, nici evreii din Europa

răsăriteană (evrei khazari) nu aveau nici un drept natural. În SUA, zice Benjamin Freedman, evreii deţineau pe atunci, (ca şi acum) presa de mare circulaţie. Ei urau Rusia ţaristă (care îi oprea pe evrei să acceadă la putere) şi-i doreau înfrângerea, motiv pentru care bancherii evrei de pe Wall Street, precum Kuhn şi Loeb, refuzau să finanţeze aliaţii Rusiei: Anglia şi Franţa. Dar imediat ce sioniştii au obţinut promisiunea că li se va "dărui" patria palestinienilor (pe care îi vor putea masacra şi izgoni pentru a-şi putea întinde statul lor "mesianic"), imediat, deci, toată presa americană, ce fusese până atunci pro-germană, dintr-o dată a descoperit că nemţii sunt "huni", că taie mâinile copilaşilor de ţâţă cu baionetele şi alte asemenea fantezii. Nu se putea citi nimic altceva în presa americană decât despre cauza sfântă a războiului împotriva Germaniei. Marionetă a talmudiştilor, preşedintele SUA, Woodrow Wilson, a declarat război Germaniei, iar la Londra a fost semnată "Declaraţia Balfour", prin care s-a dat sentinţa de moarte poporului palestinian. Din acel moment, în S.U.A., ziarişti, scriitori, politicieni, bancheri evrei sau în subordinea acestora, se înhamă la construcţia Noii Ordini Mondiale, războiul mondial (primul război mondial) fiind considerat parohia necesară demarării efective a bazelor nevăzute ale acesteia . În fond generoasă ca idee, noua ordine mondială cu un guvern mondial era construită (şi încă este) de evrei pentru evrei, fiind forma cea mai îndrăzneaţă şi fanatică a naţionalismului religios israelit, sionismul. Noua Ordine Mondială nu a fost concepută pentru a oferi şanse egale tuturor naţiunilor, ci supremaţia uneia singure, cea evreiască.

Ce puteau însemna interesele naţionale ale românilor la 1919 pentru aceşti mari regizori ai istoriei universale decât un moft, un obiectiv neînsemnat sau, poate, chiar o piedică în scopurile "marelui plan"? Învingători pe frontul de luptă armat, românii nu puteau accepta că de fapt alţii sunt "adevăraţii" învingători, cum se auto-considerau evreii sionişti. Mai mult, deveniseră deja foarte incomozi prin marşul armatei romane prin Transilvania, care s-a încheiat doar la Budapesta prin răsturnarea regimului iudeo-bolşevic (comunist) al lui Bela Kun. Or, comunismul era una dintre formulele de moment ale sionismului de a cuceri poziția dominantă a lumii.

Preşedintele S.U.A. însuşi, Woodrow Wilson, se angajează în lucrarea ocultei iudaice de planificare a lumii postbelice, încă din anul 1917, anul revoluţiei iudeo-bolşevice din Rusia şi al intrării S.U.A. în Primul Război Mondial. "Coincidenţa" este considerată de unii autori menită să zdrobească Germania spre a se da mână liberă iudeo-bolşevismului (cum am arătat, o variantă cameleonică a sionismului de a cuceri lumea) spre Europa, politică repetată fără nici o imaginaţie şi în Al Doilea Război Mondial, când ieşirea S.U.A. din neutralitate a decis victoria iudeo-bolşevismului în Europa şi a comunismului în China, Coreea şi Vietnam.

Din 1918, începând cu New York World, presa din S.U.A. sprijinea revoluţia iudeo-bolşevică, fără a lua poziţie pentru apărarea drepturilor omului "călcate sub cizmoacele pline de sânge ale comisarilor iudei". Asasinarea a milioane de ruşi şi a altor naţii ce se opuneau comunismului era indiferentă presei americane, aservită cauzei evreieşti. Mai mult, un director al Federal Rezerve Bank scria în anul marilor masacre din Rusia, în ziarul mai sus citat: "Rusia ne arată drumul spre mari şi impetuoase schimbări ale lumii… mă bucur că se întâmplă aşa!"

Consilierul şi confidentul preşedintelui american Wilson era un anume „colonel" Edward Mandel House, care lansase din 1912 ideea răsturnării guvernelor şi a înlocuirii cu regimuri socialiste. Am arătat că tot sub acelaşi nume de Mandel, la "Conferinţa de Pace" de la Paris participase la culisele întrunirii, în calitate de consilier al prim-ministrului francez, bancherul evreu J. Rothschild, ceea ce ne îndreptățește să credem că între cei doi a existat o legătură necunoscută istoriei. Oricum, în urma Conferinţei de la Paris, la 10 ianuarie 1920, sub presiunea preşedintelui SUA s-a înfiinţat prima structură mondialistă, Liga Naţiunilor, al cărei pact România a fost nevoită să-l semneze. Cea mai mare contribuţie la acest eveniment a avut-o la Paris chiar Mandel House, acelaşi personaj care, ulterior, în S.U.A., a reorganizat Institutul de Afaceri Internaţionale sub numele de Consiliul pentru Relaţii Externe (cunoscutul C.F.R.), organizaţie care şi astăzi este unul dintre cele mai eficiente mecanisme de acţiune pentru instaurarea Republicii Universale, condusă din umbră de evreii sionişti. Prin periodicul organizaţiei, Foreign Affairs, se susţine din 1922 ideea unui guvern mondial, iar ofensiva ideologic-propagandistă se desfăşoară tot aici, pe planuri largi, cu începere din 1928: doctrinarii, ideologii, filozofii, sociologii, iudei sau în solda iudaismului, încep să precizeze conceptul de Nouă Ordine Mondială.

Sionismul a cunoscut întotdeauna două curente: primul dădea întâietate menirii mesianice a poporului evreu de a domni asupra tuturor celorlalte popoare ale lumii, iar al doilea – “refacerii” statului evreu, distrus din voinţă divină pentru nerecunoaşterea de către evrei a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Cele două curente au cunoscut partizani care s-au luptat intre ei pentru supremaţie în cadrul colocviilor evreieşti, dar întotdeauna au ajuns prin a coexista şi chiar prin a se sprijini reciproc, astfel încât, finalmente, cele două tendinţe sunt mai degrabă două direcţii ale acţiunii sioniste. Astfel, la “Conferinţa de Pace” de la Paris din 1919 a participat la un moment dat şi o “delegaţie” compusă din 117 evrei şi condusă de Bernard Baruch (care mai avea şi rolul ocult de consilier al preşedintelui american, de unde rezultă regia evenimentelor).

Relatarea lui Freedman: “Am fost unul dintre ei şi ştiu cum s-au petrecut lucrurile. Delegaţia a scos la iveală Declaraţia Balfour prin care i se promisese Palestina, iar nemţii şi-au dat atunci seama că tot măcelul pe care-l suferiseră şi toată suferinţa la care erau supuşi, cu ţara ciopârțită şi populaţia epuizată de birurile crunte impuse nemţilor ca reparaţii de război îşi au rădăcina în târgul în virtutea căruia evreii din răsăritul Europei puteau folosi forţa financiară şi militară a marilor puteri pentru ca să practice genocidul împotriva palestinienilor”. Însă manipularea “Conferinţei de Pace” de la Paris de către evreii sionişti nu era îndreptată doar împotriva nemţilor sau palestinienilor, ci împotriva întregii civilizaţii creştine, ale cărei rosturi trebuiau reaşezate astfel încât oculta evreiască internaţională să facă un pas important către dominarea şi subordonarea întregii lumi. O astfel de soartă îi era rezervată şi României, învingătoare în război, cu sute de mii de morţi, dar ale cărei interese erau tratate ca secundare faţă de cele ale evreilor din ţară.
Dar iată mecanismele acestei mari regizări a istoriei moderne a lumii, regie şi conspiraţie ce a condus la înfiinţarea Ligii Naţiunilor Unite, embrionul unui viitor guvern mondial condus din umbra de casta ocultă a bancherilor şi sioniştilor evrei şi impusă de preşedintele american Wilson prin “Declaraţia” în 14 puncte, concepută ca sistem de principii al “Conferinţei”: Pentru coordonarea lucrărilor Conferinţei a fost instituit, ca autoritate supremă, un Consiliu “de Zece”. El era alcătuit din cate doi reprezentanţi – primul ministru şi ministrul de Externe – ai celor cinci mari puteri învingătoare: Franţa, Anglia, Statele Unite, Italia şi Japonia. La sfârșitul lunii martie însă, din Consiliul “de Zece”, şi-a făcut apariţia un Consiliu Suprem, denumit Consiliul ‚celor Patru”, format din Georges Clemenceau (Franţa), Woodrow Wilson (S.U.A.), David Lloyd George (prim-ministru al Angliei) şi Emanuele Orlando (prim-ministrul Italiei). Ca un fapt nu lipsit de importantă, este de reţinut că “Cei Patru” făceau parte, cu grade înalte, din organizaţiile masonice ale ţării lor. La Paris, stilul dictatorial a fost folosit şi faţă de aliaţii mai mari, dar cu atât mai mult faţă de cei mai mici, aşa cum a fost cazul României, iar cei care au dictat “Pacea”, au trasat graniţele Europei şi au impus sisteme şi practici politice pe măsura intereselor lor au fost Clemenceau, Wilson şi Lloyd George, fiecare dintre ei fiind însă asistat de consilierii de taină evrei, a căror contribuţie a fost hotărâtoare în deciziile impuse de “Cei Trei Mari”.
În aparenţă, delegaţia americană era condusă de preşedintele Wilson, dar cel fără consimțământul căruia nu se lua nici o hotărâre era “colonelul” House, un personaj misterios, reprezentantul intereselor organizaţiilor masonice americane. Un al doilea consilier al preşedintelui Wilson a fost Bernard Baruch, bancherul american-evreu care în timpul ostilităţilor avusese în subordine departamentul industriei de război, iar la alegerile din 1912 şi 1916 finanţase campania electorală pentru alegerea preşedintelui.
Consilierul de taină al lui Clemenceau era Georges Mandel, numele lui adevărat fiind însă Jeroboam Rothschild, iar Lloyd George îl avea alături pe Sir Philip Sassoon, descendent în linie directă din Amschel Rothschild, întemeietorul binecunoscutei dinastii de bancheri evrei. La lucrările Conferinţei el purta titlul de secretar particular al primului ministru şi în această calitate lua parte la cele mai secrete consfătuiri ale “Consiliului Suprem” al Conferinţei de Pace.
România era reprezentată de primul ei ministru, Ion I.C. Brătianu, dar “Aliaţii” contestau legitimitatea pretenţiilor noastre teritoriale. Ei nu erau dispuşi să recunoască unirea Basarabiei cu România, nu erau dispuşi să recunoască apartenenţă Banatului la România. Greutăţile cu care s-a confruntat delegaţia romană au fost provocate, în general, de “Statutul Minorităţilor” care ne-a fost impus, şi în special de veşnica problemă a încetățenirii evreilor, la care aceştia aspirau pentru a-şi putea asigura averile dobândite prin camătă, speculă şi negoţ.

La 12 februarie 1919, Brătianu scria de la Paris către Bucureşti: “Evreii de aici, sub influenţa sugestiilor şi a documentării primite [de la evreii] din România, consideră decretul nostru de naturalizare ca neîndestulător. Ei obiectează că naturalizarea rămâne individuală, pentru că e supusă la formalităţi complicate… Am avut lungi convorbiri în această privinţă cu Edouard de Rothschild şi cu Israel Levy, marele rabin al Franţei. Chestiunea evreiască, problemă internaţională prin definiţie, cu multiplele şi variatele ei legături, care îngreunase atât de mult situaţia României Mici la Congresul de la Berlin, se aşează acum în calea noastră la Conferinţa de Pace din Paris”.
La rândul său, Constantin Kiriţescu în Istoria războiului venirii reîntregirea României, scria: “Culoarele Conferinţei de Pace [de la Paris] erau pline de oameni de afaceri care adulmecau în România o pradă bogată şi uşor de apucat, dacă se exploatau greutăţile politice în care se zbătea. Ei erau susţinuţi în prima linie de Hoower, dictatorul alimentaţiei, care nu se sfia să ameninţe făţiş cu suprimarea ajutorului alimentar pe care Statele Unite îl acordă României, ca de altfel şi altor state aflate în suferinţă [după război] – dacă aceasta manifestă intransigenţă la propunerile oamenilor de afaceri americani. În special, petrolul roman excita, în primul rând, interesul businessman-ilor americani, în cap cu influenta societate Standard Oil [componentă a ocultei financiare], în culisele Conferinţei, pluteşte un pronunţat miros de emanaţii de petrol”. Dar cea mai categorică descriere a situaţiei aparţine profesorului englez R.W. Seton Watson de la Universitatea din Londra, care, referindu-se la „tendinţele nelămurite ale Conferinţei de la Paris”, aminteşte şi „încercarea de a smulge României concesiuni industriale însemnate în folosul unui grup de financiari evrei americani, sub ameninţarea de a pierde sprijinul Americii la Conferinţă”. Aproape concomitent cu desfăşurarea acestor evenimente de la Paris din 1919, soldate cu importante capitulaţii romaneşti, în România se năştea Legiunea Arhanghelului Mihail, organizaţie condusă de Corneliu Zelea Codreanu, anti-sovietică şi anti-evreiască, care avea să se implice într-un război sângeros cu oculta evreiască mondială.
Consiliul Afacerilor Externe, cu adresa actuală în Harold Pratt House pe East 68th Street în New York, a fost înființat în 1921. Din anul 1922, C.F.R a demarat editarea publicaţiei Afaceri Externe. Conform paginii de internet a Consiliului (http://foreignaffairs.org), acesta s-a înființat atunci când “câțiva participanţi americani la Conferinţa de Pace de la Paris au decis că este cazul să familiarizeze cât mai mulţi americani cu responsabilităţile şi obligaţiile internaţionale în continuă creştere ale Statelor Unite”. În 1921, când a fost fondat, C.F.R. era dominat de bancherul J.P. Morgan, care la rândul său era un tentacul al caracatiţei Rothschild. Consiliul a fost creat de evrei, care au manipulat Conferinţa de Pace de la Paris din 1919, iar la ora actuală este în spatele acţiunilor mondialiste, fiind încă controlat de evrei. „Instituţiile internaţionale concepute în 1945: O.N.U., Banca Mondială şi Fondul Monetar Internaţional, au fost anticipate în studiile făcute de Consiliul Afacerilor Externe.” (New York Magazine, 7 octombrie 1996). După cum rezultă din raportul anual al C.F.R., 284 din membrii săi sunt oficiali ai guvernului SUA. “Orice organizaţie care se poate lăuda că 284 dintre membrii săi sunt oficiali ai guvernului SUA ar trebui să fie bine cunoscută. Şi totuşi, majoritatea americanilor nu au auzit niciodată de Consiliul Afacerilor Externe. Una dintre explicaţiieste faptul că 171 de jurnalişti, corespondenţi şi directori executivi în comunicaţii sunt în acelaşi timp membri ai C.F.R. şi nu scriu despre organizaţie.” (John McManus, *Cine conduce America?*)

– // –

Mentalitatea francmasonică, de Mircea Eliade

Nu cunosc nici un francmason și din toate cărțile pe care le-am citit n-am înțeles nimic asupra francmasoneriei. Nu știu ce vor acești oameni, cine le-a băgat în cap ca își trag doctrinele de la Solomon și de la Piramide, și de ce sunt atât de misterioși cu „secretele” lor pe care le publică totuși în sute de cărți de propagandă. Dar un lucru am învățat din comerțul meu cu literatura aceasta aiurită: am învățat să cunosc mentalitatea francmasonică. Vă veți mira, poate, aflând că acord o mentalitate francmasonică unor oameni care n-au nimic de-a face cu această societate secreta. Intr-adevăr, uimitor cât de mulți intelectuali judecă lumea, spiritul și istoria cu o asemenea mentalitate.

Pe care aș putea-o rezuma astfel: fel simplist de a vedea lucrurile, criterii abstracte de judecare a istoriei. Un marxist, de pildă, exemplifică de minune mentalitatea aceasta francmasonică. Pentru marxist, toate lucrurile sunt clare, toată istoria e un joc de forțe economice, rigide, simpliste până la absurd, abstracte până la confuzie. Cu un marxist nu poți discuta. Cu nici un intelectual de formație „francmasonica” nu poți discuta. În capul lui e prea multă „lumina”, sunt prea multe „certitudini”; toate problemele se rezolvă cu aceeași ecuație, toate necunoscutele sunt de același grad, pe același plan. Am început să mă gândesc serios că paradoxul acesta – mentalitatea francmasonică – nu este un simplu paradox, după ce am cunoscut mai îndeaproape mentalitatea marxistă. Un marxist este un om cu o mie de certitudini și care accepta un singur miracol: opera lui Karl Marx. Pentru el, istoria se rezolva în câteva formule simple, care explică tot, satisface orice curiozitate, preîntâmpină orice controversă – iraționalul, imprevizibilul, ireductibilul. Toate acele forțe obscure și peste putință de anticipat care fac istoria unei țări să se deosebească net de istoria altei țări, pentru un fericit marxist cu mentalitate francmasonică nu există. Ceea ce caracterizează mentalitatea francmasonică este strania conjugare a abstractului cu a grosolanului. Într-adevăr, un spirit francmason judecă lumea și istoria într-un chip abstract (adică fără atingere directă cu realitățile, fără experiența timpului, fără priza asupra prezentului). Un francmason pur-sânge ar spune de pildă cam astfel: Mihai Viteazul a reprezentat cutare Forță și a jignit cutare simbol; din aceasta cauza, lipsindu-i ajutorul Maestrului Trei Stele, și-a găsit moartea, așa cum era de așteptat. Ați observat cât de abstract și cât de grosolan totuși judecă un mason – sau un marxist, unul cu mentalitate masonică – istoria, lumea, viața. Acestea nu există concret pentru ei; nu există pur și simplu fapte, evenimente imprevizibile, ireductibile, iraționale. Ei posedă o schemă simplistă – adică semidoctă, adică pseudo-rațională, lipsită de pătrundere filosofică și în același timp lipsită de intuiția directa a faptelor, a realităților – și cu aceasta, schema rezolvă totul. Pentru un fericit participant la mentalitatea masonică nu exista enigmă, după cum nu există destin. Toate se pot prevedea, toate se pot explica; toate și pentru oricine.

Freud și psihanaliza alcătuiesc încă un admirabil exemplu de ceea ce numesc mentalitate francmasonică. Freud laicizează Absolutul, adică pune la îndemâna oricui o cheie unică prin care, crede el, se explica toate cele sufletești. De unde înainte înțelegerea Absolutului (adică a sensului existenței, sufletului, realităților supra-firești) presupunea efort, asceză, inteligență – deci inegalitate – psihanaliza oferă tuturor această înțelegere în schimbul a trei sau patru cărți accesibile oricui, costând aproximativ 1000 lei. Freud este un grav exemplu de trădare a spiritualității iudaice – adică de monovalență transferată și de laicizare a Absolutului. De altfel, ar fi interesant de studiat apariția elementului dramatic în spiritualitatea iudaică (unde n-a existat niciodată, unde liturgia era singurul dinamism acceptat în experiența spiritului) – care dopa pararea noastră coincide cu aceasta laicizare a Absolutului. Nu mai e nevoie de efort, de inegalitate, de inteligenta deci – căci schema e la îndemâna oricui. Învață un simbol în plus, și ai înțeles Evul Mediu. Citești un volum din „Capitalul” lui Marx și ai înțeles feudalismul. Plătești încă o taxa la Loja și înveți un al doilea simbol; înțelegi atunci misterul secolului al XVIII-lea. Citești un al doilea volum din “Capital” – și înțelegi Revoluția Franceza. Poate ca cele ce scriu par vorbe glumețe. Și n-aș vrea să pară așa. Lucrurile sunt prea serioase și prea triste. Nu știu ce e aceea societate sau loja masonica, dar mi se pare ca spiritul masoneriei-simplism, anti-istorie, abstracțiune versus grosolănie – a pătruns și a răscolit întreaga mentalitate europeana. Sunt clase întregi de oameni atât de siguri ca posedă cheia universului, *clavis abs conditorum*, încât nici nu mai poți sta de vorba cu ei. Observați că aceasta certitudine nu se referă la principii, la esența lucrurilor, la un domeniu propriu filosofiei sau religiei – ci la un domeniu de realități fenomenologice în veșnică prefacere, în evanescentă revenire: viața, istoria, omul de toate zilele și omul faptelor mari.

Nu știu dacă ați întâlnit și dumneavoastră asemenea „intelectuali” de formație masonică, oameni cu care nu poți sta de vorba asupra lucrurilor de toate zilele ci cu care trebuie sa te întâlnești pe un teren neutru de discuție. Priviți cu mai multă luare aminte asemenea oameni. Veți observa că toți acceptă un miracol în centrul înțelegerii lor universale. Ei admit că în cursul istoriei a intervenit la o anumită dată un eveniment unic, singular, ireversibil – prin care se explică totul și pentru toata lumea. Nu știu și nu interesează orientarea acestor note, dacă exista vreo legătură istorică între feluritele manifestări ale mentalității masonice în lumea modernă (iluminism, marxism, teozofism, anti-istorism etc.). De altfel, mentalitatea masonică se manifestă și în afara cadrelor menționate mai

sus. Am un excelent prieten care judecă lumea masonic, fără a fi nici marxist, nici teozof. Este numai simplist și puțin cam semidoct. Cu cât știi mai convins „una și bună”, cu atât te apropii de mentalitatea masonică. Iată, de pildă, istoria politicii românești de la pașoptism la 1933. Peste tot nu întâlnești decât legi abstracte, fapte iluministe, gândire grosolană. Lipsește cu desăvârșire simțul realului, al concretului, al omeniei, intuiția de toate zilele. Și lista exemplelor poate continua.
(“Vremea”, 10 septembrie 1936)

–//–

Prof. dr. N.C. Paulescu - Scrieri

N.C. Paulescu: „Spiritul divin al adevărului va apăra în veci omenirea”

În rezumat, Talmudul – legislația politico-religioasă a ovreilor – în loc să combată, ca Evangheliile, patimile de proprietate și de dominație, împinge, din contră, aceste vicii la o culme nemaipomenită, ca sa realizeze visul lui Iuda, de a fi în același timp și proprietarul întregului pământ și al întregii omeniri. Dar, pe când apostolii creștini predicară idealul lor în fața cerului, Talmudul se ascunde: iată cele două apendice ale sale, Cahalul și Francmasoneria, sunt încă și mai vizibile ca dansul. Tustrei întrebuințează, pentru a rămâne în întuneric, un mijloc scârbos și blestemat, adică minciuna. Minciuna este deci baza sistemului jidovesc, căruia i se poate zice: „vorbești, deci minți”. Dar minciuna are un dușman pe care-l urăște de moarte, anume adevărul. Or, adevărul este trăsătura distinctivă a Creștinismului. Hristos a zis: „Eu sunt adevărul” și de aceea doctrina lui este în execrație înaintea lui Israel. Minciuna, din contră, caracterizează ceea ce se numește „Spiritul răului” sau Diavolului. Astfel Iisus, adresându-se ovreilor, le zise: „Voi din tatăl vostru Diavolul sunteți și poftele tatălui vostru voiți să faceți. Acela ucigător de oameni a fost dintru început și întru adevăr n-a statut, căci nu este adevăr întru dânsul”. Când grăiește minciuna, dintre ale sale grăiește, căci mincinos este și tatăl ei. Părăsind lumea, Hristos a trimis ucenicilor săi o armă invincibilă, adică Duhul Său. Spiritul divin al Adevărului, care va apăra în veci omenirea, în contra spiritului diavolesc al minciunii. Înaintea acestui Spirit mă închin, strigând din adâncul sufletului: Cred în duhul sfânt!
(N.C. Paulescu, din Fiziologia filozofică. Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria, vol.II, Buc. 1913, pag. 300-301)

Dr. N.C. Paulescu și "ovreimea"

„Istoria o fac şi învingătorii şi învinşii deopotrivă. Însă, de scris o scriu numai învingătorii. Bineînţeles, potrivit voinţei lor. De câte ori voiesc ei Adevărul? De cate ori le convine ca acesta să fie aflat? Ori măcar căutat. Al Doilea Război Mondial a schimbat faţa lumii. Şi s-a sfârșit acum mai bine de o jumătate de veac. Dar ştiţi şi cine l-a câștigat în fapt? Cine-i realul lui câștigător?
Încă în 1921 Profesorul Doctor Nicolae Constantin Paulescu *(1869-1931)* descoperă insulina. Substanţa care salvează azi vieţile a milioane şi milioane de suferinzi de diabet. Care îi este brevetată de Ministerul Industriei şi Comerţului la 10 aprilie 1922, sub denumirea de pancreină. Dar pentru care Banting şi McLeod primesc, în 1924, Premiul Nobel.
La 7-8 luni de la apariţia rezultatelor definitive ale lui N.C. Paulescu în presa ştiinţifică internaţională(;) F.C. Banting şi C.H. Best, lucrând în laboratorul de fiziologie al profesorului McLeod de la Universitatea din Toronto, fac publice rezultatele obţinute în aceeaşi direcţie şi revendicate ca fiind ale lor. Adevăratul descoperitor protestează şi produce dovezile necesare, sprijinit de o parte a lumii ştiinţifice a vremii, dar nu mai poate împiedica marea nedreptate abil regizată de forurile occidentale (probabil şi sub presiuni evreieşti, având în vedere proasta reputaţie de antisemit pe care şi-o crease savantul român). Banting şi McLeod primesc Premiul Nobel. Se comitea astfel, cu o abjecţie senină, probabil cea mai mare escrocherie din istoria ştiinţifică a secolului XX.”

(Răzvan Codrescu, Doctorul Nicolae C. Paulescu sau ştiinţa lui Scio Deum Esse, în volumul Doctorul Nicolae C. Paulescu sau Ştiinţa mărturisitoare, Crestomaţie, note şi tablou bio-bibliografic de Răzvan Codrescu, Editura Christiana, Bucureşti, 2002, pag. 19-20)

Escrocherie nici până astăzi reparată! (Oare de ce?) despre care dr. V. Trifu mărturiseşte public în 1944: „Medici evrei m-au rugat să intervin pe lângă profesorul Paulescu şi să-l rog să nu mai combată jidovimea, ca să poată întreprinde ei o campanie de pe urma căreia dânsul va obţine, cu siguranţă, Premiul Nobel. Dar profesorul a refuzat categoric şi a preferat să se lase furat."
(Dr. V. Trifu, Profesorul Paulescu 1869-1931, Introducere la volumul Dr. N.C. Paulescu, Fiziologie filosofică, vol. I, Noţiunile de „Suflet" şi „Dumnezeu" în Fiziologie, Ediţie îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1944, pag. 26)

Ovreii au rămas o naţie. Această naţie e convinsă că Imperiul lumii îi aparţine. Ea nu are ca mijloc de a realiza aceasta decât corupţia spiritelor, care duce la descompunerea socială. Pentru a conchide, zicea Marchizul de la Tour du Pin, cu două decenii înainte: emanciparea noastră depinde de sistemul Părinţilor noştri. A nu se trata ovreii decât ca străini, şi ca străini primejdioşi. Să se recunoască şi să se abjure toate erorile filosofice, politice şi economice cu care ei ne-au otrăvit. Să se reconstituie în ordinea economică, ca şi în ordinea politică, organele vieţii proprii, care ne făceau independenţi faţă de ei, şi stăpâni la noi acasă. Iar Voltaire, care, deşi nu era nici ateu, nici materialist, voia să combată totuşi Catolicismul (ca să placă asociaţiei oculte a Masoneriei) nu s-a putut împiedica să nu scrie categoric, cu aproape două veacuri înainte, în Dictionnaire Philosophique: Ovreii cred că într-adevăr, într-o zi, prezicerile oracolelor lor se vor împlini şi ei vor avea împărăţia pământului.

„Prof. Paulescu era mult mai puţin vehement ca alţii. Totuşi, o adevărată furie a cuprins pe conducătorii Iudaismului, şi pe numeroşii lor prieteni. Medicii evrei continuau să-i trimită pe coreligionarii lor, pentru ca profesorul Paulescu, bun şi iertător în faţa durerii, să le descurce cazurile inexplicabile şi să încerce să vindece pe cele disperate."*(Dr. V. Trifu, op. cit., pag. 46)*

Profesorul Paulescu, căruia Clinica, Biologia şi Fiziologia i-au revelat cu o splendidă claritate, pe Creator – Cauza primară: „Demonstraţia existenţei unei cauze primare a vieţii, nematerială, unică, înţeleaptă, este termenul sublim la care ne conduce Fiziologia. Această Cauză primară este Dumnezeu", proclama Paulescu în faţa studenţilor săi uimiţi şi fermecaţi. *(Paulescu, Noţiunile de Suflet şi Dumnezeu în Fiziologie – lecţie făcută la 18 februarie 1905, la Facultatea de Medicină din Bucureşti)" (Dr. V. Trifu, opera citată, pag. 30)*

Dorinţa curată şi fierbinte de a îi sluji lui Dumnezeu: iată ce-i leagă întreolaltă pe profesor şi pe tineretul naţionalist Roman! Când, la 23 martie 1924 începe la Curtea cu Juraţi din Bucureşti judecarea aşa-zisului complot al Studenţimii împotriva propriului guvern, are loc celebra depoziţie de martori din partea Istoriei şi din partea Divinităţii a prof. dr. Nicolae Paulescu:

"Onorată Curte! Onoraţi juraţi! Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră nu este tentativa decisă sau intenţia neconcretizată a unor tineri studenţi de a întrebuinţa violenţa în raporturile dintre guvernaţi şi guvernanţi. Cauza ajunsă în judecarea domniilor d-voastră nu este vreo ostilitate mai mult sau mai puţin antisocială împotriva populaţiei evreieşti paşnice, muncitoare şi până la proba contrară prezumată a fi loială cu statul care o găzduieşte şi în care trăieşte. Naţiunea Română a creat Statul Roman. Naţiunea Romană este singura răspunzătoare în Istorie. Dacă piere România, nu alţii, ci singuri noi, romanii, vom fi vinovaţi. Responsabilitatea aduce dreptul de a conduce şi, înainte de aceasta, dreptul la apărare. Romanii sunt un popor paşnic şi o naţiune conştientă. Suntem toleranţi cu străinii pentru că avem legitimitate pe pământul strămoşesc şi pentru că nu ne lipseşte capacitatea de a asimila de bună voie.
Onorată Curte! Onoraţi juraţi! Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră este cea mai mare primejdie naţională şi socială din istoria de două milenii a poporului nostru. Este conspiraţia Forţelor Oculte mondiale de a ni se lua dreptul la suveranitate şi de a fonda aici, în spaţiul carpato-ponto-dunărean Israelul european. Israelul european: stat bi-naţional, cu evreii clasă conducătoare şi exploatatoare în calitate de naţiune învingătoare şi cu noi, românii, clasă subordonată şi exploatată

în calitate de naţiune învinsă. În România nu există antisemitism nativ scop în sine, din ură de rasă sau ură de religie. În România există numai un antisemitism reactiv de legitimă apărare împotriva unei agresiuni din exterior, în complicitate cu trădare din interior.
Onorată Curte! Onoraţi juraţi! Înainte de a vă retrage în camera de deliberare şi înainte de a lua o decizie, vă adresez o rugăminte: Să vă gândiți că sunteţi exponenţii unei naţiuni căreia Dumnezeu îi interzice a se sinucide. Rugămintea că n-aveţi dreptul să uitaţi cele 34 de generaţii premergătoare de români care vă privesc din cer şi din pământ. Rugămintea să vă gândiți că nu aveţi chiar întreg dreptul de a nu ţine seama de ce aşteaptă şi nădăjduiesc de la d-voastră următoarele generaţii de romani.
Onorată Curte! Onoraţi juraţi! Sunteţi îndreptățiți să judecaţi după legile în vigoare şi după propria d-voastră conştiinţă. Umila mea rugăminte şi mare rugăminte a istoriei sunt ca la criteriul legii şi la criteriul conştiinţei să adăugaţi criteriul Naţiunii care nu vrea să moară şi care nu trebuie să moară.
Onorată Curte! Onoraţi juraţi! Vă însoțește rugămintea mea şi eu alături de întreaga Naţiune avem încredere în domniile d-voastră.”

– // –

Ion Antonescu deconspiră Francmasoneria

Războiul Alianţei Israeliţilor cu românii, împotriva României ca stat

Două mari organizaţii evreieşti s-au implicat direct şi extrem de activ în obţinerea de drepturi pentru evreii ce invadaseră Principatele Unite (Ţările Romaneşti), îndeosebi Moldova, mica ţară românească ce devenise "debuşeul etnic" al marilor puteri europene în privinţa evreilor. După ce reuşiseră să acapareze controlul economic în Moldova, evreii, fără a avea nici un drept natural, din simplii refugiaţi, solicitau acum "împământenirea", adică statutul de români (sau cetăţenia), pentru a avea acces nestingherit de la pârghiile economice până la cele mai înalte funcţii administrative ale tânărului stat român. Implicarea organizaţiilor evreieşti mondiale a coincis cu momentul creării în secolul al XIX-lea a statului român modern, acestea obstrucționând pe orice cale realizarea dezideratelor naţionale romaneşti. Cele două organizaţii implicate erau Alianţa Israelită Universală şi Înaltul Ordin B'nai B'rith. Sediul central al Alianţei Israelite (de la înființarea din 1860) se găsea la Paris, iar al B'nai B'rith la New York (de la înființarea din 1843). De altfel, Alianţa Israelită a fost înființată chiar de către B'nai B'rith. Iată apelul lansat către întregul "popor israelit" de către cei doi fondatori ai Alianţei Israelite Universale, Cremieux şi Montefiore (mandataţi de B'nai B'rith), din care reiese că Alianţa nu a fost decât o altă etapă a sionismului secular al evreilor:

„Alianţa noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană, nici americană, nici australiană, ea este universală, împrăştiaţi în mijlocul unor popoare care sunt duşmane drepturilor şi intereselor noastre, vom rămâne membri ai poporului ales. Naţionalitatea noastră este religia părinţilor noştri şi nu recunoaştem alta. Trăim în ţări străine şi nu ne putem îngriji de interesele vremelnice ale acestor ţări, întrucât interesele noastre morale şi materiale sunt în primejdie. Religia lui Israel trebuie să cuprindă într-o zi întreg pământul. Creştinismul, duşmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă, e aproape să îngenuncheze. Pe zi ce trece, reţeaua cu care evreii îmbrăţişează întreg pământul se întinde, iar măreţele profeţii ale cărţilor noastre sfinte se vor împlini. Nu este departe timpul în care toate bogăţiile Pământului vor fi ale noastre."

Primul succes al Alianţei Israelite asupra românilor a fost răspunsul favorabil al domnitorului Al.I. Cuza, care în 1864 a declarat: **"Guvernul va lua măsuri curente pentru emanciparea românilor de rit israelit".** Mai mult, Cuza concesionează evreilor dreptul de a înființa Banca României, cu dreptul de a emite monedă românească. Problema însă s-a acutizat cu ocazia publicării în presă a proiectului Constituţiei României din 1866. Opinia publică românească, deja îngrozită de faptele evreilor, s-a revoltat atunci când a citit Articolul 6 al proiectului acestei Constituţii, conform căruia "religia nu poate fi un obstacol la împământenire". Moldovenii, cei mai năpăstuiţi români în faţa rapacităţii evreilor, au înaintat proteste Adunării Constituante, cerând să nu se dea drepturi politice evreilor şi să nu fie împământeniți. O serie de manifestaţii anti-evreieşti s-au lăsat cu arestări, iar

evreul francez Isaac Adolf Cremieux (preşedinte al Alianţei Israelite şi fost ministru în "guvernul provizoriu" de la 1848 din Franţa) se deplasează la Bucureşti şi are o consfătuire intimă cu deputaţii romani în sediul Camerei, oferind României suma de 25 milioane franci în schimbul adoptării unei Constituţii favorabile încetățenirii evreilor infiltraţi intre graniţele ţării. Prezenţa israelitului Isaac Cremieux în Camera Parlamentului a scos însă populaţia Bucureştiului în stradă, înconjurând clădirea cu pricina şi amenințând cu strigăte împotriva evreilor. Deşi la şedinţele din Adunarea Constituantă cei mai categorici deputaţi împotriva evreilor erau cei din Moldova, populaţia Bucureştiului a dovedit o solidaritate de excepţie cu aceştia pentru cauza naţională, mergând până acolo încât manifestaţia anti-israelită a culminat cu devastarea sinagogii din Bucureşti. S-ar putea spune că Ion Brătianu este cel care a pus capăt acestei situaţii, prin declaraţia: "Evreii au devenit o plagă socială pentru România şi, când naţiunea e ameninţată, se deşteaptă şi devine nu intolerantă, ci prevăzătoare!".
Deputaţii romani au votat în unanimitate Constituţia României la 30 iunie 1866 cu următorul text al Articolului 7 (fostul Articol 6 al proiectului Constituţiei): "Numai străinii de rit creştin pot dobândi împământenirea". Având în vedere motivaţia religioasă a evreilor pentru stăpânirea lumii, renunţarea la ritul mozaic era imposibilă pentru aceştia, ceea ce a însemnat declanşarea unui război ocult al evreilor împotriva naţiunii romane şi, după 13 ani de presiuni şi uneltiri, au reuşit revizuirea Constituţiei, dar nu exact cum voiseră. Evreii khazari nu se puteau împăca cu ideea că un "popor neînsemnat" li se poate opune tocmai pe meleagurile unde întrevedeau posibilitatea creării unui fel de Nou Israel, în care ei să reprezinte aristocraţia privilegiată, iar băştinaşii români, forţa brută de muncă.

Bogdan Petriceicu Haşdeu publica, tot în anul adoptării Constituţiei, 1866, la Bucureşti, lucrarea *Studii asupra iudaismului*, în care arăta că evreii, nu numai de la noi, dar din întreaga lume, sunt caracterizaţi de hidoasa cununie a trei calităţi negative: tendinţa de a câştiga fără muncă, lipsa simţului de demnitate şi vrăjmășia contra tuturor popoarelor. Totodată, evreii se ocupă cu specula, cu cămătăria şi schimbul banilor, iar acolo unde a pătruns un evreu, e greu să-i fie concurent un creştin, căci evreii formează o adevărată asociaţie de ajutor împotriva restului lumii.

Brătianu este atacat şi acuzat de organismele evreieşti mondiale. Opinia publică străină este asaltată de blamări asupra românilor. Apar însă şi articole de apărare a României. Eugen Carada publică în 1867, în periodicul Le Siecle, studiul *Les israelites, le vagabondage et le ministre Bratiano*. În acelaşi an, Ernest Desjardins publică, tot la Paris, lucrarea Les Juifs de Moldavie, arătând că evreii rămân cu totul străini de viaţa naţiunii în sânul căreia trăiesc, că nu vor să urmeze şcolile romaneşti, că se sustrag serviciului militar şi se ocupă cu camăta.

Faţă de acuzele ce îi erau aduse din afara ţarii în "chestiunea jidoveasca" ca Ministru de Interne, Mihail Kogălniceanu răspunde în iunie 1869 Ministrului de Externe al României: "În România, chestiunea evreilor nu este o chestiune religioasă; ea este o chestiune naţională şi totodată o chestiune economică. În România, jidovii nu constituie numai o comunitate religioasă deosebită; ei constituie în toată puterea cuvântului o naţionalitate, străină de români prin origine, prin port, prin moravuri şi chiar prin sentimente. Toţi acei care au vizitat Principatele [Romane], şi îndeosebi Moldova, s-au înspăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfățișează esraeliții polonezi care împovărează oraşele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerţul, industria şi mediile de convieţuire a acestei mulţimi, aceşti călători s-au spăimântat şi mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători. Şi că marea, şi pot zice, singura şi principala lor industrie, este debitul băuturilor… Miniştrii ai României, ai unei ţări cu un regim constituţional, noi nu putem guverna decât conform cu voinţa naţiunii. Suntem datori a ţine seama de trebuinţele, de păsurile şi, până la un oarecare punct, chiar şi de prejudiţiile ei. Aceasta dovedeşte marea iritaţiune din partea populaţiunilor romane, provenită din grele suferinţe şi din o legitimă îngrijire, căci este vocea unei naţiuni ce se simte ameninţată în naţionalitatea şi în interesele sale economice. Această voce o pot înăbuşi, dar nu este permis nici unui ministru roman, de orice partid ar fi, de a nu o asculta. De aceea, nu de astăzi, ci de pururea, în tot timpul şi sub toate regimurile, toţi Domnii, toţi bărbaţii de stat ai României, toţi acei ce poartă un interes viu pentru ţara lor, s-au preocupat de necesitatea de a opri exploatarea poporului roman printr-un alt popor străin lui, prin jidovi."

La rândul său, Principele României Carol I, viitorul rege al ţării, îi scria tatălui sau în 1872: „N-am decât o teamă, ca evreii sa nu sfredelească ori să stăruiască atât de mult pe lângă puteri spre a căpăta drepturi politice pentru coreligionarii lor din România, încât sa ne silească a li le da. Asta ar duce la căderea actualului minister (guvern). Acum câteva luni, izraeliţii se mai bucurau aici de careva simpatii în unele cercuri, dar de când au făcut stata tămbălău în Europa, de când presa evreiască din toate țările ataca cu înverșunare România și vrea sa obțină cu sila emanciparea evreilor, ei n-au nimic de sperat aici deocamdată".
În februarie 1873 Carol I îi scrie din nou tatălui său: "Suntem învinuiți prin ziare că prigonim pe evrei, fiindcă noua lege a licenţelor opreşte pe evrei de a ţine debite la ţară. Dar aceasta este o măsură înțeleaptă şi suntem hotăraţi a respinge orice reclamaţie sau intervenţie în privința aceasta. Trebuie să cunoască cineva satele din Moldova, ca să poată aprecia ce acţiune vătămătoare are evreul asupra populaţiei ţărăneşti cu rachiul lui falsificat".
Lupta era însă inegală! Posibilitatea evreilor de acces la urechile presei şi a puterilor europene era superioară celei a romanilor sau a prietenilor lor. Atacurile contra României continuă şi se întețesc mai ales în perioada Războiului de Independenţă al României. Evreul Isidor Loeb publica în 1877, la Paris, lucrarea *La situation des Israelites en Turquie, en Serbie et en Roumanie,* înșelând publicul că evreii sunt persecutaţi de către români, expulzaţi şi înecaţi în Dunăre, ceea ce determina ziarul italian Fanfulla să scrie la 20 octombrie 1877 că românii, în timp ce luptă cu Imperiul Otoman pentru obţinerea independenţei, sunt atacaţi pe la spate de lumea civilizată "cu vechea artilerie a chestiunii israelite".
Asta nu a fost tot! Anul următor, deşi învingători alături de ruşi în Războiul de Independenţă, numit de europeni şi războiul ruso-turc sau războiul din Balcani, românii s-au trezit blocaţi de evrei în recunoaşterea independenţei lor de către puterile occidentale. Leon Gambetta trimite o scrisoare fermă guvernului român: "Franţa nu va recunoaşte independenţa ţării voastre fără ca voi să fi recunoscut drepturile civile tuturor evreilor, fără nici o distincţiune".
Prilejul umilirii României de către Alianţa Israeliţilor şi de către B'nai B'rith, a fost oferit de către Congresul de la Berlin din 14 iunie 1878. La acest Congres, reprezentanţilor României învingătoare (care făcuse mari sacrificii materiale şi jertfe umane în războiul contra turcilor din 1877-1878), Ion Brătianu şi Mihail Kogălniceanu, li s-a permis să ia parte numai ca informatori, ca să prezinte punctul de vedere al românilor într-o singură şedinţă şi apoi să părăsească sala. România nu era tratată ca o ţară învingătoare, deoarece interesele evreilor nu erau satisfăcute de legislaţia internă, îndeosebi de Constituţie.

–//–

"Antisemitismul" lui Eminescu

În acea vreme, marele poet naţional Mihai Eminescu era angajat politic ca redactor şef al ziarelor Curierul de Iaşi şi Timpul din Bucureşti, poziţie din care a devenit un inamic public al "Alianţei izraelite" prin atitudinea pe care a luat-o împotriva Congresului de la Berlin şi a articolului 44 adoptat de acest Congres care impunea Principatelor Unite romane, în schimbul recunoaşterii independenţei, modificarea Constituţiei în favoarea evreilor, îndeosebi prin aceeaşi modificare a articolului 7. Din acest motiv Mihai Eminescu angajează ziarele pe care le conducea, mai ales Timpul, în campania de presă împotriva modificării Constituţiei şi a emancipării evreilor ca romani, în condiţiile în care aceştia intenţionau să își păstreze religia, cultura, graiul, limba şi obiceiurile. Fără a fi pregătită economic, România era deja invadată de valuri de "imigranţi" clandestini evrei ce se strecurau neîncetat din trei direcţii: Rusia (Imperiul Țarist), Turcia (Imperiul Otoman) şi Ungaria (Imperiul Austro-Ungar). Au ocupat mai întâi oraşele şi satele din Bucovina ca să treacă în Moldova şi apoi în Muntenia, până la Bucureşti. Ajungând în Bucovina şi Moldova, evreii au acaparat comerţul şi s-au extins la sate, spre a practica pe scară largă cârciumăritul. De aceea, aici avea să izbucnească răscoala ţăranilor asupriţi în anul 1907, răscoală care s-a extins în toată ţara.

Evreii veniţi din Imperiul Austro-Ungar (din Ungaria), dar nu numai aceştia, deşi stabiliţi permanent în România, se declarau "sudiţi", adică supuşi austro-ungari, şi se puneau sub protecţia reprezentanţelor diplomatice ale imperiului. Astfel nu plăteau impozite şi erau scutiţi de orice obligaţii către statul roman, în acest mod ei prosperau în dauna romanilor plătitori de taxe şi impozite. Toată această situaţie a fost atacată cu o extraordinară energie de către ideologul Partidului Conservator, publicistul Mihai Eminescu. El pleda pentru acordarea către evrei a cetăţeniei doar individual, şi nu în bloc, aşa cum solicitau aceştia, deoarece tot individual se acorda şi pentru romanii din
afara graniţelor de atunci ale ţării. La capătul unor îndelungate şi aprinse dezbateri din Adunarea Deputaţilor, din Senat şi din presă, triumfă chiar punctul de vedere al lui Mihai Eminescu. De altfel, aceasta a fost una dintre puţinele campanii de presă susţinute de Eminescu în Timpul, şi încununate de succes. O singură excepţie a fost făcută pentru evrei privind acordarea cetăţeniei romaneşti în grup, fiind vorba doar de acei 883 de evrei care şi-au dovedit loialitatea faţă de cauza naţională românească şi au participat la războiul de independenţă ca voluntari. Este drept că serviciile acestora nu s-au manifestat în prima linie, ci în spatele frontului, dar gestul lor a fost extraordinar, comparativ cu lipsa de loialitate generală a evreilor. Modul cum evreii au trădat în
secolul următor armata romană, a făcut ca, după primul război mondial, să primească cetăţenia română doar evreii care semnau un angajament de loialitate faţă de statul roman. Pentru a înţelege problemele pe care le crea Mihai Eminescu, atât Alianţei Israelite, cât şi guvernanţilor, vom reda câteva din rândurile ce le semna în campania sa de presă din cotidianul de opoziţie Timpul, unele deosebit de dure şi pline de patimă: "Evreii, de la 1848 şi până astăzi, din 30.000 s-au înmulțit prin imigraţiune la 550.000… Noi, din parte-ne, ştim bine că Europa cunoaşte pe deplin chestiunea
evreiască din România; o cunoaşte mai cu seamă Europa cea chemată a o cunoaşte, lumea diplomatică şi cea oficială, încât art.44 al Tratatului de la Berlin a fost înscris în instrumentul păcii cu deplină cunoştinţă de cauză, cu deplină cunoştinţă a greutăţilor şi relelor ce va produce… Oricum am întoarce chestiunea evreilor şi din orice latură am privi-o, caracterul ei adânc imoral nu i se poate lua… Niciodată pericolul unei dominaţiuni străine sub forma ei cea mai scârboasă n-a fost mai mare decât tocmai astăzi. Dacă toţi evreii – străini şi pământeni – vor căpăta deplinătatea drepturilor civile, Moldova nu mai are de trăit decât 10 ani, Ţara Românească 30 poate [exact peste 30 - în 1907 - va avea loc marea răscoală ţărănească împotriva exploatării evreieşti]. Se va începe atunci acea luptă de exploatare fără milă – atât de favorizată de legislaţiunea liberală… Domnia fanarioţilor a fost o epocă de aur în comparaţie cu domnia de tină a evreilor şi să nu uite nimeni că evreii fiind clasă de mijloc şi legislaţiunea liberală fiind exclusiv în favorul acestei clase, ei vor deveni aici stăpâni privilegiaţi şi romanul slugă la jidan. România nu e datoare nimic evreilor decât doar cu o bună recoltă de cânepă şi cu câţiva ţăruşi cioplіţi anume pentru membrii pământeni ai Alianţei Izraelite. Iar Europa… a făcut din chestiunea izraelită o chestiune de recunoaştere a independenţei noastre. Dar, de va recunoaşte-o sau nu, pericolele internaţionale ale existenţei noastre naţionale şi de stat rămân aceleaşi. Nimic n-a ajutat neutralitatea garantată, nimic nu va ajuta independenţa recunoscută, dacă pericole înd-adevăr există. Sau e organul guvernului atât de naiv să creadă că, prin admiterea la drepturi civile a o jumătate milion de vagabonzi, teritoriul României devine sacrosanct şi, dacă nu s-ar putea menţine un stat apărat de badea Toader, se va putea menţine unul trădat din capul locului de Iţic şi de Leiba? Aşadar – cu sau fără evrei – pericolele internaţionale există.
Evreii sunt un pericol imediat, pipăit şi văzut; ei formează acea nenumărată populaţie cu desăvârşire improductivă care trăieşte din precupeţirea muncii şi sănătăţii românului. Populaţia evreiască creşte împătrit, a noastră dă îndărăt; cea dintâi de la începutul secolului şi pan-acum a devenit de cincizeci de ori mai mare atât prin naşteri cât şi prin imigraţiune; ei au început a se aşeza prin locuri unde n-a călcat de secole picior de evreu, prin Câmpulung şi Targu-Jiu bunăoară, ei ameninţă a împânzi toată ţara şi a o preface într-o altă Galiţie, încât numărul lor înspăimântător vorbeşte de la sine şi naţia are oricând înaintea ochilor pericolul întreg. Noi nu suntem – izraeliţii o ştiu bine – inamicii cauzei izraelite, dar amici încât să renegăm sângele nostru şi să periclităm interesele poporului, care de sute de ani a apărat şi ţinut aceste ţări, aşa amici nu suntem. Cel mai practic mijloc pentru ca deputaţii din Ţara Românească să vadă cu ochii proprii pericolul ce ameninţă Moldova întâi, apoi ţara întreagă, ar fi ca un tren expres să plece cu toţi in corpore în

Moldova, să vadă de aproape Botoşanii, Bacăul, Târgul Frumos, Iaşii şi să treacă apoi în câteva sate ca să vadă halul la care a ajuns populaţia rurală. Moldova are sute de mii de evrei, Ţara Românească numai zeci de mii; în Moldova nu e oraş în care evreii să nu formeze majoritatea sau cel puţin jumătatea populaţiei”.

La scurt timp, ca lider al opiniei publice şi ideolog al Partidului Conservator, Eminescu este nevoit să revină: “Ne e silă de chestiunea izraelită, întrucât consistă din exigenţe jidoveşti, şi ne rezervasem ca, măcar în timpul cât nu se reîntrunesc Corpurile legiuitoare, să nu vorbim de ea decât atunci când ţara noastră ar fi ţinta unui atac, fie dinlăuntru, fie dinafară. A solicita [însă] intervenirea diplomatică sau armată a străinilor contra ţării în care trăieşti este un act de înaltă trădare comis împotriva acelei ţări. Alianţa izraelită solicită pe toate căile această intervenire. Mii de evrei din ţară fac parte din Alianţă. Deci mii de evrei din ţară sunt trădători…”.

Arătând primele veniri în Moldova ale migraţiei evreieşti, Eminescu arată că: “Toţi scriitorii timpului aceluia deplâng invaziunea evreilor din Galiţia şi Rusia, care, fugind de serviciul militar, veneau ca roiurile de lăcuste, ca şi astăzi, fără paşapoarte, fie pe vadurile Prutului, unde corupeau graniţa rusească mai bine păzită, fie pe cărări de munte, necunoscute grănicerilor austrieci. De altminteri, şi ruşii şi austriecii erau bucuroşi să scape de ei, ca şi astăzi.”

“Neavând alte temeiuri de drept, intru apărarea cauzei sale, Alianţa Izraelită, prin organele sale, alesese ca temei umanitarismul . Noi, romanii, vedem pe zi ce merge răpindu-ni-se tărâmul nostru economic, în propria noastră ţară, de invazia mereu crescândă a evreilor străini”.

În argumentaţia sa, Mihai Eminescu citează ziarul francez *Le Soleil*, în care, despre meleagurile romaneşti, se scria astfel: “Am cunoscut personal pe un inginer francez stabilit în regiunile acelea care-mi zicea cu o întristare adevărată: ≪îmi e aproape cu neputinţă să ţin mai mult timp pe aceiaşi lucrători, îndată ce-i întrebuințez la lucrări care constrâng să şadă la câmp, sunt pierduţi. Evreii vin, le scontează cu mult înainte salariul săptămânii şi-i învenineazâ în toată puterea cuvântului cu băuturi de toate felurile. Sunt printre lucrători unii cărora din aceasta li se trage moartea; alţii pierd repede gustul muncii≫.

Deşi evreii au reuşit în cele din urmă modificarea art.7 din Constituţie, prin activitatea politico-jurnalistică a lui Mihai Eminescu, Partidul Conservator repurtează două mari victorii împotriva intereselor evreieşti: Legea pentru neînstrăinarea pământurilor ţărăneşti, care lua celei mai numeroase pături sociale, ţărănimea, posibilitatea să îşi vândă evreilor pământul; şi Legea contra itzurei (cametei), care îl împiedică pe cămătarul evreu să abuzeze total de ţăranul român.

În decembrie 1876 şi în ianuarie 1877 la Constantinopol, în Turcia, are loc Conferinţa marilor puteri privitor la soarta popoarelor de sub stăpânirea Imperiului Otoman. Şi cu această ocazie Alianţa Israelită se implică pentru ca evreii din ţările romane să-şi consolideze poziţia faţă de romani. De aceea, Mihai Eminescu se mobilizează contracarând şi lovind chiar şi în “marile puteri”, dispuse a crea privilegii evreilor în teritoriile româneşti. Limbajul său incomod avea să atragă asupra sa atenţia ambasadorilor acestor puternice state, care au raportat situaţia cancelariilor europene.

În ianuarie 1877, Eminescu publica seria de articole *Evreii şi Conferinţa,* începând astfel:

“O seminţie care câştigă toate drepturile fără sacrificii şi muncă e cea evreiască. Ce servicii a adus omenirii îndărătnicul şi egoistul neam evreiesc. Ocupându-se pretutindeni numai cu traficarea muncii străine, alegându-şi de patrie numai ţările acele unde prin deosebite împrejurări s-a încuibat corupţia, ei urmează în emigraţia lor pe pământ tocmai calea opusă omenirii întregi… Evreul trece din Germania în Polonia, din Polonia în Rusia, din Austria în România şi Turcia, fiind pretutindeni semnul sigur, simptomul unei boli sociale, a unei crize în viaţa poporului, care, ca la Polonia, se sfârșește câteodată cu moartea naţionalităţii… Prin ce muncă sau sacrificii şi-a câştigat dreptul de a aspira la egalitate cu cetăţenii statului roman? Ei au luptat cu turcii, tătarii, polonii şi ungurii? Lor le-au pus turcii, când au înfrânt tratatele vechi, capul în poală? Prin munca lor s-a ridicat vaza acestei ţări, s-a dezgropat din învăluirile trecutului această limbă? Prin unul dintre ei şi-a câştigat neamul romanesc un loc la soare? De când rachiul este un element de civilizaţie?… Astăzi, când un prefect opreşte de la acest trafic pe un evreu, Pesther-Lloyd, organ redactat de evrei, şi după el Journal des Debats descriu scene sălbatice din Turkestan ca petrecându-se în România. Fie liniştiţi! Un fir de păr din capul suditului [evreu] chezaro-crăiesc n-a fost atins de nimenea, nici averea lui mistuită de mâinile populaţiei romaneşti. Un agent al guvernului unguresc zvârle dintr-o şcoala

zidită de romani băncile afară, demite pe învăţător şi pe preot, își bate joc de un sat…, făcut-au caz presa austriacă de aceasta? Nici vorbă! Dar [dacă] un prefect în România cutează a opri pe un evreu de a vinde băuturi spirtoase intr-un sat? Persecuţie, pradă, nelegiuire! Se-nţelege! Punând o dată mâna pe presa europeană, care în genere nu mai are de ţintă luminarea, ci excitarea urilor între clase şi popoare, uşor li-e [evreilor] să spună, orice minciună patentată. Publicul cafenelelor, blazat pe hipercultura europeană şi setos de noutăţi de senzaţie, găseşte plăcere în citirea monstruozităţilor ce se vor fi petrecând în România. Evreii fac din jurnalistica europeană ceea ce au făcut din băuturile spirtoase la noi: otravă.
Evreul nu merită drepturi nicăiri în Europa, pentru că nu munceşte; iar traficul şi scumpirea artificială a mijloacelor de trai nu este muncă, şi aproape numai din aceasta consistă evreul. Evreul nu cere libertatea muncii productive, ci libertatea traficului. El e veşnic consumator, niciodată producător şi desigur că numai cu foarte rară excepţie se va găsi intr-adevăr cate un evreu care să producă… Cel mai solid meseriaş e şi aici în ţară, romanul sau germanul sau cehul, niciodată evreul. El reprezintă concurenţa nesănătoasă a muncii rele, superficiale, cu munca dreaptă şi temeinică. Ieftin şi rău e deviza evreului până ce ruinează pe lucrătorul creştin, scump şi rău e deviza evreului când rămâne stăpânul pieţei…
Domnia fanarioţilor a putrezit clasele noastre sociale; aristocraţia noastră, din războinică şi mandră ce era, a devenit în cea mai mare parte servilă… Prin urmare clasa înaltă a societăţii noastre, care luase de la grecul constantinopolitan toată lenea, tot bizantinismul, se lasă înăduşită de ciocoimea ei, de fostele ei slugi, care, fără nici o muncă merituoasă pentru societate, se urcă repede în locul vechii aristocraţii, ce dăduse aşa de tare îndărăt… Rămânea deci o singură clasă muncitoare, din a cărei exploatare trebuia să trăiască toată societatea romană: ţăranul. Dar chiar exploatarea directă era o muncă prea grea pentru aristocraţia foştilor cafegii şi ciubuccii, de aceea şi-au introdus pretutindeni cate un asociat activ chezaro-crăiesc, cate un evreu… Pericolul nu este în împrejurarea că evreii ar acapara toată proprietatea, ci în aceea că nu sunt/nu pot fi romani, precum în genere nu sunt, nici pot fi, germani, franţuji, italieni. De ce să ne înşelăm de bună voie, arătând că înlăuntrul altor naţii ei au ajuns la cutare sau cutare grad de cultură? Nu vedem astăzi că simţământul de rasă e mai puternic în ei decât patriotismul, decât iubirea pentru naţia în mijlocul căreia trăiesc?…
Dar ce reprezintă Alianţa Izraelită cu filialele ei din America, Anglia, Austro-Ungaria, Franţa, Italia, România? Se pretinde că fiind evreii pretutindeni oprimaţi, această alianţă are de scop să-i scape de opresiune. Să vedem ce grozav de oprimaţi sunt la noi.
Comerţ şi capital în mâinile lor, proprietatea funciară urbană în cea mai mare parte în mâinile lor, arenzile de moşii în Moldova idem, pe sub mană tot debitul tutunului şi al băuturilor spirtoase, negoţ de import şi export, cu un cuvânt toate arterele vieţii economice care se bazează pe speculă! în ce constă grozava opresiune de care se plâng? Şi, dacă se plâng, de ce nu aleg alte terenuri decat România, alte ţări unde sunt egali în toate cu cetăţenii statului? De ce nu Austria, Franţa, Germania ş.a.? Apoi sunt totdeauna o armă a străinilor în contra noastră. până şi ungurii – care numai în gropi nu dau de cuminţi - își închipuiau într-un rând o stăpânire a Moldovei prin evrei şi ceangăi, pentru că ştiau că evreul s-ar asocia cu orişicine împotriva poporului românesc. Şi astăzi, când poate existenţa noastră e în joc, când ni se dispută drepturi seculare, emanate din capitulaţiile luminaţilor Domni ai acestor ţări, tot ei, şi prin uneltirea alianţilor, ni se îngreunează poziţia, trecând peste capetele noastre, cerând drepturi de la străini, de la duşmanii noştri chiar."

Pentru a-şi argumenta susţinerile, Eminescu reproduce în Timpul ştirea apărută în *Independence belge*: "Alianţa Universală Israelită s-a unit de curând cu ideea unei conferinţe evreieşti, a cărei iniţiativă o luase nu de mult Anglo-Jewish Association… Ea va avea loc la Paris, la 11 decembrie [1877], sub preşedinţia d-lui Cremieux, membru al Senatului şi preşedinte al Alianţei Israelite… Conferinţa ar fi adoptat deja un program [...] asupra termenilor căruia delegaţii trebuie să se înțeleagă pentru a reclama în favoarea evreilor stabiliţi în provinciile Turciei toate drepturile civile, politice sau religioase ce se cer pentru supuşii creştini ai Porţii… Evreii din România trebuie să aibă partea lor din aceste beneficii întocmai ca şi cei din Serbia. România mai ales va da loc la o discuţie cu totul specială în sânul conferinţei. Se pare că evreii din România sunt privaţi de drepturile civile şi politice, cu toate că termenii Constituţiei nu prescriu nimic de felul acesta în privinţa lor… Jewish Chronicle propune ca primele şedinţe ale acestui congres să se ţină cu uşile închise".

Eminescu contraatacă, scriind: “Din cele mai sângeroase sacrificii ale omenirii, neamul care s-a folosit mai mult, fără să rişte nimic, au fost evreii. Va să zică de aceea ar fi cheltuit Rusia zeci de milioane de ruble şi ar fi pus în mişcare sute de suflete creştineşti, de aceea şi-ar fi pierdut Sârbia floarea tineretului, de aceea cheltuim noi cu întreținerea armatei aproape de 250.000 lei noi pe zi, pentru ca din aceste sudori amare ale ţăranului nostru, a celui sârb, a oierului muntenegrean, a rusului, să se folosească în mod egal evreii, ei care în presă au fost contra creştinilor, ei care ne-au batjocorit pe noi, pe sârbi, pe ruşi, ei care prin jurnalistica lor făţarnică şi mincinoasă ne numesc semiasiaţi, semibarbari. Apoi să ne ierte dumnealor! Conferinţa [de la Constantinopol] s-a adunat pentru a regula starea celor care au suferit şi s-au sacrificat, nu a acelora care din aceste suferinţe şi sacrificii sau folosit şi astăzi ca totdeauna. Cine nu-şi varsă sângele pentru petecul său de pământ strămoşesc poate să precupeţească înainte chibrituri şi vax, dar va face bine să ne lase în pace. Pentru români egala îndreptățire a 600.000 de lipitori şi precupeţi [evrei] este o chestiune de moarte şi viaţă, şi poporul nostru cred c-ar prefera moartea repede prin sabie decât moartea lentă prin vitriol. Concedem că intre aceşti 600.000 va fi unul la sută care să producă ceva prin sine şi să ţină la ţară şi popor, dar când în ţară avem 700.000 de lucrători care produc, ţăranii, nu înțeleg, alături de aceştia 600.000 de speculanţi ai productelor, încât fiecare evreu să trăiască din precupeţirea muncii unui singur ţăran roman. Drepturile dumnealor, civile şi publice, nu înseamnă decât dreptul de a exploata poporul nostru în bună voie… Să mai fie încă şapte alianţe, ca cea universală [israelită], care să conspire cu uşile închise în contra naţiei romaneşti, noi vom şti să le arătăm totdeauna lungul nasului, căci nu ne speriem nici de înjurăturile presei jidoveşti, nici de declamaţiile oratorilor idealişti, cată vreme e vorba de existenţa poporului nostru. Dacă voiesc să ne cucerească, n-au decât s-o facă… făţiş, ca toate naţiile, cu arma-n mană. Dar cu tertipuri şi apucături nu merge deocamdată, în numărul în care sunt la noi evreii, rămân străini de rit necreştin, ce nu se pot nici contopi cu poporul nostru, nici pot pretinde mai mult decât de a fi suferiţi [toleraţi], şi ne pare că n-au nici o cauză de a se plânge de toleranţa noastră… Oriunde e teren pentru neagra speculaţie, evreul e acasă, iar vaietele şi plângerile contra persecuţiei sunt mofturi care să acopere de mai înainte modul neomenos în care sug pe cei pe care au căzut ca lăcusta.”

Cum explica însă Mihai Eminescu brusca prezenţă, masivă, a evreilor în România? El arăta că ţarul rus Alexandru al III-lea, nevoit să reacţioneze la ruinarea şi împovărarea ţăranului rus, exploatat de evrei, i-a împins pe aceştia în afara Rusiei:
“De acolo măsura, bună poate pentru Rusia, rea pentru noi, de-a expedia cârduri întregi [de evrei] în România cu paşapoarte în regulă, de-a împinge pe alţii să treacă noaptea fără paşaport graniţele ţării noastre. Nu trebuie să fie cineva un observator tocmai adânc pentru a vedea că România geme de evrei ruseşti. Noaptea, uliţele Bucureştilor sunt pline de figuri cu totul străine, la care recunoşti numaidecât că abia de ieri li s-a comandat de a-şi rade barba şi de a-şi tăia perciunii. Toate colţurile de uliţă sunt pline de colportori şi precupeţi, pe care nimeni nu i-a văzut până anul acesta, cu un cuvânt suntem ameninţaţi de a vedea şi Bucureştii prefăcându-se într-un murdar cuib jidovesc, cum sunt Iaşii astăzi. Vai de evreii din Rusia în ziua în care Alianţa Izraelită ar îndrăzni să intervină în favoarea lor. Ar fi semnalul pentru un tratament şi mai energic decât cel de până azi [pentru reprimarea atitudinii lor]. Dar aici, unde nimeni nu se atinge de persoana, de avutul lor, aici, unde nu e vorba decât de a abate emigraţia lor stricăcioasă, prin mijloace cu totul umane, care sunt dreptul oricărui popor, aici Alianţa Izraelită îndrăzneşte a interveni şi a calomnia din nou România. Alianţa Izraelită are o mulţime de membri în România. A fost o urmare naturală că tocmai membrii cei mai influenţi ai Alianţei din România să fie încetățeniți. Numai Țepeş n-ar fi găsit destui pari pentru a le mulţumi pentru modul la care [se] pricep a fi romani; noi suntem cu mult mai îngăduitori. Dacă este cineva în stare de a face pe români să uite până şi interesele statului lor, apoi desigur aceştia sunt evreii, ei care nu cutează a combate o putere mare cum e Rusia, dar se aruncă cu toată insolenţa lor cunoscută asupra unui stat mic, care a avut naivitatea de a-i îngădui să fie cum sunt. Noi ştim bine că trei zile ar fi de ajuns pentru a regula atât de definitiv chestiunea izraelită, încât Alianţa să nu mai aibă pentru cine interveni. Noi cunoaştem poporul, în aparenţă atât de blând şi de guvernabil, are o margine blândeţea lui, pe care e primejdios de a o trece.”

[Pentru completa imagine a campaniilor jurnalistului Mihai Eminescu referitor la "Chestiunea Izraelită", recomandăm antologia de texte realizată de D. Vatamaniuc: Mihai Eminescu, Chestiunea Evreiască, Bucureşti, 2000]

– // –

Lichidarea lui Eminescu

Un episod extraordinar al istoriei românilor, ţinut secret, este cel legat de „boala" şi moartea poetului naţional al României, Mihai Eminescu, care, aşa cum s-a văzut, se manifestase direct şi partizan la ziarul *Timpul* în *Chestiunea israelită* sau în *Chestiunea evreiască*, fiind împotriva încercărilor evreilor de a bloca sau de a condiţiona recunoaşterea independenţei României. Ceea ce se cunoaşte de către foarte puţini iniţiaţi este însă cum, pentru atitudinea sa, Eminescu a fost ucis, (de către medicul evreu Fr. Iszac, zic unii, de către o conspiraţie iudeo-masonică am zice noi).
În 1882, Mihai Eminescu îi scria Veronicăi Micle: „*Timpul* acesta m-a stricat în realitate cu toată lumea, sunt un om urât şi temut, fără nici un folos, unul din oamenii cei mai urâţi din România. Naturi ca ale noastre sunt menite sau să înfrângă relele, sau să piară, nu să li se plece lor."
"Şi mai potoliţi-l pe Eminescu!" s-a spus l-a un moment dat, în plenul Parlamentului Român, de către acei oameni politici care apărau interesele evreilor, oameni politici masoni, susţinuţi din păcate chiar şi de oamenii politici conservatori, în numele partidului cărora vorbea gazetarul şi marele poet naţional Mihai Eminescu. De fapt, cuvintele au fost rostite chiar şi de către Petre-Carp, şef, alături de Titu Maiorescu, al Partidului Conservator.
În timp ce Eminescu conducea *Timpul,* ziar al Partidului Conservator, Petre Carp conducea chiar partidul, dar cei doi au intrat într-un puternic conflict. Carp era însă, totodată, şi membru al lojei masonice Steaua României, alături de Maiorescu, Alexandru Şuţu, Theodor Rosetti şi alţii care se vor ocupa de lichidarea poetului şi gazetarului Mihai Eminescu. "Eminescu era ca o stâncă. Posibil ca, iniţial, junimiştii [masonii] să nu-şi fi dat nici ei seama că, aducându-l la *Timpul*, practic îşi puneau singuri bomba în casă" (C. Cernăianu, Recurs Eminescu, Calvarul cetăţeanului, vol. II).
Divergenţa dintre Mihai Eminescu şi Petre Carp s-a născut odată cu apariţia în Parlament a problemei modificării articolului 7 din Constituţie ("Chestiunea Izraelită"), împotriva căreia pleda în scris Eminescu, opunându-se "împământenirii" hoardei de evrei ce invadaseră ţara, în timp ce Petre Carp activa politic pentru modificarea Constituţiei în sensul dorit de Alianţa Izraelită, de cancelariile europene şi de evreii din România. [Carp fiind totuşi un nume destul de rar, şi neînţelegând adeziunea sa la interesele evreilor, ne-am îndreptat către marele dicţionar masonic publicat în Ordinul Masonic Român de către Horia Nestorescu-Bălceşti , unde am găsit mai mulţi Carp: în afară de Petre Carp al nostru, duşman al lui Eminescu şi membru al lojii Steaua României, apare şi un anume Horia Carp, "ziarist evreu, membru al unei loji din obedienţa Marii Loji Naţionale".]
Pornit împotriva poziţiei exprimate de *Timpul,* la 15 martie 1879 Carp le scrie atât lui Eminescu cât şi lui Maiorescu. Lui Eminescu îi scrie: "Domnule redactor, în timpurile din urmă aţi crezut că este oportun de a da sprijinul importantului ziar ce redactaţi, unor idei atât de opuse convicţiunilor a căror organ m-am făcut în Senat, încât mă văd cu părere de rău silit de-a afirma pe calea publicităţii adânca divergenţă de păreri ce ne desparte"; iar lui Maiorescu: "Dragă Titus, ce faceţi voi la *Timpul* şi cum credeţi că o să meargă astfel înainte?… În ce parte din lume partidul conservator a căutat să ajungă la putere prin pasionarea maselor?… În asemenea împrejurări, eu unul a trebuit să-mi pun întrebarea ce rol mai joc între contribuitorii *Timpului*?… Prin urmare, te rog să notifici comitetului să mă şteargă din lista subscriitorilor… Tu ai o clientelă întinsă, despre a cărei genesis mi-ai vorbit într-o zi [aluzie şi atenţionare din partea lui Carp, către Maiorescu, care trăia din solda clienţilor săi evrei]. Sapienti sit. for ever! P.P. Carp."
Poziţia lui Carp faţă de revendicările evreilor asupra României este sintetizată în următoarea poziţie, exprimată în 1881: "Să jertfim unele din drepturile noastre suverane ca să obţinem protecţiunea Europei întregi şi să nu ne aflăm izolaţi faţă cu doi vecini puternici".

Eminescu îi răspunde în *Timpul*: "Dl. P. Carp s-a crezut atins prin reflecţiunile ce foaia noastră a publicat, în privinţa atitudinii sale în chestiunea izraelită… însă aceste reflecţiuni ne-au fost impuse printr-un caz de legitimă apărare". De asemenea, se ceartă şi cu alţi membri ai partidului, precum Zizi Cantacuzino şi Lahovari. Acestuia din urmă, i-a spus în cadrul redacţiei din *Timpul*: "Du-te, mă, în mă-ta! Tată-tău nu ştia nici bine româneşte, ce-mi tot cânţi tu de românism."
Cea mai categorică explicaţie dată de Eminescu faţă de criticile lui P.P. Carp a apărut în *Timpul* cu numai o lună înainte ca el să fie lichidat social şi fizic: "În altă ţară de am trăi, în care mai e credinţă, onestitate, respect ca bunuri obşteşti ale spiritului public, relele ni s-ar părea trecătoare şi nicicând condeiul nostru nu ar fi înmuiat în fiere; dar aici, unde, dacă-i vizita ministeriile sau [închisoarea] Văcăreşti, aceleaşi fizionomii şi caractere întâlneşti, aici unde un parvenit bulgar ca d. I.C. Brătianu şi un grec parvenit ca d. C.A. Rosetti conduc destinele acestei nefericite ţări, aici unde oameni ca aceştia, fără pic de patriotism, radicali cosmopoliţi, stăteau ieri la învoială cu Warszazvsky ca să-i vânză sufletele din opt ţinuturi, stau azi la învoială cu Alianţa Izraelită ca să-i vânză ţara toată şi să desfiinţeze printr-un trafic mârșav o naţie şi un stat pe care zeci de popoare barbare nu le-au putut desfiinţa, aici nici un cuvânt nu e destul de aspru…"
Deşi Titu Maiorescu era acuzat de către colegii de partid că îi ţine spatele lui Eminescu la *Timpul*, Eminescu îl atacă şi pe acesta: "Teamă ne e dar şi astăzi că asemenea o samă de advocaţi buni, cu darul vorbirii vor tranşa şi chestiunea arzătoare a evreilor, care poate deveni chestiunea completei dezmoşteniţi a poporului românesc".
"Afacerea Warszawsky" din epocă, dezvăluită şi combătută de Mihai Eminescu în *Timpul* a constat în aprovizionarea trupelor ruse angajate în războiul din 1877 şi deplasate în Bulgaria. Bancherul rus de origine evreiască A.M. Warsyawsky, numit intendent al armatei ruse a obţinut prin mită dreptul de a cumpăra la preţuri modice alimente din România (de a rechiziţiona) pentru a le vinde apoi armatei ţariste. Totodată, a primit dreptul de a rechiziţiona care cu boi pentru transportul mărfii, ceea ce a ruinat ţărănimea română, care de cele mai multe ori şi-a pierdut peste Dunăre mijloacele de transport. Deşi avocatul cu luna al lui Warszawsky devenise Titu Maiorescu, Eminescu a publicat mai multe documente ce au dovedit coruperea guvernanţilor la care se pretase bancherul evreu.
Urmărirea lui Mihai Eminescu de către agenţii secreţi ai marilor puteri străine, a fost remarcată din anul 1876 printr-un agent evreu, Lachman, aflat în solda ambasadei Austriei de la Bucureşti. Unul dintre primele rapoarte ale ambasadei austriece la adresa lui Eminescu conţine 20 de pagini şi este semnat de consulul austriac la Iaşi, fiind trimis ministrului de externe al Imperiului Austro-Ungariei la data de 5 ianuarie 1877.
Cu un an înainte ca Eminescu să fie anihilat, la 7 iunie 1882, ambasadorul austriac la Bucureşti, baronul Mayer, transmite un raport secret despre Eminescu, văzut vinovat prin activitatea sa de la Societatea Carpaţii de uneltire împotriva imperiului, în vederea unirii Transilvaniei cu ţara mamă:
"Societatea Carpaţii a ţinut în 4 ale lunii în curs o întrunire publică cu un sens secret. Dintr-o sursă sigură, am fost informat despre această întrunire [sursa era, după toate indiciile, chiar Titu Maiorescu]. S-a stabilit că lupta împotriva Austro-Ungariei să fie continuată. S-a recomandat membrilor cea mai mare prudenţă. Eminescu, redactor principal la Timpul, a făcut propunerea ca studenţii transilvăneni de naţionalitate română, care frecventează instituţiile de învățământ din România pentru a se instrui, să fie puşi să acţioneze în timpul vacanţei în locurile natale, pentru a orienta opinia publică în direcţia unei Dacii Mari.
În afara agenţilor marilor puteri europene, o atenţie aparte i-o acordau lui Eminescu nenumăraţii agenţi ai Alianţei Universale Israelite. Şi iată că, în dimineaţa zilei de 28 iunie 1883, gazda poetului, doamna Szoke, îi trimite avocatului mason Titu Maiorescu un bileţel în care scria că Eminescu a înnebunit. Astfel, fără voia sa, ca plan al uneia dintre cele mai monstruoase conspiraţii antiromânești, Eminescu a fost internat de către dr. Alexandru Şuţu la Caritatea (Caritas) punându-i-se falsul diagnostic de alcoolism şi sifilis. Studiul dr. Ion Nica (*Eminescu, structura somato-psihică*, 1972) arată că, în acea perioadă, Eminescu era marcat de o mare suferinţă pe fond psihic, ca urmare a greutăţilor şi luptelor politice prin care trecea, respectiv de o psihoză maniaco-depresivă. Cu toate acestea, un anume dr. Iszac i-ar fi pus lui Eminescu acel diagnostic care îi putea permite administrarea-unui tratament care să-l distrugă fizic. La acea vreme, sifilisul nu cunoştea un tratament eficient, iar clinic se aplicau cele mai periculoase şi distructive tratamente. Un astfel de

tratament, cu efecte catastrofale pentru Mihai Eminescu, a fost administrarea de doze de mercur, element care se ştie că este extrem de toxic pentru om şi că poate provoca moartea. Medicii i-au administrat lui Eminescu câte 20 de fracţiuni a 4 grame de mercur, "când şi o jumătate de gram poate să aibă acţiuni dăunătoare" precizează la rândul său specialistul român Ovidiu Vuia. Ca urmare, Eminescu a suferit o paralizie parţială, a fost internat, scos din ţară şi mai apoi ucis în spital cu un bolovan lovit în cap.
Studiul dr. Nica, foarte valoros de altfel, suferă de o mare eroare. Faptul că pune un diagnostic psihiatric lui Eminescu bazându-se pe o sursă nedemnă de încredere. Este vorba de ziarul *Adevărul* din 17 octombrie 1911 care, sub semnătura lui Alexandru Ciurcu, publica articolul "Din amintirile mele". Or, până după Al Doilea Război Mondial, ziarele Adevărul şi Dimineaţa au fost cele mai puternice şi viclene organe de presă evreieşti din România. Iată situaţia descrisă de A.C. Cuza în 1905: "În ziaristică, tot jidanii au introdus la noi în ţară tonul violent şi trivialităţile presei revolver, prin care înjosesc orice discuţie şi batjocoresc instituţiile şi demnitarii ţării. În frunte, stă, fireşte, organul jidovesc *Adevărul*, al cărui comitet de redacţie se alcătuieşte din următoarele ilustraţii cuşer ale gazetăriei române, ale căror nume le reproducem după actele unui proces de calomnie, în care numiţii figurează – se înțelege – ca inculpaţi (Curtea cu Juraţi de Ilfov, Octombrie 1905): B. Braunstein – zis B. Brănişteanu; Albert Honigman – zis A. Fagure; A. Rosen – zis Nora; A. Fuchs – zis G. Mihail; S. Goldenberg – zis Munteanu; Lazar Kastenbaum – zis Castelan; E. Feinsilber – zis E. Emilian; E. Weber – zis Adrian Verea, şi vor mai fi. Aceştia sunt conducătorii opiniunii publice a ţării româneşti… Străini de noi şi potrivnici fiinţei noastre, ei ne discută interesele, ne judecă, fac reputaţiile prin gălăgie şi reclamă, şi le desfac prin tăcere şi calomnii, ei suie în slava cerului pe jidoviţi şi caută să înjosească pe adevăraţii români; terorizează pe funcționarii publici care voiesc să-şi facă datoria; critică totul: religia, coroana, armata, justiţia, învățământul."
De fapt, relatările mincinoase la adresa lui Mihai Eminescu, publicate în ziarul *Adevărul* din 17 octombrie 1911 se bazează pe închipuitele amintiri ale lui Grigore Ventura, cel ce ar fi fost lângă Eminescu când acesta a fost pus în cămaşă de forţă şi care ar fi relatat cum în cofetăria Capșa, agitând un pistol mare, Eminescu a spus că pleacă să-l împuşte pe rege. Trebuie reţinute două aspecte: 1. Gr. Ventura era mort de mulţi ani când cotidianul evreiesc lansa "amintirile" sale menite peste timp să consolideze marea conspiraţie istorică anti-Eminescu; 2.Ventura făcea parte din loja masonică Discipolii lui Pitagora din Galaţi (formată preponderent din evrei şi greci), corespondenta locală a lojii Steaua României, din care făceau parte conspiratorii întemnițării lui Eminescu: Titu Maiorescu, Şuţu şi ceilalţi (de altfel, toţi ceilalţi membri ai familiei Ventura făceau parte din loja masonică Steaua României).
Informaţiile de mai sus, privind falsul diagnostic pus lui Eminescu şi otrăvirea sa cu mercur reies din studii mai vechi, nepopularizate, dar ele sunt depăşite azi de studiile lui Călin L. Cernăianu, demarate în anul 2000: Recurs Eminescu, Suprimarea Gazetarului şi Conjuraţia anti-Eminescu.
Trebuie arătat de la bun început că Mihai Eminescu nu a fost niciodată mason, în schimb cei mai mulţi membri ai "Societăţii Literare Junimea" (din Iaşi) şi fruntaşii Partidului Conservator, da! Toţi aceştia făceau parte, cum am arătat, din loja masonică Steaua României, iar Eminescu era "protejatul" Junimii, poetul Junimii. Atât Titu Maiorescu, cât şi Petre Carp, cei doi lideri ai Partidului Conservator din vremea respectivă aparţineau lojii masonice, dar cel mai important fapt este apartenenţa lui Alexandru Şuţu la această lojă, de fapt chiar creată de familia de fanarioţi Şuţu. Ce gândeau oare aceştia, când Mihai Eminescu compara exploatarea evreiască a românilor cu exploatarea fanariotă?
Loja Steaua României (L'Etoile de Roumanie) a fost creată în 1866 de principele Gheorghe M. (Iorgu) Şuţu, sub obedienţa lojii Marelui Orient al Franţei, lojă franceză apropiată intereselor mondiale evreieşti, controlată de către evrei. De altfel, chiar trezorierul (finanţatorul) lojii Steaua României era un evreu, Adolf Hennig. Familia Şuţu, familie de domnitori fanarioţi (Mihai Şuţu în Ţara Românească, Alecu Şuţu şi Mihai Gr. Şuţu în Moldova) era implicată social în politica românească în aceeaşi perioadă cu Mihai Eminescu: Nicolae Şuţu era un reputat economist liber-schimbist, curent atât de puternic combătut şi blamat de Eminescu, în timp ce Alexandru Şuţu, profesor universitar, trecea de reputat medic psihiatru, el fiind acela care l-a internat forţat pe Eminescu, contribuind activ la eliminarea sa fizică din peisajul socio-politic românesc. De altfel, se poate spune că până la un punct, Eminescu fusese chiar creaţia lojii Steaua României, împotriva

conducătorilor căreia s-a întors prin libertatea ce şi-a luat-o ca publicist, în chiar ziarele ce le conducea şi care aparţineau indirect lojii masonice. Se cunoaşte ura ce o manifesta Eminescu în scris pentru perioada domniilor fanariote ce au pervertit conştiinţele româneşti şi au supt sângele poporului, pregătind astfel terenul pentru noua ocupaţie, evreiască. El lovea astfel în chiar creatorul lojii, în fanariotul Gh.M. Şuţu.

În bună tradiţie masonică, loja Steaua României avea "de faţă" Societatea Literară Junimea, iar presa ei avea să fie asigurată de *Constituţiunea* (1866), apoi de *Gazeta de Iaşi* (1867) şi, în fine, prin *Gazeta naţională* (1871) – tribune politice ale membrilor lojii. *Convorbirile literare* (1867) făceau acelaşi oficiu în domeniul literaturii, istoriei şi criticii literare.

În 1866, în cadrul demersurilor pentru desemnarea unui principe străin pe tronul României, a apărut condiţia apartenenţei acestuia la francmasonerie pentru a se obţine sprijinul internaţional al fraţilor masoni şi al Alianţei Israelite Universale, cu atât mai mult cu cât emanciparea evreilor, deziderat masonic, rămăsese încă o chestiune deschisă. De aceea, în toamna anului 1866, Iorgu Şuţu (mason iniţiat la Paris şi venerabil al lojii Steaua României) i-a propus principelui Carol I să devină francmason şi şef al Francmasoneriei Române sub obedienţa Marelui Orient al Franţei, ceea ce ar fi condus la ingerinţe străine în statul român, sub controlul Alianţei Israelite. Reacţia de refuz a casei regale a fost promptă, voinţa regală fiind întărită simbolic de interzicerea imediată a lojii masonice Discipolii lui Pitagora din Brăila, formată în cea mai mare parte din negustori greci şi evrei. La acea vreme, toate lojile masonice importante romaneşti se aflau sub obedienţa Marelui Orient al Franţei, şi astfel, indirect, obediente directivelor evreieşti ale Alianţei Israelite, fiind toate înființate de "negustorul francez" Auguste Carence: Steaua Dunării, Steaua României, Discipolii lui Pitagora, Înțelepții din Heliopolis. (Oricum, peste câtiva ani, B'nai B'rith se implică direct şi creează la Bucureşti lojile Înfrățirea Sionului şi Fraternitatea.)

Atitudinea general favorabilă românilor din partea regelui Carol I al României (fostul principe Carol) faţă de pretenţiile evreilor, precum şi refuzul său de apropiere de lojile masonice filo-evreieşti, nu putea decât să-i oblige pe conspiratori să monteze un scenariu anti-regal, în care "antisemitul" Eminescu, înarmat cu un mare pistol se ducea "la Palat să îl împuşte pe rege", motiv pentru care a fost pus în cămaşa de forţă şi internat. La rândul ei, opinia publică românească n-ar fi putut fi liniştită dacă Eminescu ar fi fost pur şi simplu concediat de la Timpul. Totodată, gura acestuia nu ar fi fost astfel închisă, căci ar fi putut găsi altă tribună de la care să îşi afirme poziţia puternic naţionalistă. De aceea, el trebuia făcut nebun. Şi cine a lansat versiunea că Eminescu a scos un pistol pentru a se duce să-l împuşte pe rege? Conform evreilor de la Adevărul, afirmaţia fusese cândva susţinută de doamna Capsa, evenimentul petrecându-se chipurile în cafeneaua Capșa. Nimeni din epocă n-a putut confirma această poveste, dar ştim că şi soţul patroanei, domnul Capșa, era membru al aceleiaşi loji masonice ca şi ceilalţi conspiratori, loja Steaua României.

Societatea Junimea a rămas cunoscută în istoria literaturii romane ca promotoare a lui Mihai Eminescu, I. L. Caragiale, Ion Creangă şi Ioan Slavici, care aveau să colaboreze la periodicul editat de Junimea, Convorbiri Literare. Teoreticianul Junimii era Titu Maiorescu, dar principala sa activitate era aceea de avocat, de pe urma căreia a dobândit o importantă avere. Profesor universitar la Iaşi şi decan al Facultăţii de Filozofie, a fost înlăturat din învățământ în urma unui proces de imoralitate. Din 1868 s-a dedicat avocaturii, iar din 1870 a intrat în politică. Este poate important să aflăm numele clienţilor lui Maiorescu din perioada în care Eminescu a fost lichidat fizic şi spiritual. Aceştia sunt: Warschawsky, Rafalovich, Boboritz, Hessen şi Kalinowsky, Rubinstein şi Hirschler, adică o clientelă cosmopolită preponderent evreiască, atât de ostilă lui Eminescu!

Pe bună dreptate se poate pune întrebarea: de ce istoria nu publică, în general, astfel de corelaţii ale faptelor, privind viaţa şi moartea lui Mihai Eminescu? Concluziile sunt triste! Chiar George Călinescu, când a scris Viaţa lui Eminescu, a acceptat orice informaţie, din orice sursă, fără a o prelua critic, singura sa preocupare fiind realizarea unui roman biografic. De-a lungul carierei sale, Călinescu a colaborat chiar cu cei implicaţi în compromiterea lui Eminescu. Astfel, când editează revista literară *Lumea*, Călinescu îşi ia ca principal colaborator pe B. Brănişteanu, care nu este altul, aşa cum am arătat mai sus, decât evreul B. Braunstein, editor al ziarului *Adevărul*, ce întina memoria lui Eminescu, perpetuând conspiraţia privind nebunia acestuia. De altfel, o mare sumă de critici literari români sunt de fapt evrei camuflaţi de nume româneşti, conştienţi de activitatea antievreiască a poetului naţional al României şi voluntar angajaţi în menţinerea mitului "Eminescu

dement”, ca şi de salvarea în istorie a onorabilităţii conspiratorilor asasini. Aşa este şi cazul criticului literar Zigu Ornea, considerat o somitate a culturii româneşti, evreu din Botoşani, care şi-a făcut chiar o carieră din anumite subiecte care se leagă de viaţa lui Eminescu, precum: Junimismul (1966), Junimea şi junimismul (1975), Viaţa lui Titu Maiorescu vol. I-II (1986-1987). [Zigu Ornea, care a exercitat în anii ‘90 şi funcţia de director al editurii evreieşti Hasefer, are totuşi meritul de a fi precizat că bancherul rus Warszawsky, deconspirat de Eminescu ca ruinător al ţărănimii române, era de fapt evreu].
Am arătat mai înainte că familia fanariotă Şuţu era o familie de masoni, aproape toţi, în România, fiind afiliaţi lojii Steaua României. Acordăm o atenţie specială acestora, deoarece unul dintre ei a semnat condamnarea lui Eminescu: medicul Alexandru Şuţu.

Iată situaţia prezentată de amplul dicţionar masonic publicat de Horia Nestorescu Bălceşti:
- Mihail Şuţu (1730-1802), domnitor fanariot al Ţării Romaneşti, apare în 1794 ca venerabil al unei loji masonice din Iaşi.
- Alexandru Nicolae Şuţu (1830-1877), principe, a locuit la Paris şi a făcut parte din cel puţin 4 loji masonice, grad 30 de iniţiere, deputat în Adunarea Generală a Marelui Orient al Franţei;
- Gheorghe M. (Iorgu) Şuţu (1817-1875), principe, mare proprietar, fiu al domnitorului Mihail Şuţu, grad 30 de iniţiere, membru al lojei Sincère Amitié (Paris) şi întemeietor al lojei Steaua României.
- Constantin Şuţu (1820-?), afiliat la Iaşi lojei Steaua României, a devenit ministru;
- C.N. Şuţu, rentier, “frate” în loja Steaua României;
- George Şuţu, proprietar, membru în loja Discipolii lui Pitagora din Galaţi, cea care avea să fie interzisă de Carol I, când Iorgu Şuţu i-a cerut principelui (regelui) să intre în masonerie;
- Nicolae Gr. Şuţu (1840-?) membru al lojei Steaua României, secretar general al Consiliului de Miniştri.
- Alexandru Gr. Şuţu (1837-1919), iniţiat în loja Steaua României, profesor universitar la Bucureşti, autor al lucrării Psihiatria modernă, publicist şi traducător, membru al societăţii literare Junimea, complicele lui Titu Maiorescu în lichidarea lui Mihai Eminescu.

Studiile lui Călin L. Cernăianu şi-au propus mai ales să descurce “iţele foarte încurcate dintr-o singură zi din viaţa lui Eminescu, zi de răscruce, când este scos în condiţii misterioase şi prin mijloace violente din viaţa publică”, dar şi antecedentele şi urmările acestei zile. “Aşadar - îşi începe acesta unul dintre studii - la 28 iunie 1883 Eminescu a înnebunit. Simplu ca bună ziua!” Cel care a fost cel mai direct implicat în aceasta acţiune a fost Titu Maiorescu, “protectorul” mason al poetului, secondat de medicul Alexandru Şuţu - un avocat şi un medic, membri ai aceleiaşi loji masonice. Nici nu se putea tandem mai potrivit pentru a distruge pe cineva. În Jurnalul lui Maiorescu s-a găsit următoarea notă, din ziua fatală: “Foarte cald! În zilele trecute, încercări de aranjament cu Alex. Soutzo”, referire la combinaţia cu doctorul Şuţu. În aceeaşi zi, 28 iunie 1883, la 6,30 dimineaţa, Maiorescu şi inginerul Simţion (apropiat de-al lui Maiorescu) s-au dus la ospiciul particular al doctorului Şuţu şi au convenit cu acesta ca lui Eminescu să i se facă internarea pentru o lună de zile. Aceasta avea însă să se prelungească şi să se repete pentru câţiva ani, până la uciderea sa. “Prin acest demers ilegal – arată C. Cernăianu – avocatul Maiorescu acţionează contra principiilor fundamentale ale Dreptului, aranjând internarea lui Eminescu în lipsa garanţiei că protejatul s-ar fi alienat şi stabilind – pe ce criteriu? – o anume perioadă a şederii acestuia în ospiciu.” Ajuns acasă, Maiorescu îl anunţă pe Theodor Rosetti (mare maestru comandor al Marelui Orient al României, totodată membru, ca şi Maiorescu, al lojii masonice Steaua României, la acea dată preşedinte al Curţii de Casaţie) că treaba este pusă pe roate: “Apoi am venit acasă, am înștiințat încă pe Th. Rosetti despre aceasta” (din Jurnal). Un al doilea bilet îl trimite lui W. Kremnitz, al cărui sens rămâne obscur şi secret: “Din păcate, încă incert. Altfel, toate bune!”. Al treilea bilet trimis de Maiorescu e către Mihai Eminescu, pe care îl cheamă să îi facă o vizită. Plecând de la redacţia ziarului *Timpul*, Eminescu calcă în cursa întinsă. Maiorescu îl roagă să se deplaseze la complicele său Simţion sub pretextul transmiterii unui bilet, ceea ce Eminescu şi face. “Săracul de el, a cerut 2 lei pentru birjă, a plecat şi de acolo l-au dus la Soutzo” (la Şuţu), îşi amintea fiica lui Maiorescu despre sfârșitul vizitei lui Eminescu. Într-adevăr, ducându-se la inginerul C-tin Simţion, Eminescu e aşteptat de haidamacii lui Şuţu, imobilizat, urcat într-o birjă sau în duba ospiciului şi

dus la Şuţu. “Acolo nu va mai fi gazetar, ci numai biet smintit. Planul fusese îndeplinit cu succes. Gazetarul Eminescu era ocrotit într-o casă de sănătate”.
Urmează planul doi al conspiraţiei: confirmarea nebuniei. Mai întâi se arată că gazda poetului s-ar fi adresat lui Maiorescu cerându-i, printr-un bilet, ajutorul, deoarece “Eminescu a înnebunit”. Minciuna nu rezistă, deoarece Maiorescu se apucase să aranjeze internarea fără a-l vedea pe Eminescu, pentru a-i verifica starea sănătăţii, iar sursele legendei se contrazic: mai întâi, biletul a ajuns la o oră ulterioară plecării lui Maiorescu la Şuţu; apoi, sunt două variante privind persoana care ar fi trimis biletul, Slavici în prima, soţia sa născută Szoke, în a doua. Privitor la criza de demenţă manifestată în public de Eminescu, cum că ar fi scos un pistol spre a se duce să îl împuşte pe rege, ea a fost fabricată târziu (spre a nu mai putea fi verificată) şi lansarea ei publică s-a pus prin presa evreiască pe seama masonului Gr. Ventura (deşi acesta nu a relatat niciodată aşa ceva în timpul vieţii sale). “Lipsa oricărei menţiuni [în Jurnalul zilnic al lui Maiorescu] privind pretinsele ameninţări făcute de Eminescu cu revolverul par să arate că toate acestea constituie zvonuri care nu fuseseră încă inventate la data la care Maiorescu şi-a completat jurnalul; de altfel, cum am arătat, povestea a fost pusă în larga circulaţie de către evreii de la Adevărul în 1911). În aceeaşi zi, a internării lui Eminescu, la ora 17, Maiorescu pleacă în străinătate pentru o perioadă de o lună şi jumătate. Din această clipă şi până la revenirea sa, Eminescu nu mai putea fi eliberat din ospiciu nici măcar la cererea rudelor, pentru că persoana care îl internase era, totodată, singura abilitată legal să ceară externarea lui.” (C. Cernăianu). Toţi cunoscuţii lui Eminescu, mai ales conspiratorii, pleacă rapid în străinătate, în timp ce presa publică o ştire anostă: “Dl. Mihai Eminescu, redactorul [şef al] ziarului Timpul, a înnebunit. Dl. Paleologu va lua direcţiunea sus-zisului ziar”.
“Flagrantele ilegalităţi comise pentru înlăturarea lui Eminescu din viaţa publică – scrie C. Cernăianu – arată că liderii Junimii [împreună cu alţi masoni din loja Steaua României] erau capabili să ascundă răpirea şi sechestrarea unei persoane, spre a o supune cu de-a sila unui tratament care nu-i era necesar, după care, tot ei, folosind falsuri şi dezinformări, creau victimei o imagine melodramatic deformată, dar suficient de credibilă încât să reziste vreme de mai bine de un secol. Aşa s-a născut un veac de falsă compătimire, un veac în care abilitatea câtorva a făcut ca revolta publică să fie înlocuită cu mila. În acest context, chiar e de crezut că, dacă Eminescu ar fi fost nebun cu adevărat, iar Junimea ar fi dorit să încerce recuperarea lui, nu ar fi fost capabilă de a-l interna fără tam-tam? Una peste alta, între ilegalităţile comise de Şuţu în clipa preluării lui Eminescu sunt şi următoarele:
- l-a primit pe Eminescu în ospiciul său (particular), cu toate că acesta, nesuferind o recidivă, boala lui era incertă şi, prin urmare, trebuia să stea fie la un spital, fie în arestul Poliţiei (cum avea să se procedeze, la 6 noiembrie 1886, la Iaşi);
- l-a internat pe Eminescu în lipsa unei cereri scrise de admitere, care să cuprindă “numele, prenumele, profesiunea, religiunea, etatea, domiciliul, atât al pătimaşului cât şi al petiţionarului”, alături de informaţii privitoare la “felul de relaţiune ce ar fi având acesta din urmă cu smintitul” (Decretul 1012, articolul 8);
- l-a acceptat fără “vreun act medical subscris de doi medici”;
- nu a respectat intervalul maxim în care medicii trebuiau să se pronunţe asupra stării sănătăţii pacientului (3 zile), semnând aşa-numitul lui certificat medical după o săptămână de la internare;
- nu a înștiințat „Administrația specială” asupra internării;
- nu a solicitat constituirea unei comisii care să-l examineze pe Eminescu;
- nu a întocmit Buletinul unde va scrie cauza admiterii” (Decretul 1012, articolul 16)…

Crimă acoperită cu un certificat medical
În destinul lui Eminescu, biletul scris şi semnat de doctorul Al. Şuţu la 5 iulie 1883 şi acceptat drept “certificat medical” a jucat un rol fundamental, fără el lipsind absolut orice temei legal care să justifice cât de cât internarea. (Degeaba şi-a pregătit avocatul Maiorescu un alibi atât de solid ca plecarea din ţară, tocmai în acea zi!). În plus, acest fals document avea să fie folosit în viitor, simpla lui existenţă permițând declararea unor “recidive” şi făcându-le credibile pentru publicul larg şi pentru amicii de bună-credinţă. Majoritatea biografilor lui Eminescu au considerat acest document un fel de înscris sacru, asupra căruia nu se poate face nici un comentariu. Ei nu au intrat la idei nici măcar când diagnosticul iniţial, stabilit de Şuţu, a fost înlocuit cu altele, puse de alţi medici, sau

când au văzut că a fost supus tratamentului folosit în altă boală decât cea declarată. Încercarea lui Şuţu de a induce în eroare, încet, pe baza unei probe materiale plăsmuite, pentru a obţine o decizie judecătorească, prin care Eminescu să fie privat de toate drepturile lui civile, mi se pare indiscutabilă. La toată această mizerie, l-a avut permanent alături pe Titu Maiorescu, omul care, avem motive s-o credem, a şi iniţiat acest demers odios. Potrivit jurnalului intim al acestuia din urmă, mai mult sau mai puţin conştienţi de ceea ce fac, doctorul Şuţu şi Simţion i-au devenit complici, într-o faptă necugetată. Pus în cămaşă de forţă, Eminescu a fost predat Spitalului Israelit "Caritas". De ce doctorul Şuţu numea acest stabiliment [din strada Plantelor nr. 9] "Institutul Caritatea" şi nu "Institutul Caritas"? Era Caritatea o subunitate a Spitalului Caritas ori o asociere în care Şuţu, proprietar al terenului, era parte? Se găsea în strada Plantelor un fel de secţie specială a Spitalului Caritas, profilată exclusiv pe suferinzii de boli psihice? Asta ar însemna că Eminescu a fost, de fapt, internat la "Spitalul Israelit Caritas"! O altă ciudăţenie ar fi aceea că, din câte se cunosc, Eminescu nu a fost niciodată simpatizat de evrei, reacţia unora faţă de el fiind atât de impulsivă chiar şi astăzi. În 1922, Radu D. Rosetti informa opinia publică: ≪Se ştie că Mihail Eminescu, între sfârșitul lui 1884 şi începutul lui 1889 părea vindecat, când, în 1889 autorităţile sesizate de cei în drept l-au internat din nou în Spitalul Caritas din Bucureşti≫."

Odată închis, Eminescu a fost practic scos de sub protecţia publicului şi chiar a rudelor sale. La 18 iulie 1883, fratele lui Mihai Eminescu, Matei, îi scria lui Maiorescu: "Sunt informat că fratele meu Michai Eminescu este serios bolnav; vă rog din suflet răspundeţi-mi urgent unde se găseşte ca să vin a-l lua la mine pentru vreun an şi dacă binevoiţi a-mi arăta adevărata stare materială a lui ca să vin pregătit, căci am vreo 200 de galbeni într-un loc – îi iau şi-i cheltuiesc toţi pentru el". Titu Maiorescu s-a prefăcut că nu a primit scrisoarea lui Matei Eminescu. La rândul ei, Veronica Micle nu a putut pătrunde în Institutul Caritatea şi nici măcar nu afla dacă Eminescu era sau nu internat aici. La câteva luni de la îndepărtarea lui Eminescu de la Timpul şi din viaţa politică, Maiorescu îşi nota în Jurnal: "Mare recunoaştere a importanţei mele politice".

Următorul pas a fost acela al îndepărtării din ţară a lui Eminescu. Însoţit de gardieni, el a fost transportat ilegal la Viena, în data de 20 octombrie 1883. În momentul plecării din Gara de Nord, Eminescu i-a strigat lui Maiorescu, prezent la plecarea sa: "Dr. Robert Mayer, marele moment, o conspiraţie." E posibil ca Eminescu să îi fi făcut, astfel, o aluzie lui Maiorescu asupra legăturilor acestuia cu baronul Mayer, ambasadorul Austriei la Bucureşti şi la implicarea celor doi în conspiraţia împotriva sa. De altfel, în 2 decembrie 1883, deci la mai puţin de două săptămâni, Titu Maiorescu nota în Jurnalul său: "La ora 12, prânz la baronul Saurma (ministru plenipotenţiar german), cu baron Mayer (ministru plenipotenţiar austriac) şi cu contele Monts şi consilierul aulic Metz".

Odată plasat într-un ospiciu din Viena (Dobling), Eminescu intră sub observaţia celui mai mare duşman al său, filo-evreul P.P. Carp, care deşi politic în opoziţie faţă de guvernarea de la Bucureşti, primise de la guvernanţii liberali postul de ambasador al României la Viena. P.P. Carp îl şi vizitează în data de 5 februarie 1884 şi consideră, savant, că Eminescu nu este perfect vindecat: "Ochiul este cam tulbure, mâinile slabe şi degetele ascuţite", deci încă nu ar fi indicat a se întoarce în România, aşa că mai este plimbat prin Italia şi ajunge la Bucureşti în 27 martie 1884, iar pe 7 aprilie 1884 este expediat la Iaşi. Maiorescu scria: "Când l-oi şti pe Eminescu plecat, ajuns cu bine şi aşezat la Iaşi, atunci abia îmi voi permite să mă gândesc la ale mele!" Eminescu avea să spună, la rândul său: "m-au tarat prin Italia…, acum m-au tarat din nou la Iaşi…" Un fapt trecut sub tăcere zeci de ani până după moartea sa, este acela că în Italia, când a scăpat de sub atenţia supraveghetorilor români, Eminescu a fost capturat de poliţie şi predat acestora. Dar atunci el era considerat în acte un om sănătos şi liber, ceea ce dovedeşte că urzeala conspiraţiei împotriva lui conţinea, pe lângă masonerie şi oculta evreiască, şi puterea politică a statelor europene.

Pentru trimiterea şi supravegherea lui Eminescu în străinătate, Maiorescu îl desemnase pe Al. Chibici-Rivneanu. Acesta nu a pus însă niciodată pe hârtie relatarea celor câteva luni de deplasare în străinătate a lui Eminescu, motivându-și reţinerea astfel: "Europa braucht Ruhe" (Europa are nevoie de linişte). "Situaţia lui Chibici are ceva paradoxal – apreciază C. Cernăianu. Pe de o parte, puţinele povestioare pe care le-ar fi istorisit unor amici sunt de natură să probeze nebunia lui Eminescu, dar, pe de altă parte, prin cele trei cuvinte citate, el afirmă exact contrariul. Din cuvintele lui Chibici transpar două elemente: Eminescu era o problemă nu atât internă, cât externă, el

interesând (fapt dovedit) anumite mari cancelarii europene şi, în al doilea rând, el nu era bolnav – un nebun autentic nefiind periculos decât pentru sine şi pentru cei din imediata lui apropiere”.

Sfârșitul

Ce s-a întâmplat? La sfârşitul anului 1888 „locuitorii Capitalei află cu o plăcută surprindere că Eminescu a revenit şi s-a alipit ca redactor al unui ziar politic important”. Parcă ar fi fost un blestem activitatea de jurnalist pentru Mihai Eminescu. Nu au trecut nici trei luni de zile (în altă variantă mult mai puţin) de când Eminescu şi-a reluat activitatea de ziarist şi, la 3 februarie 1889 (conform doctorului Şuţu, în ianuarie 1889), a fost ridicat prin ordinul Poliţiei Capitalei şi dus la Spitalul Caritas, internat, supravegheat şi supus tratamentului medical. Mai ţineţi minte pe cine înştiinţa în primul rând Titu Maiorescu, în 28 iunie 1883, că a perfectat aranjamentul cu Şuţu privind internarea lui Eminescu ca nebun? Pe colegul şi superiorul său mason, pe Theodor Rosetti, adăugând în propriul Jurnal: “Numai de s-ar face asta fără greutate!”. Acum, însă, în 1889, conspiratorii masoni din 1883 aveau puterea politică. Acum, când loja masonică Steaua României, controlând Partidul Conservator conducea statul, când Theodor Rosetti era prim-ministru şi ministru de interne, când Titu Maiorescu era ministru al cultelor, Mihai Eminescu a fost internat prin ordin al Poliţiei Capitalei şi ucis brutal în spital de către un “smintit”.
Dilema dacă Institutul Caritatea, în care a fost internat Eminescu de către tandemul Maiorescu-Şuţu în mai multe rânduri, este acelaşi cu Institutul/Spitalul [Israelit] Caritas din Dudeşti, este rezolvată de către chiar Maiorescu, care în Jurnalul său, la 28 ianuarie 1886, nota: “experimente de hipnotizare la Spitalul Caritatea în Dudeşti”. Spitalul “Caritatea” din Dudeşti nu există, la adresa respectivă găsindu-se însă spitalul evreiesc “Caritas”, ceea ce dovedeşte că, în gura multor români din epocă, evreiescul Caritas devenea Caritatea. Mai reţinem şi că masonii erau preocupaţi de a participa împreună cu evreii la “experimente de hipnotizare”, desfăşurate în institutele acestora.
Vom cita în continuare din notele doctorului N. Tomescu, unul dintre medicii care s-au ocupat de Eminescu. Trebuie reţinut de la început că, prin forţa lucrurilor, acest medic făcea totuşi parte din echipa conspiratorilor şi a încercat să-l scoată vinovat tot pe Eminescu: “Articulaţia cuvintelor este normală. El pronunţă bine şi clar şi nici scandare, nici gângăvie, nici bolboroseală, nici acele diverse defectuozităţi aşa de comune în maladiile cerebrale nu s-au putut observa până în ultimele zile ale vieţii sale. Oricum ar fi, sfârșitul total nu părea a fi iminent, căci el se nutrea bine, dormea şi puterile se susţineau cu destulă vigoare. Un accident însă de mică importanţă a agravat starea patologica a cordului şi a accelerat moartea. Iată în ce a constat acel accident. Într-o zi, pe când se preumbla în ograda institutului, Eminescu primeşte în regiunea parietală stângă a capului o mică piatră cu care un bolnav se juca, învârtind-o legată de o sfoară. Aceasta i-a produs o plagă de câţiva milimetri care interesa numai pielea şi care s-ar fi cicatrizat repede dacă Eminescu, în obiceiurile sale de necurăţenie, n-ar fi ridicat de mai multe ori pansamentul şi nu şi-ar fi frecat plaga cu diferite substanţe murdare.” Urmează autopsia. Creierul avea o greutate de 1490 gr, iar lobul stâng era cu 25 gr mai greu decât lobul drept. Nu se constată nimic important ca indicii de boală. Dr. Tomescu, concluzionează: **„Eminescu n-a fost sifilitic”.** Ideea aceasta s-a născut din doctrina eronată ce profesa o şcoala germană că paralizia generală e totdeauna o manifestaţiune sifilitică, tot aşa de neadevărată ca aceea care susţine că toate sclerozele cerebro-spinale sunt de origine sifilitică. Adevărata cauză a maladiei lui Eminescu pare a fi surmenajul cerebral, oboseala precoce şi intensă a facultăţilor sale intelectuale.” Dr. Tomescu uită însă să adauge că tratamentul însuși, aplicat lui Eminescu (mercur, morfină ş.a.) au fost de natură să îl îmbolnăvească.
La 15 iunie 1889, Titu Maiorescu nota: “Pe la 6 ore a venit Stemill [un evreu!]şi Vitzu la mine să-mi spună că astăzi pe la 3 ore a murit Eminescu în institutul de alienaţi al d-rului Sutzu, de o embolie”. La nici o săptămână după funeralii, Harieta, sora lui Mihai Eminescu afirma: “Atâta vă spun şi vă rog să spuneţi la toţi, că nenorocitul meu frate a murit în cea din urmă mizerie şi moartea i-a fost cauzată prin spargerea capului ce i-a făcut-o un nebun, anume Petre Poenaru. Să ferească Dumnezeu şi pe cei mai răi oameni din lume să fie instalaţi la doctorul Şuţu”.

Dovezi medico-științifice asupra uciderii lui Eminescu

Cuvânt de Cezar Machidon

Acest articol face lumina în cazul și cauzele morții eminentului nostru poet și jurnalist, Mihai Eminescu. O minte sclipitoare a neamului nostru, poate cea mai sclipitoare și sensibilă din câte au existat și, dacă i s-ar fi dat mai mult timp, acest lucru ar fi devenit o certitudine. Și poate ca Eminescu ar fi trat mai mult dacă spiritul sau de dreptate și de apologet al neamului românesc ar fi fost mai blând și nu ar fi deranjat interesele masoneriei naționale în frunte cu regele, căruia azi noi i-am făcut statuie și îl ovaționăm, pe nume Carol I, alături de regina Carmen Silva, care se consideră poetă și care a plagiat și furat multe lucrări eminesciene (Într-o discuție personală între cei doi, Eminescu îi spune reginei Carmen Silva: "Vei putea fi oricând regină, dar poetă, niciodată!") alături de Titu Maiorescu, avocat al evreimi și masoneriei din acele timpuri, după cum îl descrie și fascinantul publicist și gânditor B.P. Hașdeu: "Cel mai cinic avocat al evreimii!".

Prigonit de cei în care avusese încredere, cum ar fi Ion Slavici (agent de informare austriac), alături de mai sus amintitul Maiorescu, care în 1884 i-a luat toate manuscrisele, biblioteca și însemnările poetului, prigonit de agenții secreți austro-ungari pentru articolele sale publicate la Budapesta, în 1883 Eminescu este arestat într-un cadru macabru, cu forța și în pielea goală, băgat în cămașă de forță și trimis cu diagnosticul de sifilis, la spitalul doctorului Șuțu,care mai târziu recunoaște în documente ale vremii că „Eminescu nu a avut sifilis!" Pus sub tratament cu mercur, metodă care din 1856 nu se mai folosea în Franța și Germania din cauza efectelor secundare și ineficienței, Eminescu suferă tulburări psihice și dureri fizice. Trimis la Viena în 1884, el își revine spectaculos și se întoarce în țară în cele mai bune abilități mentale. Cauza revenirii lui Eminescu este elucidată mai târziu de faimosul psihanalist Sigmund Freud, pe atunci medic stagiar în spitalul din Viena și care afirma că bolnavilor mintal nu li se dădea tratament medicamentos. Prin urmare, cauza revenirii lui Eminescu este tocmai lipsa tratamentului. Acest lucru nu i-a oprit pe medicii români, care au continuat în 1887 și 1889 să-i administreze lui Eminescu doze mari de mercur, acesta fiindu-i și sfârșitul, făcând stop cardiac în urma unei doze excesive de mercur.

Fiind alături de Caragiale, singurul om important al societății culturale din acea vreme care nu a avut legături cu masoneria, Eminescu rămâne un martir al neamului, un sfânt al literaturii și culturii românești. Eminescu este "Românul absolut" sau "Suma lirică de voievozi" după cum îl caracterizează marele filosof Petre Țuțea. Ca opinie personală, datorită apariției termenului de "eminescolog" pentru cel care îl studiază și-l cercetează în mod special pe Eminescu, Eminescu este pentru noi, o știință a neamului și a spiritualității romanești!

–//–

Despre nazism, comunism şi masonerie

Dialog cu dr. Florin Mătrescu, autorul cărții „Holocaustul roșu"

Doctorul Florin Mătrescu provine dintr-o familie de luptători anticomuniști. Personalitate puternică, în timpul regimului comunist, Florin Mătrescu avea să intre în conflict cu directorul Spitalului Municipal București, socrul lui Sorin Oprescu (actualul senator PSD). Atunci a hotărât să plece în Germania Federală, unde avea să fie medic peste 20 de ani. Acolo a continuat să dezavueze dictatura comunistă din România, prin eforturi deosebite și pe banii lui. A contribuit la organizarea rezistenței anticomuniste din Germania, iar după căderea sistemului bolșevic, s-a întors în țară. Încă mai avea iluzii. A tradus Constituția Germaniei Federale și a oferit-o spre studiu și aplicare conducătorilor Convenției Democrate. Inutil fiindcă toți cei 15000 de specialiști știau ce aveau de făcut. Ulterior, si-a oferit serviciile ca doctor cu practica într-o lume cu mari performante în domeniu. Confrații l-au primit cu suspiciune. În paralel, doctorul Florin Mătrescu a rămas un observator atent al fenomenelor politice contemporane. Cartea Holocaustul roșu este rezultatul acestor cercetări personale, care, prin sagacitatea lor, neconvențională astăzi, îl marchează pe oricare cititor. Pe 7 septembrie 2006, Florin Mătrescu, împreună cu alți intelectuali romani, a realizat la Cluj un autentic proces al comunismului. Acțiune care, din nefericire, nu s-a bucurat de

atenția cuvenita din partea presei și a prietenilor lui Vladimir Tismăneanu, inchizitorul "epocii de aur". N-a înțeles atunci că "tot noi" trebuie sa facem rechizitoriul "holocaustului roșu"…

- Domnule doctor Mătrescu, ați realizat o carte fundamentală pentru înțelegerea istoriei moderne și contemporane a României, a Europei și chiar a lumii. De ce i-ați spus "Holocaustul roșu"?
- Întrebarea este legitimă pentru ca aceasta sintagma îmi aparține, fără lipsa de modestie. Nu a fost așa de greu sa găsesc aceasta sintagma. Nu cred ca este rezultatul căutării mele, cât al faptului ca am avut curajul sa folosesc acest termen care era rezervat în exclusivitate "holocaustului negru" sau "holocaustului nazist" și de aici paralela cu ceea ce au făcut comuniștii mi s-a părut absolut fireasca. Aproape nu-mi vine sa cred ca sunt primul care m-am gândit la aceasta sintagma. N-a fost o chestiune de inovație, cât mai mult o problema de curaj. Fiindcă în lumea vestica – mă refer în special la Germania – se spun atât de multe lucruri despre tragedia nazismului și despre holocaustul fascist, încât aproape nimeni nu are curajul sa vorbească despre cealaltă tragedie care i-a urmat nazismului: complexul vinovăției.
- De ce?
- Pentru ca în Germania, complexul vinovăției se cultivă într-un fel. Un autor celebru și un om de mare corectitudine – este vorba de Norman Finkelstein – a avut curajul chiar sa scrie o carte despre Industria holocaustului – reflecții cu privire la exploatarea suferinței evreilor. Exista cercuri care, din aceasta tragedie a poporului evreu, au făcut un obiect aducător de bani. Va reamintesc ca, în afara de Procesul de la Nurnberg, care a fost, în principal un proces împotriva poporului german, vinovat de holocaustul negru, s-au adăugat despăgubirile date nu numai evreilor care au suferit direct, dar și generațiilor care au urmat și care însumează deja circa 180 de miliarde de euro. Bani plătiți de-a lungul timpului. când ai în urma un asemenea trecut istoric tragic, aducător de bani și dacă îți întărește și poziția în societate, este firesc sa-ti aperi cu dinții aceasta lume ciudata a holocaustului. Ba chiar s-a deviat mai mult și s-a spus ca, dacă cineva ar îndrăzni sa compare holocaustul cu alta tragedie din istoria omenirii, înseamnă ca relativizează un soclu de care n-ai voie sa te-atingi. Rezulta de-aici o anumita teama pentru istoricii de mare faima care au încercat sa compare cele doua tragedii. Exista chiar un caz celebru al unui mare istoric german actual, Helmuth von Mollte, care spune ca n-ar fi existat fascismul fără procesiunea comunismului. Ca fascismul a fost o contra-reacție la comunizarea Europei.
- Este justificată o asemenea percepție?
- Este oricând de discutat, cu argumente pro și contra. Este foarte greu de spus dacă este în întregime adevărată și cred ca aici e cheia problemei. fără îndoială ca Mollte are în parte dreptate, dar nu sunt istoric și nici contemporan cu cele doua tragedii. Nu știu dacă chiar așa a fost. În orice caz, este evidenta asemănarea dintre doctrinele fascismului și comunismului și mai ales menținerea acestor regimuri la putere printr-un aparat de teroare, cu o componenta specifica fascismului. Hitler, spre deosebire de Stalin, a dus la început o politica economica benefica pentru Germania. A rezolvat problema celor 7 milioane de someri, a restabilit puțin demnitatea poporului german, foarte umilit prin Pacea de la Versailles, a creat locuri de munca, a făcut autostrăzi, o mașină pentru popor – Volkswagen etc. Manipularea mulțimii prin doctrina, alături de acoperirea monstruozității – mă refer la lagăre, la Auschwitz și celelalte – i-au creat o oarecare popularitate legitima. Ce popularitate aveau Lenin sau Stalin care au provocat o întreagă tragedie?
- Totuși, exista astăzi ruși care-i fac din nou statuie lui Stalin, pe care îl vad ca pe un erou al Uniunii Sovietice. Ca el ar fi salvat Uniunea Sovietică de la dispariție, ca dacă n-ar fi fost el, Hitler ar fi reușit sa distrugă URSS. Exista și o asemenea percepție în Răsărit.
- Teza aceasta are și ea un dram de legitimitate. Numai ca este și aici o imensa manipulare. Sa vedem legitimitatea. Stalin a știut sa mobilizeze poporul rus intr-un mod foarte abil, în acea parte a războiului când nemții au ajuns la porțile Moscovei. Este vorba de acel act de trădare, decisiva pentru război, când armata germana în loc să prindă ca intr-o punga zeci de divizii sovietice, printr-un avertisment de la Orchestra Roșie din Elveția, sovieticii au fost preveniți, au început atacurile de artilerie mai devreme și așa au evitat o catastrofa militara de proporții, care probabil ar fi deschis întreaga Rusie armatei germane. Au fost deci erori militare, dar și imense greșeli politice, care nu se datorează Wehrmacht-ului, cât aparatului de propaganda al SS și anume politica rasială, de

discriminare a oamenilor și de tratare a rușilor ca popor inferior, ca neoameni, deși sunt rasă nordică, la fel ca germanii. Sunt înrudiți.
- Este interesant ca germanii de astăzi ar avea suficiente motive sa vorbească despre Holocaustul Roșu, dar totuși n-o fac.
- Așa e. Prin urmare, au fost greșeli militare, au fost erori politice îngrozitoare față de poporul rus. Iar Stalin si-a tras de partea lui, printr-un discurs demagogic, Biserica. E cunoscuta demonstrația făcută cu trei mii de preoți devotata KGB-ului, care s-au rugat la Dumnezeu, în Piuata Roșie, pentru Matuska Rossia. Ideea ca Stalin apără Rusia, ca are de partea lui pe Dumnezeu și Biserica pravoslavnica a fost un factor de propaganda foarte important. Deci, în afara de aceasta efervescenta a fermentului național rus în fața agresiunii germane, imperiul sovietic avea o experiență tragică de pe urma lui Stalin. Pe distrusa, chiar dacă 38000 de militari de elita fuseseră căsăpite de Stalin înainte de razboi, deși economia era la pământ, URSS a supraviețuit numai cu infuzie de capital si tehnologie occidentala. Cel mai mare transfer venea din America.
- De ce credeți că, dintre cele doua rele, americanii, care făceau comerț și cu URSS, și cu Germania nazista, au optat în final pentru ciuma roșie?
- Întrebarea nu este așa de simplă. În primul rând, nu este cunoscuta o atitudine de dreapta a Statelor Unite în secolul XX. America a făcut permanent caz de democrație și s-a pretins tara cu cel mai democratic regim din lume, chiar dacă un asemenea statut de obârșie a democrației aparține Angliei. America nu a avut niciodată o înclinație spre ceea ce noi numim “centru-dreapta”. și mai ales, către o doctrina creștină. Nu putem defini nici acum curentele politice din SUA. Știm ca exista doua partide care alternează la putere, dar mi-ar fi greu sa încadrez politica dusa de republicani sau de democrați intr-un curent politic sau doctrina. Ceea ce este sigur – democrații au fost așezați mai la stânga decât republicanii. Atunci avem dintr-o dată o tara care, la apariția comunismului în Europa, n-a reacționat cum ar fi trebuit să reacționeze o țară creștină. America este un stat în care Biserica este secularizata, unde religia nu se preda în scoli, unde se depune jurământ masonic de multe ori, dar nu se jura pe Biblie. Prin urmare, americanii nu au avut imediat o reacție de respingere a comunismului. în al doilea rând, destule cercuri americane au susținut financiar comunismul. De la Troțki și Lenin. Prin urmare, a fost colaborare, nu s-a cultivat repulsia față de comunism. Imediat după Revoluția din Octombrie, Rockefeller avea exploatări petroliere în Caucaz. Avea banca în centrul Moscovei, existau schimburi comerciale și de tehnologii. Numai pentru opinia publica sovietica, America a fost prezentata ca un adversar al comunismului. În realitate, intre cele doua războaie mondiale, a existat o colaborare perfecta intre URSS și SUA. Aproape 20 de ani. S-a adăugat apoi un pretext, un alibi extraordinar pentru americani: ajutându-i pe sovietici, s-au opus fascismului. Acest alibi le-a favorizat sa continue ajutorul masiv pentru URSS, carte trebuia sa se mențină pe linia de plutire. Cum a ajuns un sistem falimentar la o asemenea forță militară? Nu doar printr-un buget militar uriaș. Existau apoi 17 orașe din seria “X”, care au adus prizonieri germani din toate orașele Germaniei cucerite. Toată intelighenția germana era adusa după invazia sovietica în aceste orașe cu circuit închis, cu unele condiții de viață chiar foarte bune. așa au ajuns sovieticii la o tehnica militara, care sa-i concureze pe americani. Mare parte din tehnologia nucleara au furat-o. Este un adevăr axiomatic. Toți erau agenți KGB. Au fost cercuri de stânga din SUA, care puteau ceda din convingere. Demonstrate sunt multe, cum a fost procesul soților Rosenberg, condamnați la moarte pentru tehnologia furata, fiindcă aveau resentimente față de America. Se adaugă fizicienii germani, confiscați după război. Exista documente ca americanii acordau ajutoare URSS în domeniul nuclear, chiar și ulterior.
- Ați vorbit de jurământul masonic în societatea americana. La ce va referiți?
- La un lucru foarte simplu. Nu exista America fără masoni. Este statul masonic ideal. În nici un alt stat din lume, lojile masonice nu exercita o influenta mai mare în tot ce se numește viața politica, economica, financiara, sociala. În călătoriile mele prin toata lumea, nu am văzut nici un oraș în care, în centrul localității sa fie temple masonice de rit scoțian, etalate precum catedralele în Europa creștină. Am văzut la intrarea în orașul Sedona din Arizona, pe o placa de lemn, ziua și locul unde au loc întrunirile lojii. Este de notorietate. Un stat care se pretinde creștin are peste 400 de religii și culte. Vicepreședintele Dick Cheney a fost fotografiat când depunea jurământul: avea cele doua coloane masonice ale templului lui Solomon în spate.

- Mai este valabil astăzi juramantul masonic, de care vorbeşte Nicolae Paulescu, ritualul cu ţapul pe care ciracul, legat la ochi şi în patru labe, trebuie să-l sărute sub coadă?
- fără îndoială. Mulţi americani obişnuiţi cred ca tara lor este creştină, dar ei ştiu ca trebuie sa facă şi compromisuri ca sa promoveze într-o funcţie. Trebuie sa ai un anumit loc în ierarhia masonica, altfel nu poţi promova în Statele Unite. Acasă, americanul poate sa fie un bun tata de familie, sa-si dorească sa aibă copii, sa-si crească familia conform moralei creştine. Exista deci o duplicitate pe care noi am trăit-o în comunism.
- O asemenea duplicitate a început sa se exporte şi în România după 1990.
- Exact. Nu este o acuza la adresa poporului american, un conglomerat de natiuni, unde putem găsi orice stare de fapt, ca în orice tara. Cu siguranţă însă, politica americana se face la nivelul lojilor. Într-un interviu, Dan Lăzărescu spunea ca nu poporul american îşi alege preşedintele, ci lojile din Washington şi Baltimore. Procesul electoral nu are nimic de-a face cu democraţia. Aşa cum George Bush şi John Kerry au facut parte din loja "Oasele şi Craniul". Democraţia este un joc pentru mulţime. În realitate, hotărârea aparţine lojilor. Ce se întâmplă cu *pax americana* nu are nici o legătura cu ce crede porul american despre politica. Am fost în America de şase ori. Am înţeles ca pe Coasta Atlanticului este ingerinţa lojilor de stânga sau a Marelui Orient. Coasta Pacificului e controlata de masoneria de dreapta, are tot o politica străină poporului american, pe care-l găsim în oraşele mici, în ferme, acolo unde oamenii nu sunt contaminaţi de politica.
- Nu este falsa disjuncţia masonerie de dreapta – masonerie de stânga?
- În parte, da. Între ei, exista, prin definiţie şi prin regulamente, o armonie, cuvânt auzit frecvent în televizor, un semnal care arata ca în subteran noi ne înţelegem şi putem discuta orice tema din politica lumii. Concurenta apare numai atunci când vine vorba de aria de acţiune şi influenta, de teritoriu. Deci o adevărată lupta intre ei apare numai când se creează grupuri de interese. În subsol, acolo unde se întâlnesc cei de gradul 33 de Rit Scoţian sau Marele Orient, este o concordanta totala. De fapt, la masa dintre cele doua ordine care guvernează lumea, are loc o împărţire a teritoriului. O să spuneţi ca este o fabulaţie; e dreptul dumneavoastră.
- În perioada interbelica, s-au făcut studii care arata ca Loja B'nai B'rith de la New York ar fi capacul universal pentru toate aceste jocuri cu aparenta de stânga sau de dreapta. Care este adevărul?
- Este o afirmaţie incorecta că B'nai B'rith ar fi vârful ierarhiei. Noi stăm ceva despre ierarhia masonica mondiala după aparitia descrierii piramidei masonice a unui individ, John Todd, care a fost mason de gradul 33 şi a făcut parte din Tribunalul Rotschild – o grupare de 13 – forul suprem al masoneriei mondiale. El a atras atenţia ca pe dolarul american se afla treptele piramidei masonice, care deţin puterea mondiala suprema. Cam doua treimi din aceasta piramida o formează aşa numiţii iluminaţi: ei deţin puterea efectiva a masoneriei mondiale – cam 5000 de persoane. Estimări relative din literatura de specialitate. B'nai B'rith este ordin exclusiv kazar. Nu are nici o legătura cu evreii. Kazarii sunt o populaţie turcica, trecuta la mozaism, în secolele VIII-IX. Are cam 500.000 de membri în lume şi se încadrează în treptele superioare ale masoneriei a lui Todd, deci nu se afla în vârful piramidei. A doua menţiune: exista însă structuri masonice în care kazarii au o reprezentare prevalenta, dar nu avem spaţiu aici. La întrebarea cât de puternic este ordinul kazar în structura masoneriei mondiale, răspunsul este: covârşitor.
- Aşadar, masoneria este implicata în toate procesele politice mondiale, inclusiv în construirea comunismului, a epocii de aur. Nu le atribuim prea multe masonilor?
- Este un lucru pe care l-am aflat destul de târziu. Sloganul era ca tancurile ruseşti – rareori spuneam "tancurile sovietice" – ne-au adus comunismul. Taranul roman a venit în contact direct cu mujicul rus, care avea mitraliera, prăda, viola. El nu ştia cum arata un NKVD-ist. În schimb, acelasi taran roman, contrar propagandei comuniste, a rămas cu o imagine rezonabila, chiar frumoasa, despre soldatul german, care plătea fiecare găină, fiecare litru de vin. Sistemul nazist a fost un epifenomen, doar de câţiva ani. Actele de cruzime au fost opera unui numai redus de germani. Pe când sistemul sovietic şi doctrina bolşevică, cu Ilia Erenburg – un ucigaş cu sânge rece prin instigare la crima – au creat un soldat bolşevic reeducat, cu o morala de lupta îngrozitoare. A ucide făcea parte din doctrina de ocupant a soldatului sovietic. Pe când armata germana a venit ca partenera în Romania. Când un neamţ apărea în tramvai, cei din jur aveau senzaţia de securitate. şi

când intra soldatul sovietic, săreau pe geamuri, ascundeau femeile, țuica era răsturnată în șanț. Se confruntau două civilizații, două armate.
- Cartea Holocaustul Roșu demonstrează că sistemul comunist este un experiment de distrugere socială. De ce?
- Nici un sistem politic nu se poate edifica fără o bază materială. Idei politice, de transformare revoluționară, au avut și alții în istoria lumii. Pentru a transforma o ideologie în dorința de a acapara un teritoriu, de a lua puterea politica de la altcineva, trebuie mulți bani și forță materială. Când am văzut ce se întâmplă în lumea vestică, m-am întrebat imediat: Cine a finanțat comunismul? Pentru că eu, organizând demonstrații anticomuniste cu doar câteva zeci de oameni, inițial, făcând un sediu al Congresului Mondial Romanesc și al Națiunilor Captive, plătind chiria pentru acea camera, organizând ziua națiunilor captive pe banii mei și o conferință de presă la care nu venea nimeni și văzând cât mă costă, normal ca mi-am pus întrebarea firească: dacă noi, pentru o eficiență atât de redusă, depunem eforturi financiare atât de mari, oare ce a însemnat să organizezi revoluția bolșevică? Troțki n-a venit cu o gentuță în Europa, ci a traversat Atlanticul însoțit de circa 500 de camarazi, care de fapt erau ostași de elită, instruiți pe un teren oferit de Rockefeller. Astfel încât, dintr-un idealist cum părea Troțki – pentru ca idealistul poate avea toate culorile – am văzut dintr-o dată o persoana pragmatică, pregătită pentru a face revoluție, cu o mică armată lângă el. S-au adăugat ulterior finanțarea americana pentru statul sovietic, fondurile alocate pentru partidele comuniste. În Germania, la un moment dat, fonduri ale Bisericii Evanghelice erau deturnate către sandiniștii din Nicaragua. Dintr-o discuție la televizor a rezultat ca bietul contribuabil german își vedea donațiile făcute pentru Biserica mergând spre o mișcare de gherila comunistă. Așa s-a închegat mecanismul explicării punerii pe scena a comunismului, menținerea lui ca sistem și mai ales extensia lui, printr-o finanțare care tine de anumite cercuri financiare. Încercând să eșalonăm cronologic expansiunea acestui monstru, m-am lămurit ca revoluția bolșevică nu este o mișcare spontana, într-o situație speciala – o armata țaristă vlăguită de război, mujicul rus satul de sărăcie și de război – a existat un factor subiectiv, au fost agitatorii care au dat scânteia, au știut unde sa acționeze pentru a face revoluție.
- Din cartea dumneavoastră rezultă clar că de experimentul comunist tot masonii se fac vinovați și tot ei l-au distrus, pe principiul „Eu te-am făcut, eu te omor!”. Este aici o anume continuitate?
- Fără îndoială! Asta pentru că a intervenit altceva. E continuitate, dar cu alte mijloace. Mai întâi afirmația ca nu exista doctrina masonica de dreapta. Lojile de Rit Scoțian din care fac parte familiile regale din Europa sau Ritul Scoțian din America, sunt mult mai de dreapta decât Marele Orient.
- Nu este tot o iluzie întreținută? Am întâlnit masoni romani care pretind ca fac parte din loja de dreapta “Bujor Sion”…
- Nu, nu este o iluzie. Este în parte și un act de manipulare. Eu trebuie sa demonstrez alegătorului că am ceva cu dreapta sau că sunt opus stângii măcar. Altfel, cum s-ar întâmpla ca în loji masonice de dreapta au intrat o mulțime de ofițeri de securitate? Prin urmare, este un joc politic. Experimentul comunist are legătură cu ideologia masoneriei, care este atee și internaționalistă. Deci nu are cum să fie de dreapta.
- Dacă parcurgem toate etapele, de la Revoluția Franceză până la construcția europeană actuală, care este scopul politic discret al masoneriei?
- Nici nu mai este discret pentru cei care citesc. Am făcut comunismul fiindcă este foarte apropiat de ideologia masoneriei, care tinde spre un guvern mondial și un stat masonic unic. Iar pașii către acest stat masonic unic sunt Statele Unite ale Americii și Statele Unite ale Europei. Iar ce va urma este un guvern mondial cu dependență politica socialistă sau comunistă, conform ritualurilor masonice. Prin urmare ne îndreptăm spre un guvern mondial, care nu va avea alături Biserica, în calitate de sfatuitor. Ne îndreptăm către un stat care tinde către distrugerea națiunilor, a familiei și a religiei. Se dorește concentrarea puterii intr-un singur centru sau în câteva centre de putere. De aceea, internaționaliștii, mondialiștii, globaliștii nu sunt în nici un caz de dreapta. Ei doar mimează un joc al dreptei. Problema vizează doar concentrarea puterii.
- În aceasta lupta teribila pentru putere, care mai este adversarul redutabil al masoneriei?
- Naționalismul. Mai întâi trebuie însă precizat ca sucombarea imperiului comunist a fost un act deliberat și calculat. Sistemul nu mai funcționa, își făcuse deja datoria. Una din misiuni era sa mențină o mare parte a Globului într-o stare de subdezvoltare, de dictatura, provocând erodarea

statului național. Sa ne imaginam ca, dacă țări mici, ca Singapore sau Coreea de Sud, au devenit concurenți comerciali puternici pe piața mondială, ce-ar fi fost țări cu tradiție ca România, Polonia sau China, ce concurenta uriașă ar fi creat aceste state pentru cei vreo 5000 de indivizi care vor să țină în mâini puterea lumii? Dacă aceste state ar fi beneficiat de un regim democratic? Experimentul comunist de inginerie sociala a ținut în mare parte din lume nu numai sub dictaturi odioase, care au distrus destine individuale, dar care au anihilat economiile naționale. Prin tratate comerciale subterane, bogățiile acestor tari au fost spoliate. Ne aflăm într-o țară de unde s-au defrișat pădurile, s-au furat resursele de uraniu și de alte rezerve strategice. Scenariul este valabil pentru toate statele ex-comuniste. În acest timp, lumea occidentală a progresat. Nivelul de bunăstare a crescut. Concomitent, statul masonic bine organizat are grijă să satisfacă niște nevoi elementare ale omului obișnuit. Asta e deosebirea colosală între Europa Occidentala și țările post-comuniste. Așa s-a ajuns ca nivelul de viață al omului mediu din vest să fie cu mult superior față de cel al individului din spațiul comunist.

- Sa înțelegem că se pregătește un imperiu mult mai subtil, mai pervers decât comunismul, un imperiu al consumismului?

- Un imperiu mondial, iar consumismul și datoria (trăitul “înainte” pe cărți de credit), a te face dator, a te împovăra până la sfârșitul vieții pentru casă, mașină, studiile copiilor pe de o parte, este singura șansa a oamenilor tineri, pe de alta parte îi împovărează tot restul vieții cu rate lunare și vor avea foarte puțin spațiu de respirație. Iar dobânzile de la leasing, de la credite, care sunt uriașe, în comparație cu averile acumulate, nu fac decât sa-i îndatoreze pe tineri. Anumite drepturi ale omului se reduc și mai mult. În comunism, îmi era frica sa vad dacă nu s-a oprit mașina neagra a Securității în fața casei ca să-l aresteze pe tata, pe bunicul sau pe un vecin. Mașina neagra dispare acum. Cei care vorbesc limbajul politic corect sau se comporta politic corect vor fi oamenii viitorului, pe care mondialiștii se sprijină. E o variantă a lui *homo sovieticus*.

- De ce mondializarea e percepută de unii observatori drept ultima revanșa față de națiunile lumii?

- fără îndoială ca este o percepție corectă. așa cum masoneria a contribuit și la făurirea statului roman. Dar atunci ne aflam în momentul în care se lucra la erodarea imperiilor, a regatelor și trebuiau stimulate statele naționale. Deci acceptarea statelor naționale era un pas fiindcă dușmanul numărul unu al masonilor atunci erau imperiile. În acel context, Romania si-a dobândit independența națională. După ce-am terminat imperiile, am ajuns la faza în care avem în față națiunile. Întâi monarhiile, pe care, dacă nu le-am terminat, le distrugem din interior prin compromiterea familiilor regale. Prințesa Diana a fost transformată, dintr-o posibila purtătoare a coroanei regale britanice, într-o femeie de proasta calitate. În familiile regale din Suedia, Danemarca, Norvegia, au pătruns prin casatorii – probabil dirijate – componenți ce nu fac cinste acestor familii. Cuvântul “regalitate” nu mai trezește respect total și supunere ca oameni dați de Dumnezeu pentru conducerea națiunii. Monarhia devine un dușman de baza, dar din ea n-a rămas mare lucru. Să nu uitam că șeful de la London City, care este mare mason, merge înainte, iar regina Elisabeta a II-a vine după el. Prin urmare, regii rămași au putere consultativă, drepturile lor s-au redus foarte mult. Regele Spaniei colaborează mult cu prim-ministrul, are discuții private, dar hotărârile guvernului socialist nu se luau de acord cu regele. Socialiștii fac tot ce se spune de la lojile superioare. De aceea, și regelui Mihai, care face și el parte din Ritul Scoțian, nu i s-a dat dreptul să rămână în România. Am convingerea ca așa a fost. când s-au adunat un milion de oameni în fata lui, putea să romana în România. Dar se hotărâse sa nu mai fie regalitate. După distrugerea monarhiilor, se anihilează națiunile. Acesta este procesul la nivel macroscopic. La scara microscopica, instituțiile care ne sunt adversare și care trebuie să dispera sunt Biserica, Armata și Familia. Aceasta erodare continua arata planul foarte clar al unei instituții ce nu are a face cu morala noastră creștină.

- Exista în Vechiul Testament un dicton straniu: “Voi veți înghiți aurul lumii!”. Nici o națiune nu are înscris ceva similar în cartea ei fundamentala. Unde merge aurul lumii moderne?

- La ora actuala, nu se mai poate răspunde simplu, nici cunoscătorii nu pot spune unde este trezorierul principal. Ca sa evaluam unde se concentrează banii, va amintesc un lucru. dacă vrei sa faci o excursie în Statele Unite, am cerut bani de la banca în dolari. De fiecare dată, primeam bancnote noi. Toți turiștii germani, care pleacă peste Atlantic, primesc bani noi. Dolarul circula în întreaga lume. Cum să tipărești atâția dolari noi? Trebuie sa ai acoperire. Nici o tara din lume nu are

însă acoperire în aur, platina sau acțiuni bancare pentru emisiunea de dolari. Prin urmare, emisiunea de dolari costă doar hârtia, cerneala și manopera. Nu mai are nici o acoperire. Și atunci, cum răspundem la întrebarea unde este depozitul bancar al lumii? Înainte se făcea trimiterea la depozitul de lingouri din aur al Băncii Naționale. Astăzi, vedem niște virgule care se muta în computer. Am trăit în Germania un episod interesant. fără sa dau detalii, o anumită firmă avea o datorie foarte mare și era în pericol de faliment. Printr-un simplu joc cu mouse-ul, datoria s-a transformat dintr-o sumă fabuloasa intr-una ridicola, a unei familii obișnuite. Deci se joaca cum vor ei cu bunăstarea unei tari. Am devenit tributari cărților de credit și manipulării financiare prin banca. Banul ca atare îl folosim pentru cumpărături mărunte. Se dau deja pensii pe carduri și în Romania.

- Înseamnă că nu trebuia sa aruncăm cărțile de marxism, în care se scria că banii vor dispărea, națiunile vor dispărea…

- Sigur că da, se lucrează deja. Se vor implanta cipuri sub piele, le vom arăta în fața cititorului electronic și vom beneficia de cumpărături în toate magazinele, fără bani. Cartea de credit este o etapă intermediară. După cum numerele recente de înmatriculare ale mașinilor sunt urmărite prin satelit. Nu sunt povești.

- Unde este salvarea, domnule doctor?

- Trebuie o precizare. Ca să ajungi la etapa în care te dizolvi în creuzetul globalizării, trebuie sa fi trecut prin etapa democrației. Democrația este asociata de romani cu noțiunea de bunăstare. Ei nu vor doar să-și expună liber opiniile, fără sa scoată cineva pistolul pe masa. Democrația presupune, chiar în regulile fixate de masonerie, o realizare cât de cât a individului. De ce? Un mason care conduce un trust internațional – și ei le conduc în totalitate – nu-si poate permite să aibă salariați niște incapabili. Noțiunea de concentrare a puterii și de acumulare a banilor se liga de competenta subordonaților. Un sef de firma este foarte important – cazul Kruppului. Ultimul descendent al trustului era un homosexual și voia sa transforme Insula Capri într-un paradis al homosexualilor. Nu a trezit rezonante favorabile în familie. N-a fost dezmoștenit, a primit o renta viagera, dar n-a rămas conducător. Kruppul s-a desființat și a devenit societate pe acțiuni. Preluata de masoni, fără îndoială. Prin urmare, democrația în lumea vestică a însemnat competență, eficiență. Societatea a produs bani și a permis un nivel de viață. Din considerente de calcul politic, nu din considerente creștine, masonii vorbesc frecvent de liniște socială. Ca sa le tihnească procesul lent de cucerire a lumii, nu e nevoie de demonstrații în stradă.

- Nu au învățat asta de la marxiști?

- Posibil. Rezultanta a fost însă un nivel de trai ridicat.

- Ceaușescu a fost mason?

- Așa zic unii. Eu nu știu nimic concret. Se zice ca era în masoneria albastra, care nici măcar nu este structura masonica. Este o organizație pentru prostirea prostiilor, care și așa sunt prosti. Masoneria albastra acorda trei grade: este vorba de oameni care plătesc cotizație la masonerie, le satisfac vanitățile ca au intrat și ei intr-o organizație secretă, care conduce lumea, de care au auzit și ei de la a șaptea mână. În realitate, nu au nici un fel de acces la operațiunile de împărțire a profitului.

- Se alimentează deja discret iluzia ca numai intrând în masonerie poți sa ai parte de afaceri mănoase, de cariera strălucită, acces la funcții în stat, chiar recunoașterea valorii artistice a operei…

- În parte, e valabil. Pare de necrezut, dar eu, care sunt un om foarte obișnuit, am primit invitația sa fac parte din loja Paneuropa, în care se afla Otto de Habsburg, ultimul urmaș al dinastiei. Am refuzat și am fost admonestat intr-o situație îngrozitoare de un mason din New York. Cum de mi-am permis sa refuz?! Mi-a cerut chiar și scrisoarea înapoi. I-am restituit-o. Am refuzat de patru ori sa fac informări pentru Securitate pentru a putea pleca în străinătate, tot așa am refuzat și intrarea în masonerie. Fiindcă o consider la fel de pernicioasa. dacă noi, romanii, dorim sa ne însușim democrația, sa construim un stat democratic, o facem în speranța sa ne putem exprima opiniile, sa nu mai vedem monstruozitățile de nedreptate sociala de astăzi, sa avem un nivel de trai comparabil cu al statelor occidentale. Dar pentru asta nu trebuie plătit tributul de a trece de la calitatea de membru de partid comunist la membru de loja. Fiindcă asta echivalează cu trădarea sistemului nostru de educație, a credinței noastre în Dumnezeu. Ar însemna să subordonam interesele prin loja care își zice naționala unor loji internaționale. Nu pot ca intelectual sa accept formularea masonica a laboratoarelor de idei. Întrunirile din loji se numesc “laboratoare de idei”. Sorin Roșca Stănescu își pune ca motto la editorial “Unele idei, înainte de a deveni evenimente, sunt pregătite în

laboratoare”. Un cuvânt care nu e ales întâmplător. Si-atunci te-ntrebi ce rost mai au partidele? Din moment ce, părăsind Parlamentul, Guvernul, Biserica, Tribunalul, Banca Naționala, ne întâlnim în loja, unde se iau realele hotărâri? dacă optam pentru o societate democratica deschisa, cu egalitate, fraternitate, cu libertate, atunci de ce va ascundeți, domnule? De ce va faceți adunările în locuri inaccesibile publicului? De ce nu se iau notițe, în afara de protocoalele încheiate, pe care nu le vede nimeni? în New Mexic, la Santa Fe, am văzut un centru masonic, unde scria mare “Accesibil publicului între orele cutare și cutare”. De trei ori, am fost acolo în intervalul orar indicat: tot timpul era închis. Omul obișnuit, când vede afișul, chiar crede ca se poate intra acolo, dar nu-l interesează problema pentru ca are alte griji. Iar Marele Orient din Franța face și spectacole de vizionare. își permite uneori sa arate ca ar fi deschiși publicului și se considera societate discreta, iar nu secreta. Este o cacealma. În concluzie, eu zic sa nu mai vorbim despre democrație, îi lăsăm în plata Domnului, desființăm partidele politice, îi lăsăm sa tipărească dolari cu ce vor, hotărați împărțirea țărilor, demolați biserici, faceți ce vreți!
- Din cartea dumneavoastră rezulta că George Soros are un rol deosebit în construirea societăților deschise. De ce-l preocupă un asemenea obiectiv?
- În momentul de față, îl consider pe Soros principalul pion al jocurilor financiare mondiale. Este un om care aduce un folos uriaș pentru masonerie.
- Este un altruist?
- Așa zice el. Eu nu cred. El oferă o capcana foarte atractiva: bursele Soros. Foarte mulți tineri străluciți din tarile ex-comuniste, încătușați de neo-ciocoimea roșie, nu au nici o șansă de promovare. Trebuie sa plece. Puține firme îi caută. Și atunci agenții lui Soros le fac aceasta oferta, care presupune completarea unui formular. Trebuie sa răspundă la întrebări privind atitudinea față de Biserica, de familie, monarhie, față de principiile morale. Numai o parte sunt apoi racolați ca bursieri și dintre aceștia aproape toți intra în mecanismul masoneriei mondiale. Inițial, în lojile de tineret, apoi li se dau funcții tot mai mari. Cazul lui Mihai Răzvan Ungureanu, ministrul de Externe, este cunoscut. Tot Iașul știe că este mason, că a beneficiat de numeroase burse de care nu au beneficiat alți tineri. Ei trec din burse-n burse, iar copiii noștri sunt prosti!
- Nu ați primit nici un avertisment elegant din partea discreților lumii?
- N-am primit, probabil pentru ca nu mă considera o persoana atât de importanta, încât să strice glonțul pe mine. Iar eu nu sunt un veleitar. Pot cugeta și asta am făcut toata viața și am avut curajul s-o fac în scris. Nimeni nu-mi poate lua dreptul de a spune adevărul și de a mă oferi țării mele pentru un guvern care ar avea realmente nevoie de sfaturile mele. Mai ales în domeniul sanitar, pentru învățământul medical superior, dar niciodată încolonat în organizațiile lor.
A consemnat Viorel Patrichi

– // –

Guvernele masonice ale României

„Tendinţa din ce în ce mai vizibilă a masoneriei de a acapara funcţiile importante în stat reprezintă un pericol pentru România.” – Radu Timofte, fost director SRI, senator PSD în Senatul României

Cărţile de propagandă masonică sunt ticsite cu exemple de oameni politici care în ultimii 200 de ani au făcut parte din această sectă satanică, Francmasoneria. Când este vorba despre trecut, masonii nu se sfiesc să se laude cât de mult au influenţat ei principalele evenimente din istoria modernă. când vine însă vorba despre prezent, ei adoptă exact poziţia contrarie. Spre exemplu, Horia Nestorescu-Bălceşti, mason de grad înalt şi director al Centrului Naţional de Studii Francmasonice, afirma iritat intr-un interviu în septembrie 2007: „Repet pentru a mia oară! Francmasoneria nu pune guverne şi nu dă jos miniştri.” Masoneria, susţin ei cu neruşinare, este o organizaţie de caritate, total inofensivă, care nu face politică. Intr-adevăr, în faţa publicului, ea se fereşte să ia apărarea unui partid sau a altuia. În culise însă trage sforile tuturor jocurilor politice. Oamenii care alcătuiesc această sectă satanică fac tot timpul politică. Şi încă la nivel înalt, fiind plasaţi în poziţii cheie în mai toate ţările lumii. Romania nu face excepţie.

Guvernele postdecembriste au fost mereu conduse de prim-miniştri masoni

Din cele opt guverne care s-au succedat în Romania după evenimentele din decembrie 1989 (fără a le lua în calcul interimatele), cel puţin cinci au fost conduse în mod cert de prim-miniştri a căror apartenenţă la francmasonerie este confirmată.

Petre Roman a condus primele două guverne postdecembriste. Mason de nivel înalt, intens susţinut de Marele Orient al Franţei şi de lojile italiene, Petre Roman participă activ în septembrie 1990 la întâlnirile cu Marele Suveran al masoneriei italiene, Elvio Schubba. Un document inedit, publicat în 1990, demonstrează apartenenţa sa la masonerie. Este vorba despre o scrisoare care îi poartă semnătura, alături de menţiunea strict secret, adresată ca de la frate la frate, ambasadorului Romanii la Cairo, Ion Angelescu. „Sunteţi autorizat", scrie Petre Roman, „ca imediat după primirea la preşedintele Mubarak, să îl asistaţi la ceremonia afilierii în loja Memphis-Misraim din Cairo pe trimisul nostru, fratele Gelu Voican, adept al Ordinului nostru cu gradul de Cavaler Kadosh, în Loja de Rit scoţian, rectificat şi acceptat în care aţi primit Lumina". Fratele Gelu Voican la care face referire ordinul lui Roman este nimeni altul decât Gelu Voican Voiculescu. Acesta ocupa pe atunci funcţia de viceprim-ministru, adică era adjunctul lui Roman. Deputatul Vasile Matei a dezvăluit ulterior, în februarie 1998, că Petre Roman şi Adrian Năstase (ministru de externe în al doilea guvern Roman) nu fac parte din aceeaşi lojă masonică, dar sunt amândoi francmasoni.

Din 1998 până în 1999, Romania are un alt prim-ministru mason, dar provenit de pe o altă filieră: Radu Vasile. După ce se converteşte peste noapte la catolicism şi intră în masoneria italiană, Radu Vasile are o ascensiune subită. Se remarcă prin mai multe „performanţe" în premieră în Romania. Spre exemplu, este primul roman care ocupă o poziţie de conducere în organismele europene, devenind vicepreşedinte al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei. O altă premieră a premierului Radu Vasile este vizita Papei în Romania. Relaţiile sale cu lojile italiene şi cu Opus Dei (sectă teroristă din interiorul Bisericii Catolice) îl fac să susţină curentul masonic ecumenist din cadrul Bisericii şi să intermedieze, în mai 1999, prima vizită realizată de un Suveran pontif într-o ţară ortodoxă, după schisma religioasă din anul 1054. Cu această ocazie, Patriarhia Romană primeşte de la Opus Dei o donaţie în valoare de 200.000 de dolari pentru construirea Catedralei Mântuirii Neamului. Relaţiile sale de înalt nivel cu masoneria italiană fac să fie şi primul roman primit în audienţă privată de Papa Ioan Paul al II-lea (care şi el a fost mason), nu o dată, ci chiar de patru ori. De altfel, Radu Vasile e cel care a tradus în limba romană Biografia Papei Ioan Paul al II-lea.

Între 1999 şi 2000 Guvernul României este condus de un alt mason recunoscut, Mugur Isărescu. Intr-un mod inexplicabil pentru cei care nu cunosc apartenenţa sa la masonerie, Mugur Isărescu este de 17 lungi ani guvernator al Băncii Naţionale a României, poziţie pe care a rămas în ciuda schimbărilor de pe scena politică românească. Puţini ştiu faptul că Mugur Isărescu a fost menţinut pe această poziţie la presiunile unor organisme financiare mondiale, care au ameninţat că îşi retrag împrumuturile acordate României, de fiecare dată când s-a pus problema schimbării din funcţie a lui Isărescu. Explicaţia acestei susţineri trebuie căutată în perioada cât acesta a lucrat la Institutul de Economie Mondială din Bucureşti. Datorită acestei poziţii, Isărescu mergea deseori în SUA încă dinainte de 1989. Acolo a fost racolat de Consiliul pentru Relaţii Externe (Council of Foreign Relations) care avea nevoie să-şi implanteze în Romania un om pe care să se poată baza. După evenimentele din decembrie 1989, Isărescu a fost imediat activat. A petrecut o scurtă perioadă ca reprezentant comercial al României la Ambasada din Washington, apoi a devenit guvernator pe viaţă al Băncii Naţionale. Misiunea sa era să se asigure că Romania va face împrumuturi înrobitoare, care să o facă dependentă de organismele financiare internaţionale: Banca Mondială, Banca Europeană de Investiţii, Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare şi Fondul Monetar Internaţional. Şi-o îndeplineşte peste aşteptările stăpânilor săi. Dintr-o ţară care în decembrie 1989 nu avea deloc datorii, Romania are în iulie 2008 datorii externe declarate de 45,364 miliarde de euro. Puţini ştiu şi că Mugur Isărescu este membru al grupării masonice care face jocurile în economia mondială – Comisia Trilaterală. De altfel, Isărescu a avut grijă să se înconjoare la BNR de mulţi masoni. Cel mai evident exemplu este cel al lui George Virgil Stoenescu, membru în Consiliul de administraţie al Băncii Naţionale, dar şi Mare Secretar General al Consiliului de grad 33 al Ritului Scoţian din România.

Este deja de notorietate faptul că Adrian Năstase, prim-ministru al României între 2000 şi 2004 este mason de grad 33, cavaler de Malta şi face parte din Clubul Rotary. Intr-un interviu din anii ‘90, Adrian Năstase vorbeşte despre faptul că este cavaler de Malta, lucru pe care îl menţionează şi în CV-ul postat pe site-ul Parlamentului. Eugen Ovidiu Chirovici, actualul Mare Maestru al Marii Loji Naţionale, a fost consilier pe probleme economice în cabinetul lui Adrian Năstase.
La fel stau lucrurile şi cu actualul prim-ministru, Călin Popescu Tăriceanu. Se ştie că acesta este fiul adoptiv al masonului Dan Amedeo Lăzărescu, desemnat în 1990 Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu de Rit Scoţian Antic şi Acceptat al României. Teoria neimplicării masoneriei în politică este un basm de adormit copiii, dacă ţinem cont doar de faptul că Dan Amedeo Lăzărescu este unul dintre cei care au reînfiinţat Partidului Naţional Liberal după 1989 şi a deţinut funcţia de vicepreşedinte al PNL timp de şapte ani. Pe vremea când Tăriceanu era ministru al industriei şi comerţului în guvernul Ciorbea, l-a ales ca PR pe un coleg de masonerie, Corneliu Vişoianu, conducătorul Marii Loji a României. La rândul lui, Corneliu Vişoianu e foarte bun prieten şi partener de afaceri cu Bogdan Buzoianu, mason în Loja Alpina din Elveţia şi Pro Mare Maestru în Marea Lojă a României, unul dintre „băieţii deştepţi” din afacerile cu energie electrică, patron la Energy Holding şi protejat al premierului Tăriceanu. Valeriu Stoica, vicepreşedinte al PNL până în 2001 şi preşedinte PNL în perioada 2001-2002, a declarat, de altfel, că Tăriceanu este membru al Marii Loji a României şi că a încercat să îi racoleze pe toţi liderii PNL în această grupare.
Iată deci că cinci din cei opt prim-miniştri ai României fac în mod cert parte din francmasonerie. cât despre ceilalţi trei, nu s-a afirmat până acum explicit că sunt masoni. Fotografiile-semnal îl dau însă de gol pe Nicolae Văcăroiu, prim-ministru între 1992 şi 1996. În 2007, el va fi utilizat de fraţii de lojă pentru a-l înlocui pe Traian Băsescu, suspendat temporar din funcţia de preşedinte al ţării de 322 (numărul lojei Skull&Bones) de parlamentari. Înainte de numirea sa ca preşedinte interimar, ziarul masonic Ziua publica o poză-semnal. Imaginea înfăţişa un Văcăroiu diabolic, în ai cărui ochelari se reflecta un cerc alcătuit din mâini reunite – simbol al frăţiei malefice masonice.
Theodor Stolojan, premier al României în perioada 1991-1992, povesteşte că a fost curtat de Marea Lojă a României, din care face parte Tăriceanu: „Îmi amintesc că acest domn Vişoianu a venit la mine şi mi-a propus să intru într-o lojă masonică. I-am zis să mă lase în pace cu prostiile”. Puţin probabil ca Stolojan să fi refuzat totuşi pactul cu masoneria, fie ea a lui Chirovici, fie a lui Vişoianu. Cert este că în perioada cât a fost prim-ministru s-a remarcat prin eforturile de a distruge economia românească alături de guvernatorul Băncii Naţionale, masonul Mugur Isărescu. De altfel, Stolojan a fost ulterior angajat la Banca Mondială.
Un mason, doi masoni, trei masoni…un guvern. Francmasoneria nu şi-a plasat degeaba oamenii în această poziţie cheie. Primul ministru are privilegiul de a alege membrii guvernului. Consecinţa imediată a acestei manevre a fost că prim-miniştrii masoni şi-au ales echipa din rândul propriilor colegi de lojă. Aceasta a făcut ca în toate guvernele să existe cel puţin doi, trei sau chiar mai mulţi miniştri, despre care se ştie cu certitudine că sunt masoni.
La o privire de ansamblu asupra guvernelor romaneşti de după ‘89 se observă chiar că anumite nume se repetă. Lipsă de persoane pregătite şi dispuse să conducă un minister? Nicidecum. Deloc întâmplător, cei care apar în mod repetat pe posturile de miniştri sunt exact cei care fac parte din francmasonerie. Unul dintre „veterani” este Sorin Frunzăverde. Într-o emisiune difuzată de Realitatea TV, el a recunoscut că este mason. Aceasta l-a făcut de nelipsit în majoritatea guvernelor masonice de după ‘89: ministrul Mediului în Guvernul Ciorbea, ministrul Turismului în Guvernul Radu Vasile şi de două ori ministru al Apărării în Guvernele Isărescu şi Tăriceanu. Apoi, când nu a mai fost ministru, Sorin Frunzăverde a primit o călduţă poziţie de deputat în Parlamentul României şi mai nou este europarlamentar.
Masonul Victor Babiuc apare şi el constant în guvernele postdecembriste, când la un minister, când la altul. Ministru de Justiţie în al doilea guvern Roman, ministru de Interne în Guvernul Stolojan, ministru al Reformei în 1998, de trei ori ministru al Apărării în Guvernele Ciorbea, Isărescu şi Radu Vasile. Ca şi Frunzăverde, cât nu a fost ministru a fost deputat, iar din 2005 a fost numit preşedinte al Camerei de Comerţ şi Industrie a României, poziţie pe care a ocupat-o până în 2007. Despre apartenenţa lui la masonerie s-a discutat şi în Camera Deputaţilor în 1998. Deputatul Petre Ţurlea afirma atunci, contestând ridicarea colonelului Nicolae Alexandru, senator de Prahova, la rangul de general de brigadă: „Domnul Nicolae Alexandru intră în PD în 1992. În perioada 1992-1996, e

deputat din partea PD; din 1996, senator din partea PD. Nicolae Alexandru intră în masonerie în 1997. Tot domnul Nicolae Alexandru este ridicat la gradul de general, în 1998, în timp ce ministru al apărării naţionale este domnul Victor Babiuc, şi el membru al PD, şi el membru al masoneriei."
În unele ministere apartenenţa la masonerie a devenit o tradiţie. Din cei nouă miniştrii de externe care au activat până în prezent se ştie cu certitudine că şapte sunt masoni. Adrian Năstase a fost ministru de externe atât în guvernul Roman, cât şi în guvernul Stolojan. I-a urmat, în guvernul Văcăroiu (1992-1996), Teodor Meleşcanu, coleg de lojă cu Dinu Patriciu şi Călin Popescu Tăriceanu. I-a urmat Andrei Pleşu, care a rămas în această funcţie preţ de două guvernări. Guvernul Ciorbea (1996-1997) l-a avut ca ministru de externe pe Adrian Severin şi el membru al francmasoneriei. În guvernul lui Isărescu, i-a urmat masonul Petre Roman. Un alt mason, Mircea Geoană a devenit apoi ministru de externe în guvernul Năstase. Mihai Răzvan Ungureanu, ministru de externe între 2004 şi 2007 aparţine tinerei generaţii şi a fost format din familie în spiritul masonic. Tatăl său, prof. dr. Ştefan Ungureanu este şi el mason şi a ocupat poziţia de viceprimar al municipiului Iaşi. Şi cum masoneria nu îşi uită oamenii în care investeşte, în noiembrie 2007, când nu a mai fost ministru, Mihai Răzvan Ungureanu a fost propus ca director al Serviciului de Informaţii Externe, funcţie pe care o ocupă şi în prezent. La fel stau lucrurile la Ministerul de interne: Victor Babiuc (Guvernul Stolojan), Doru Ioan Tărăcilă (Guvernul Văcăroiu), Ioan Rus (Guvernul Năstase) apar toţi trei pe listele de membri ai Marii Loji Naţionale.
Un alt mason declarat, Ion Caramitru a fost Ministru al Culturii timp de trei guverne: Ciorbea, Radu Vasile şi Mugur Isărescu. Ministrul justiţiei din guvernul Văcăroiu, Gavril Iosif Chiuzbaian este şi el mason. A fost decorat cu cea mai înaltă distincţie a Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român, „Al.I. Cuza Princeps". Ioan Talpeş, fost ministru de stat pentru coordonarea activităţilor din domeniile apărării naţionale, integrării europene şi justiţiei este şi el mason. La fel Dan Ioan Popescu, ministrul industriei, economiei şi comerţului din guvernul Năstase. Lista poate continua, întrucât subiectul nu a fost epuizat. Aceste câteva exemple sunt însă suficiente pentru a demonstra că masoneria minte cu neruşinare când susţine că nu se implică în politică.
Mihaela Gheorghiu

– // –

A.C. Cuza - știința antisemitismului

Încă o împerechere de vorbe, oribilă: știința antisemitismului. Cum poate fi antisemitismul știință? Se vor întreba indignați savanții cu fixele lor pretinse „idei" de cultură? Antisemitismul? Pentru savanții aceștia e doar numai o sălbăticie: manifestație oarbă de instincte brutale, rămășițe ale unor timpuri preistorice. O rușine în mijlocul civilizației noastre, pe care o condamnă deopotrivă știința și conștiința luminată a omului liber de prejudecăți și patimi. Aceasta este „atmosfera" pe care au creat-o, mai cu deosebire jidanii – și pe care o întrețin jidăniții – în jurul antisemitismului, prostind pe naivi sau exploatând naivitatea celor prosti, cu pretenții: de a fi și ei „la înălțimea civilizației moderne". și cine nu voiește sa fie? De pildă, e un caz interesant al unui jidănit, de origine el însuși jumătate jidan, vorbind cu câțiva ani mai înainte, cu aere de strașnic savant despre antisemitismul nostru, care era și pe vremea aceea ceea ce este acum, neschimbat. Și iată ce ne spune acest autor, *nomen odiosum* – trădător atunci al gândirii naționale, precum a fost mai pe urmă, trădător al acțiunii naționale, în timpul războiului – în revista „Viața Românească", anul II, nr.11, din Noiembrie 1907 (pag. 186, 204-207).
Vreau să vorbesc despre chestiunea evreiască… cu desăvârșire denaturată de iudeofagia vulgară și feroce a antisemiților noștri, care astfel ne compromit în fața lumii civilizate. Cu armele ruginite, scoase din arsenalul prigonirilor medievale cu propaganda de ură, cu pătimașa ațâțare la excese, cu răscolirea în masele populare a instinctelor bestiale se poate numai compromite o cauză dreaptă, care nu este numai cauza antisemitismului. A da însă acestui conflict un aer fals de prigonire a unei rase, de prigonire religioasă, de antisemitism într-un cuvânt, poate servi numai cauza adversarilor, bucuroși să exploateze divagările câtorva maniaci scandalagii antisemiți, provoacă punerea la ordinea zilei a întregii chestiuni prematur. Nici un popor, cu atât mai puțin al nostru, nu se poate

îngrădi până la infinit, fără pedeapsă, împotriva ideilor moderne și nici împotriva acțiunii politice din afară.
A pune, deci, chestiunea noastră pe terenul antisemitismului, pe al urii de rasă, înseamnă a ne duce la o înfrângere rușinoasă și fatală pentru noi. Porniri asiatice, demagogie violenta, agitațiune nesănătoasă, încercare de a specula asupra patimilor întunecate.
Asemenea „aprecieri”, le găsim nu numai la jidăniții vulgari, ci uneori chiar la unii reprezentanți de altfel distinși ai culturii, în alte domenii. Astfel, de pilda, eminentul jurisconsult, profesor universitar, orator, om politic, fost ministru al instrucției publice, d. C. Arion, mi-a servit din cauza antisemitismului meu, în plina adunare a deputaților, apostrofa – putem zice celebra, venind de la un bărbat ca acesta – numindu-mă: omul cavernelor.
Cât pentru jidani – explicația pe care o dau ei antisemitismului este și mai caracteristică. Pe lângă obișnuitul clișeu, cu sălbăticie și ură – firește, fără motiv, căci nu le convine să discute motivele – antisemitismul este după dânșii: o nebunie, o degenerare intelectuală, o boală a spiritului. În modul acesta considera unul dintre „intelectualii” moderni cei mai distinși ai jidanilor, Dr. K. Lippe, de ilustră origine, ca strănepot al vestitului comentator al Talmudului, Rasi, din veacul de mijloc – cel cu „tob sebegoim harog” (pe cel mai bun dintre goimi, omoară-l). Med. Dr. K. Lippe, pripășit la noi din Galiția și stabilit la Iași – unde a fost închis, omorând prin avort o creștină – a publicat chiar o scriere specială cu titlul: „Simptome ale boalei mintale antisemite” („Simptome der Antisemitischen Geistes Krankheit”, Iassy 1887). Și ca o dovadă că argumentele de care se servesc jidanii paraziți împotriva antisemitismului, sunt de o extremă sărăcie – ca și ale jidăniților și pururea aceleași – iată ce spune, chiar acum în urmă, Curierul Israelit, oficialul organ el Uniunii Evreilor pământeni, în articolul de fond al numărului său de Vineri, 15 Septembrie 1922, sub titlul injurios pentru noi, care scriem la APĂRAREA NAȚIONALĂ, numindu-ne o bandă de mișei: „Este la antisemiți o stare de degenerare intelectuală ajunsa la perversitatea simțurilor, un fel de sadism mental, de care cei loviți sunt împinși la minciună și calomnie”. După cum vedeți, este o explicație foarte simplă dar și extrem de naivă: tot ce se spune contra jidanilor e minciuna și calomnie, datorita unor degenerări intelectuale specifice. Definiția antisemitismului – de către jidăniți și jidani – se rezumă, dar, în aceste două cuvinte: sălbăticie și nebunie. Cât pentru jidani ca fenomen social, ei nici nu intră în explicația aceasta. Ca și cum nu ar fi. „Sălbăticia” și „nebunia” au făcut ca toate popoarele, în toate timpurile, egiptenii, perșii, grecii, romanii, arabii precum și națiile moderne până în ultimul timp, să considere pe jidani ca un pericol național și să ia masuri împotriva lor.
„Sălbăticia” și „nebunia” au întunecat înțelegerea celor mai străluciți reprezentanți ai culturii tuturor națiilor, ca Cicero, Seneca, Tacit, Mohamed, Martin Luther, Giordano Bruno, Friederich cel Mare, Voltaire, Napoleon I, Goethe, Herder, Immanuel Kant, Fichte, Schopenhauer, Charles Fournier, Ludwig Feuerbach, Richard Wagner, Bismarck, Rudolf Virchow, Theodor Billroth, Eugen Duhring, și alții nenumărați, în toate domeniile, ca să se pronunțe contra jidanilor. „Sălbăticia” și „nebunia”, în sfârșit, explica antisemitismul celor mai aleși reprezentanți ai culturii noastre, ca Simeon Barnut, B. P. Hașdeu, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu. Sălbatici și nebuni: toți aceștia. Civilizați și cuminți: jidăniții. Iar jidanii: inexistenți.
Asemenea aberații se sfarmă de la sine. Cu toate acestea, pentru a confuziona spiritul maselor, ele se produc necontenit. De aceea tocmai și pentru ca asemenea „teorie” – vrednica de capul jidanilor și de imbecilitatea și venalitatea jidăniților – nu este capabilă să înțeleagă antisemitismul ca fenomen social, noi îi vom spune „teoria antisemită”. După aceasta teorie, a noastră, în alcătuirea antisemitismului trebuie să deosebim trei momente: instinctul, conștiința, știința.
Instinctul a făcut ca întotdeauna mulțimea, care se preocupă în primul rând de interesele sale materiale imediate, să se împotrivească parazitismului jidanilor, prin mișcări populare, adeseori sângeroase, și generale, precum a fost intre altele multe, pretutindeni, teribila mișcare a cazacilor, din Ucraina, condusa de Bogdan Hmelnischy și în care au pierit peste 250.000 de jidani în 1649.
Conștiința pericolului jidovesc se trezește treptat, mai întâi în clasele culte, și apoi se întinde la tot mai mulți, care se unesc cu mulțimea, sprijinind revendicările ei, ele însele devenind conștiente.
Știința începe cu cercetări parțiale, până când ajunge – abia în zilele noastre – la determinarea obiectului ei, cercetând iudaismul ca fenomen social, despărțit de mediul în care caută să se confunde și constatând că el este o problema umană, și cea mai mare, a cărei soluție trebuie găsită. Cercetările parțiale, prin rezultatele la care ajung, am putut zice ca formează antisemitismul științei.

Aceasta este baza, care nu se confunda însă cu știința antisemitismului. Ceea ce le deosebește este obiectul lor diferit. Și iată definiția – prin determinarea obiectului – a acestei științe, care se vede că este o adevărată știința cu domeniul ei propriu: „Știința antisemitismului are ca obiect iudaismul ca problema socială, fiind astfel sinteza tuturor științelor care pot contribui la soluția ei". Care sunt aceste științe, care prin cercetările lor parțiale contribuie la cunoașterea iudaismului, am văzut. Și iată în ce fel știința antisemitismului se folosește de rezultatele lor, pentru a îndruma soluția ei.
Istoria: constată de la început jidanii sunt un popor rătăcitor printre celelalte popoare, nomad, fără patrie. Știința antisemitismului stabilește că acest nomadism este contrar existenței popoarelor sedentare agricole și nu poate fi tolerat.
Antropologia: constată că jidanii sunt un amestec de rase diferite, neînrudite, ca semiții, arienii, negrii, mongolii. Știința antisemitismului explică sterilitatea nației jidănești în domeniul culturii, ca un efect al acestei corciri și arată ca aceasta corcitura nu poate ser vi cu nimic cultura celorlalte nații, pe care numai o falsifică, denaturând caracterele ei.
Teologia: constata că religia jidănească este o religie particularistă, bazată pe legământul special încheiat de Dumnezeul lor, Iahve, cu jidanii, considerați ca popor ales, ca popor sfânt, despărțit de celelalte popoare. Știința antisemitismului deduce cu rigurozitate că o asemenea concepție exclude posibilitatea oricărei conlucrări pașnice și a oricărei asimilări cu jidanii.
Politica: constata ca pretutindeni, în mijlocul celorlalte nații, jidanii au organizația lor sociala deosebita, constituind stat în stat. Știința antisemitismului conchide că jidanii sunt un element anarhic, periculos existenței tuturor statelor.
Economia politică: constată că jidanii au trăit în toate timpurile, chiar în Palestina, ca popor suprapus celorlalte nații, exploatând munca lor, fără ca ei sa fie direct producători. Știința antisemitismului zice ca orice nație are dreptul sa-si apere munca sa productiva de exploatarea jidani lor, care nu pot fi tolerați a trăi ca paraziți, compromițând existența popoarelor.
Filosofia: constată că concepția iudaismului despre viață este un anacronism contrar propășirii umane. Știința antisemitismului impune ca o datorie către civilizație ca aceasta monstruozitate culturală sa fie înlăturată prin silințele unite ale tuturor națiilor. Pe constatările obiective ale diferitelor științe speciale – deosebite de dansa, știința antisemitismului – își bazează concluziile ei, care toate duc, cu necesitate, la aceeași soluție: eliminare jidanilor din mijlocul celorlalte popoare, punând capăt existentei lor nefirești, parazitare, datorate unor concepții anacronice, contrara civilizației și liniștii tuturor națiilor și pe care ele nu o mai pot tolera. Această teorie antisemita diferă, cum se vede, de teoria jidănească și a jidăniților, care reduce explicația antisemitismului la cele doua manifestații sufletești, individuale, și care de îndată ce se manifesta în masa, sunt ele înseși o problema socială: sălbăticie și ură și o explică numai pe aceasta. Instinctul antisemitismului poate fi însoțit uneori de sălbăticie și ură. Pentru că instinctul e orb, cum se zice, deși e așa de sigur în apărarea vieții. Conștiința antisemitismului se adaugă, însă, instinctului, întărind pornirile lui, oricât ar fi de „sălbatice". Căci pentru a fi „civilizat", trebuie mai întri să exiști.
Știința antisemitismului: vine, în sfârșit, și explică fenomenul, luminând tot mai multe conștiința mulțimii și dând satisfacție deplină instinctului ei, cu izbucnirile lui violente, pe care le legitimează, dezvăluind cauza lor, în parazitismul jidanilor. Astfel, ea ne da formula soluției științifice a problemei iudaismului, pe care nu ne rămâne decât s-o punem în funcție pentru a o realiza.
Antisemitismul modern întrunește dar toate energiile: energia instinctului, energia conștiinței, energia științei, a adevărului deplin dovedit, formând o formidabila putere sociala, capabila desigur sa rezolve cea mai mare problema a civilizației timpului nostru care este problema jidănească. Și cu ce se apără jidanii și jidăniții împotriva acestei puteri uriașe, căutând sa prelungească existenta condamnata a parazitismului lor? Am văzut: clișee, injurii și mofturi. Iudeofagia vulgară și feroce a antisemiților noștri ne compromit în fața lumii civilizate. Arme ruginite scoase din arsenalul prigonirilor medievale, răscolirea în masele populare a instinctelor bestiale, porniri asiatice, nebunie, sadism mental… Acestea sunt toate argumentele – căci altele nu au – pe care le opun antisemitismului nostru, crezând a-l înlătura cu prostii. Pe când în sânul tuturor națiilor, revoltate împotriva parazitismului Iudei nomade, clocotesc energiile răzbunătoare…
A.C. Cuza, *Apărarea Națională*, nr.16, 15 Nov. 1922, an I)

– // –

Regele, amanta şi Legiunea Arhanghelului Mihail

Puterea monarhică pe mâna evreilor. În mai-iunie 1929, într-o notă informativă a unui agent al Siguranţei romane se arată că numeroşi ofiţeri din armată sunt recrutaţi în interiorul lojilor masonice din Romania de către publicistul Mihail Negru (recte Mihai Zussman, secretar de redacţie al ziarului Universul), unde "sunt luaţi în primire şi convinşi la ideea că prinţul Carol trebuie să vina în ţară, că sunt datori să îşi prelucreze camarazii spre a-i câștiga în favoarea acestei idei întrucât starea rea de lucruri actuală nu poate fi înlăturată decât de un rege major şi energic care nu roate fi decât prinţul Carol.[...] Sunt mulţi evrei în această lojă [masonică, Steaua Polară] şi convingerea [agentului Siguranţei] este că evreii sunt aceia care au pus la cale totul pentru aducerea prinţului Carol, întrucât sunt siguri de el că-i va proteja în orice împrejurare." Acelaşi Zussman (alias Mihail Negru) prezida săptămânal, în aceeaşi perioadă, şi loja Cavalerii Steagului din Bucureşti, militând pentru readucerea lui Carol al II-lea în fruntea statului.
Fiu al regelui Ferdinand al României, prinţul Carol al II-lea renunţase la tronul României în favoarea relaţiei amoroase cu evreica Elena Lupescu (născută Grunberg). Intre cei doi, totul a început la o cursă de autoturisme şi primul pas l-a făcut Elena Grunberg, care a reuşit destul de uşor să îl seducă pe prinţul moştenitor al tronului României. Înainte de a lua startul în cursa de autoturisme la care participa, o frumoasă doamnă a aruncat în maşina prinţului un buchet de flori şi i-a urat succes, zâmbindu-i şi privindu-l provocator, ceea ce l-a determinat pe Carol să ajungă imediat în patul ei, chiar după cursa auto. Se chema atunci Elena Tâmpeanu, după numele soţului, maiorul Tâmpeanu, dar era fiica evreului "industriaş" Nuham Grunberg. Pentru a nu scăpa ocazia apărută, de a-l manipula pe viitorul şef al statului roman, pe care îl subjugase şi pe care îl domina, evreica l-a părăsit pe maiorul Tâmpeanu, revenind la numele său românesc după tată, Lupescu. Socotelile evreilor nu au ieşit de la început. Regele Ferdinand al României a condamnat relaţia adulteră a celor doi amanţi, iar prinţul Carol, care era deja căsătorit, a preferat să renunţe la succesiunea la tron şi la căsnicie, decât la farmecele evreiești, plecând cu Lupeasca în străinătate, de unde însă nu a încetat, mai ales după moartea regelui, să uneltească şi să tragă sfori pentru a relua tronul. Pentru evrei, Carol al II-lea trecuse examenul de foc. Renunţase la tron pentru una de-a lor. Ce garanţie mai mare puteau avea că, odată venit pe tron, le va susţine interesele? Şi nu s-au înşelat. I-au acordat tot sprijinul pentru preluarea tronului, folosindu-se de lojile masonice din Romania. Deja în cadrul lojilor masonice din Bucureşti erau atraşi şi activaţi în această misiune amiralul aghiotant regal Păiş, comandantul Fundăţeanu, generalul Georgescu, comandorul Bucholzer, colonelul V. Bădulescu, colonelul Matropol, ofiţeri din aviaţie şi marină.
Spre deosebire de amanta sa, prinţul Carol nu a divorţat decât foarte târziu, neglijându-și însă în totalitate soţia, mama fiului său, prinţul Mihai. La câțiva ani de la plecarea din ţară, Carol începuse să uneltească, sprijinit de evrei, pentru recuperarea tronului României. Primul-ministru Ion I.C. Brătianu se opunea însă la întoarcerea pe tronul ţării a unui aventurier, având chiar curajul să declare că dacă lucrurile nu se opresc, el va declara Romania republică, abrogând monarhia. Aşa se face că întoarcerea lui Carol şi a Elenei Lupescu-Grunberg la conducerii ţării s-a făcut după căderea de la guvernare a Partidului Liberal şi după moartea lui I.C. Brătianu.
Chiar regina-mamă, Regina Maria era, la un moment dat, o piedică în calea întoarcerii lui Carol al II-lea deoarece, după moartea regelui Ferdinand, împreună cu prinţul Barbu Ştirbei, trebuia să preia şi să asigure regenţa ţării, urmaşul legitim la tron, prinţul Mihai, fiind minor. De aceea, interesele evreilor cereau ca regina să fie denigrată în faţa publicului şi cineva trebuia să se ocupe de acest lucru. Iată ce consemna în jurnalul său intim, în acest sens, Simona Lahovary, care făcea parte din suita reginei: "Campania de denigrare împotriva reginei este alimentata în primul rând de Grigore Filipescu…, apoi de ziariştii şantajişti… Confuzia domneşte şi în capetele oamenilor, în primul rând pentru că fiecare gândește, chiar dacă nu conştient: ≪De ce n-aş fi eu dictator sau regent?≫ Puterea supremă, în trecut regală şi de neatins, este acum obiectul tuturor poftelor, datorită poznelor principelui Carol… Cei care spun că virtual suntem o republică, continuă să-şi spună că am putea fi cu adevărat, ceea ce ar fi mai simplu şi mai puţin costisitor. Confuzia a pătruns şi în mintea lui Aristide Blank. O ridică în slăvi pe regină, dar finanţează mişcarea ≪Vlad Țepeș≫, condusă de Grigore Filipescu… s-ar putea ca fondurile de la Țepeș să alunece uneori la [ziarul] Epoca" (din

Magazin Istoric, mai 1974). Rezultă din jurnalul curtezanei Lahovary că cel mai mare bancher al ţării, evreul Aristide Blank (posesorul băncii Marmorosch-Blank) îi făcea în mod ocult servicii lui Carol al II-lea, finanțând fundaţia liberalului Grigore Filipescu, care, la rândul său, conducea campania de denigrare a reginei-mamă, inclusiv prin presă – deşi, cu făţărnicia binecunoscută, pe faţă, Aristide Blank o “ridica în slăvi pe regină”.
Grigore Filipescu făcea parte dintr-un lung şir de ascendenţi masoni, cel mai renumit fiind Gheorghe Filipescu (aghiotant al domnitorului Cuza şi mareşal al Curţii regelui Carol I) cu gr. 94 în Ordinul de Memphis, supraveghetor al lojii Steaua României şi venerabil al lojii Înțelepții din Heliopolis (loji de obedienţă evreiască). De aceea, nu trebuie să ne mire că evreul Aristide Blank finanţa organizaţia lui Filipescu, ≪Vlad Țepeș≫, care avea să se transforme mai târziu în Partidul Conservator, când regele Carol al II-lea avea să aibă nevoie de o diversiune pentru a diminua la alegeri puterea mişcării legionare.
În câțiva ani de la preluarea tronului României s-a văzut că tandrul duet Carol-Elena Grunberg a venit la conducerea ţării să o spolieze în favoarea lor şi a acoliţilor lor, în general evrei. În acest sens este elocventă scrisoarea pe care soţia generalului erou Eremia Grigorescu i-a adresat-o direct evreicei: *“Am luat hotărârea să-ţi scriu aceste rânduri copleșită de o imensă durere. Îţi scriu ca romăncă ce-şi iubeşte profund ţara. Toţi ţipă că orice se face în politica ţării, în economia ei, în schimbările de guvern, în cumpărarea de materiale, contracte pentru întreprinderi sau concesiuni, toate trec prin oficina ta, care a ajuns să dirijeze întreaga viaţă a ţării şi implicit te face să devii cauza tuturor mizeriilor, a sărăciei financiare. Se spune că regele, în prima linie, doreşte să-i aduni bani, că regele n-a venit în ţară decât să-şi refacă situaţia materială, că el ar fi venit în zile ca cele de azi să sacrifice ţara pentru o femeie. Tu, şi prin tine întreaga ta familie, pe care poporul nu vă poate admite ca factori influenţi în conducerea destinelor lui, atârnaţi ca plumbul de capul şi de braţele regelui”.* Aproape întreaga societate românească o ura pe Elena Lupescu-Grunberg pentru rolul nefast ce îl juca pe lângă rege. Intr-un raport al Siguranţei trimis acesteia (de unde se vede că evreica îşi aservise şi o parte a serviciilor secrete, ceea ce demonstrează adevărata ei poziţie în stat) se arată că marele filozof Nae Ionescu ar pune “la cale editarea în ţară a unei broşuri care să trateze felul dumneavoastră de viaţă, atât anterior cunoaşterii prinţului Carol, cât şi după aceea.” Încet, încet, oamenii de încredere ai regelui au devenit fie evreii, fie persoane agreate de aceştia. De exemplu, postul de secretar particular al regelui a fost preluat de Eugen Buhman.
Înainte de preluarea conducerii ţării de către Carol, România a fost la un moment dat pe punctul de fi guvernată prin regenţă de către prinţul Nicolae. În urma unui consiliu de coroană însă, în 1937, Carol reuşeşte chiar expulzarea prinţului Nicolae din familia regală şi din ţară. Este adevărat, totuşi, că prinţul Nicolae făcea parte şi din mişcarea legionară, care se opunea activităţii evreieşti din Romania, împrejurările îndepărtării sale din familie au fost ţinute în secret de către casa regală, însă revista *Time* relata astfel faptele: “Ruptura finală dintre Carol şi Nicolae s-a întâmplat la o petrecere în familie, la Palatul Cotroceni, când Carol a propus un toast în cinstea roşcovanei intruse, madame Lupescu [Grunberg]. Prinţul de 15 ani, Mihai, a scăpat jos paharul de şampanie. Carol i-a tras un picior. Nicolae a intervenit. O armă, se pare că a lui Nicolae, a detunat. Regina Maria, care a primit glonţul în piept, a început să scuipe sânge”. După un an de zile, regina mamă Maria a încetat din viaţă, fără a se da publicităţii cauza morţii. Tot revista *Time* relata peste două luni de la primul eveniment: “În Romania, a cărei familie regală n-a fost niciodată considerată bogată ca să ţină un iaht de 1.350.000 dolari, cu atât mai mult să cumpere unul, cumpărarea acestuia [iahtul lui Eduard al VIII-lea] a dus la concluzia zdrobitoare că Elena Lupescu [Grunberg] este cea mai şireată făcătoare de bani din Romania. Se spune că ea şi-a format capitalul de la oamenii care voiau să obţină ceva de la Carol al II-lea, că a început să-şi depună la băncile din Bucureşti averea mobilă şi, în sfârșit, să aibă participare la industria-cheie a României, în special cea controlată de guvern. Săptămana trecută, abila fiică a negustorului de vechituri [Nuham Grunberg] părea să-şi realizeze o ambiţie măreaţă: o a doua croazieră cu iahtul Nahlin, care s-o facă cunoscută în întreaga lume”.
Favorurile economice şi protecţia regală acordate de cuplul Carol al II-lea Elena Grunberg veneau direct proporţional cu sumele de bani încasate de la oamenii de afaceri veroşi, recomandaţi de roşcovana Elena, în general evrei. Unul dintre aceştia a fost chiar magnatul evreu Max Auschnitt, căruia i s-a deschis uşa palatului regal împreună cu Nicolae Malaxa.

Max Auschnitt era fiul evreului Osias Auschnitt, care deţinea în secolul al XIX-lea, la Galaţi, o firmă comercială de importat tablă. Max a mutat afacerea la Bucureşti unde, corupând în dreapta şi în stânga, a reuşit să-şi impună firma, *Magazinele unite de fierărie*, ca deţinând monopolul importului de tablă pe întreaga ţară. Cumpărând acţiuni, ajunge în consiliul de administraţie al Societăţii Reşiţa, alături de Malaxa, unde a reuşit să oprească fabricarea tablei subţiri, foarte solicitată pe piaţa internă, impunându-şi astfel propriul monopol şi asupra acestei producţii, în timp ce Malaxa a reuşit, la rândul său, să blocheze producţia de locomotive la Reşiţa, spre a o dezvolta la uzinele sale din Bucureşti. *"Atelierele de reparat locomotive ale lui Malaxa şi Magazinele unite de fierărie ale lui Auschnitt – se scria în presa vremii – îşi dau consultaţii mutuale tehnico-financiare, agrementate de cele ale juriştilor, spre a se putea strecura cu abilitate prin coclaurile Codului Penal".* Totuşi, pentru a-şi putea păstra monopolul afacerilor şi a-şi asigura protecţia faţă de caracterul ilicit al afacerilor lor, evreii erau nevoiţi să facă şi sacrificii băneşti. Astfel, în iunie 1931, cu ocazia împlinirii unui an de la instalarea pe tronul României a lui Carol al II-lea, Malaxa şi Auschnitt, prin mijlocirea Elenei Lupescu-Grunberg şi a secretarului particular al regelui, participă la ceremonia de la palat, unde
ţin un discurs şi înmânează lui Carol o servietă în care se afla un C.E.C. de o sută de milioane de lei, "pentru tot ce aţi făcut pentru industria grea", mulţumeau escrocii. "Mă aşteptam să urmeze scena cea mare cu darea noastră afară din Palat (relata ulterior Malaxa). Dar nu s-a întâmplat nimic. Carol al II-lea ne-a strâns mana pe rând şi apoi ne-a decorat". Din acel moment s-a ştiut că regele "primeşte" (conform asigurărilor date de "Duduia" Grunberg), iar pe viitor au fost evitate întrunirile publice pentru plasarea "darului". Cooperarea s-a dovedit a fi foarte rodnică. Malaxa şi Auschnitt i-au asigurat regelui 30-35% din totalul acţiunilor la Uzinele Malaxa, ceea ce a condus la realizarea unor profituri exorbitante şi pentru Carol al II-lea, şi pentru ei. La rândul ei, Elena Lupescu-Grunberg a primit acţiuni şi atenţii în valoare de mai multe milioane de lei, precum şi vila ce aparţinuse prinţului Barbu Ştirbei, ferma de la Săftica, tablouri de Grigorescu şi Luchian. Malaxa şi Auschnitt se simţeau, iarăşi, obligaţi să piardă milioane la partidele de pocher jucate cu Elena Grunberg şi Carol al II-lea, pentru că apoi îşi scoteau însutit paguba din afacerile făcute pe seama bugetului statului. Din întreprinderile aflate în străinătate, care spoliau bugetul statului roman sub bagheta evreului Auschnitt, cu complicitatea şi cointeresarea tandemului Carol-Grunberg, amintim: Wickers-Amstrong din Londra, Mandelsohn din Haga, Streg din Viena, C.E.P.I. din Monaco sau Kahn din Alexandria-Egipt. Modul de transferare a banilor proveniţi de la cetăţenii români pentru bugetul statului, transfer către buzunarele reţelei de afacerişti protejaţi de Elena Lupescu-Grunberg era destul de primitiv. Iată câteva exemple! Tuburile de oţel contractate de stat cu Uzinele Malaxa au costat cu 40% mai scump decât cele ce puteau fi procurate din altă parte. În anul 1931, cu finanţarea băncilor evreieşti americane (împrumuturi ce au trebuit restituite de către statul roman cu tot cu marile dobânzi), au fost construiţi de către o firmă suedeză 130 km de şosele. Deşi au costat mai mult decât dublu decât dacă ar fi fost construite cu antreprenori romani, ele au fost executate atât de necorespunzător, încât iniţial li s-a refuzat recepţia. Concesionarea telefoanelor în aceeaşi perioadă către o firmă evreiască americană a condus la pierderea anuală de către statul roman a cate 100 de milioane de lei. Însă desăvârşita spoliere a statului roman a fost falimentul aranjat al marii băncii evreieşti Marmorosch-Blank (a se vedea capitolul "Băncile Romaneşti"), al cărei deficit descoperit în 1931-1932 era de 1.600.000.000 lei. Banca, cea mai mare bancă comercială din Romania, era tentaculul economic al B'nai B'rith, iar evreul Aristide Blank, patronul băncii, se invertea ca peştele prin apă la Palatul Regal, sponsorizând în dreapta şi în stânga. Ingineria pusă la cale mai făcea ca falimentul băncii să atragă şi falimentul mai multor întreprinderi în care Carol al II-lea şi Elena Lupescu-Grunberg fuseseră special cointeresaţi prin cedare de acţiuni. Pentru salvarea băncii a intervenit la Carol chiar tatăl roşcatei sale amante, Nicolae Lupescu (Naham Grunberg). Oricum, Carol al II-lea îi era însă obligat direct chiar lui Aristide Blank. De aceea, regele a obligat Banca Naţională a României să acopere deficitul (trebuie arătat că Mitiţă Constantinescu, guvernatorul Băncii Naţionale a României era în acelaşi timp şi ministru de finanţe, deci o marionetă perfectă în mana lui Carol al II-lea), Primăria Bucureştiului să cumpere pentru o jumătate de miliard de lei un teren de la Otopeni al lui Aristide Blank, iar guvernul să concesioneze Regia Monopolului de Stat băncii evreieşti. "Cum molohul iudeu n-a fost sătul, regele dispune

finalmente ca statul să preia activul şi pasivul băncii Marmorosch-Blank; asta însemnând că afacerile oneroase evreieşti să fie suportate de contribuabilii romani”.

Mesaje divine. Ciobanului analfabet Petrache Lupu din Maglavit, i s-a arătat întâia dată Moşul (Dumnezeu) în mai şi în iunie 1935, în perioada sărbătorii Rusaliilor, acest eveniment schimbându-i întreaga viaţă, în urma acestei apariţii Petrache Lupu s-a însănătoșit subit, fiind până atunci surdo-mut. Cea mai interesantă comunicare a Moşului făcută ciobanului, a fost aceea că “Dacă va redeveni centrul spiritual al lumii “, dacă poporul se va pocăi. “Dacă ne pocăim, Moşul ne dă sănătate, ne dă grâu, ne dă porumb…” – spunea Petrache Lupu. El a dobândit în scurt timp faima de mare profet popular, iar la locul apariţiilor Moşului de la Maglavit se făceau adevărate pelerinaje, mulţi oameni găsindu-şi vindecarea trupească şi sufletească. Mulţi dintre cei care l-au însoțit pe ciobanul predicator în acea perioadă, vedeau o flacără ca de foc în jurul trupului său. Petrache Lupu nu dobândise doar vederea trupească. El citea gândurile celorlalţi şi le cunoştea trecutul. Băgându-şi mâna în foc, nu i-a ars deloc, iar cu altă ocazie, aflându-se în fruntea unei procesiuni populare în câmp, pentru a invoca ploaia, a mers cu o lumânare aprinsă în bătaia puternică a vântului, fără ca aceasta să se stingă. Într-o altă împrejurare, s-a rugat de Moş şi ploaia a fost îndepărtată de la locul unde avuseseră loc arătări ale Moşului, şi unde în acel moment se afla o mare mulţime de oameni. Despre vindecările de la Maglavit, a se vedea lucrarea noastră Leacuri şi remedii magice din Carpați.

Petrache Lupu prevestea totodată apropierea războiului şi a altor necazuri pentru popor. Importanţa socială a predicilor ciobanului de la Maglavit, care din indemnul Moşului cerea romanilor să se lase de hoţii, de bogăţii şi de vrăjmăşii, a fost înregistrată de ziarele vremii, care constatau că “lumea s-a lăsat într-o mare măsură de hoţii şi de omoruri, s-au împuţinat judecăţile şi o influenţă moralizatoare se resimte asupra vieţii ţărănimii olteneşti, de pe urma Maglavitului”.

Deşi devenise prima autoritate mistică şi morală a poporului, Petrache Lupu nu obişnuia să peregrineze sau să călătorească. Lumea venea la el. Totuşi, el a venit o singură dată în capitala ţării, în anul 1938. Scopul prezenţei lui la Bucureşti a rămas un mister timp peste 50 de ani. Se ştie că Petrache Lupu s-a oprit în parohia Bisericii Oborului Vechi, lângă Calea Moşilor, deci în acel loc al oraşului unde se celebra Sărbătoarea Moşilor (sub numele de Târgul Moşilor). Se mai ştie că l-a vizitat la Palat pe Carol al II-lea şi că a prezis că intr-o zi va cădea pe pământ o stea care va arde cu foc la răsărit şi la apus, la mijloc vor fi cărbuni şi jar şi vor veni dureri grele, care nu vor fi înlăturate dacă lumea nu se va trezi moral.

Odată cu moartea lui Petrache Lupu, în 1994, a fost dezvăluit şi scopul real al vizitei sale la Bucureşti, preotul I. Ionescu dezvăluind presei următoarele: În toamna anului 1958, în plin regim comunist, preotul Ionescu, ca reprezentant al episcopiei Craiovei, a reuşit să aibă o discuţie clandestină cu Petrache Lupu, noaptea târziu, în casa ciobanului (care era păzit de Securitate, pentru a-i fi împiedicat orice contact). Preotul Ionescu l-a rugat pe cioban să-i spună cum a ajuns la Carol al II-lea, la Bucureşti şi ce i-a spus regelui. Petrache Lupu i-a povestit că şi-a vândut două oi din curte, s-a dus la Bucureşti şi a fost primit de rege, căruia i-a spus că Moşul l-a trimis să-i spună să-şi întrerupă relaţia adulteră cu evreica, să-şi ia înapoi nevasta părăsită şi să fie în rândul lumii, că dacă nu face aşa, îşi va pierde tronul şi este rău pentru ţară. “A lăsat capul în jos [Carol al II-lea] şi n-a spus nimic, şi eu am plecat, dar a venit ce-a venit şi peste el şi peste ţara, fiindcă n-a ascultat ce i-am spus din partea Moşului!”

Odată cu instalarea iudeo-comunismului în Romania, Petrache Lupu a fost ridicat de Securitate şi dus la cercetări penale, Direcţia Securităţii, la Bucureşti. Aşa cum vom arăta în capitolele următoare, această secţie a Securităţii era controlată de evrei. Petrache Lupu a fost întrebat la interogatoriu dacă a fost surdo-mut, cum s-a vindecat, ce-a spus el la lume şi cine l-a pus să vorbească. Le-a răspuns că toată lumea din sat ştie că nu putea să vorbească şi să audă până nu i s-a arătat Moşul şi i-a spus ce să spună la lume. Râzând, unul dintre ofiţerii anchetatori l-a întrebat unde este steaua căzută din cer asupra României. Petrache Lupu i-a răspuns arătându-i steaua roşie comunistă pe care o purta pe chipiu şi umeri, spunându-i că aceasta era steaua pe care a anunţat-o el că va veni.

Naşterea opoziţiei ultranaţionaliste. Legiunea Arhanghelului Mihail a luat fiinţă în primăvara anului 1919, în pădurea Dobrina, la iniţiativa celui care avea să îi devină Căpitan, Corneliu Zelea Codreanu. Organizaţia a mai fost denumită şi Mişcarea Legionară sau Garda de Fier. Iniţial, membrii grupului erau adolescenţi din Iaşi care juraseră să lupte până la moarte pentru cauza creştină şi împotriva bolşevismului (comunismului) ateist agresiv ce izbucnise în Rusia, fiind promovat de elemente evreieşti (şi având tendinţa de a se extinde şi asupra României). În acea epocă muncitorii romani aveau toate motivele să ridice steagul luptei împotriva unei exploatări capitaliste sălbatice, patronată paradoxal tot de către evrei. Se poate spune că ei erau seduşi în mod natural şi justificat de către ideile comuniste, însă printre agenţii comunişti care ațâțau în Romania ideile comuniste şi anarhiste, "sângele românesc era o mare raritate, căci în marea lor majoritate erau sau evrei aşezaţi pe pământul românesc şi necinstiţi cu [faţă de] omenia de care este capabil neamul nostru, sau ruşi strecuraţi de peste Nistru" (afirmaţie legionară). Ofensiva comunistă înconjura Romania. La vest, în Ungaria se proclamase deja prima republică comunistă din Europa centrală, iar în Polonia, la nord, înaintau armatele roşii sovietice. Acţiunile diversioniste coordonate de la Moscova asupra României erau coordonate de Komitern (Internaţionala Comunistă) şi de N.K.V.D. (serviciile secrete ruse), ambele conduse şi coordonate de către evrei, ceea ce dovedeşte că legionarii cam aveau dreptate. Komintern-ul era condus de Gr. E. Radomilski, pe numele său real Apelbaum. El a dispus "combinarea acţiunii legale cu cea ilegală" şi "crearea de nuclee comuniste în sindicatele muncitoreşti" din statele vecine Rusiei. Având în vedere că în 1919, armata romană intervenise în Ungaria şi înfrânsese revoluţia bolşevică, Romania era principalul inamic al Rusiei comuniste, asupra ei concentrându-se cu precădere acţiunile diversioniste. Principalul adversar social al agenţilor N.K.V.D. devenise astfel mişcarea legionară şi liderul ei, Corneliu Zelea Codreanu. "Căpitanul" începuse, de aceea, a doua fază a luptei sale: demascarea agenţilor comunişti şi înjghebarea unui front de luptă romanesc. În lupta de demascare a agenţilor comunişti, Codreanu îi semnalează în primul rând pe evrei. El însă a ţinut să precizeze: "Să nu vadă nimeni în noi nişte asupritori de evrei sau nişte mâncători de jidani din ură religioasă… Minorităţile conlocuitoare urmează să se bucure de toate drepturile în măsura loialităţii de care vor da dovadă faţă de Statul Roman".

Sinteza "antisemitismului" legionar este prezentată la modul următor, de către chiar mişcarea legionară (revista *Carpaţii*, noiembrie-decembrie 1978, Madrid): "Intrând în luptă cu comunismul la noi şi studiindu-i problema, Căpitanul o găseşte strâns legată de problema evreiască. Ajutorul evreiesc la pătrunderea marxismului la noi în tară se canaliza pe mai multe direcţii:

<u>Economic</u>. Acaparând pe îndelete, fiind deţinători de fonduri internaţionale, sfere importante din economia ţării, pe care apoi le exploatau nu în direcţia promovării unei economii sănătoase, cu participarea maselor romaneşti la beneficiile ei, ci în direcţia pur egoistă, îmbogățindu-se din ce în ce mai mult elementele evreieşti în detrimentul romanului. Ba mai mult, cantităţi importante din această bogăţie a Statului erau deturnate şi expatriate pentru ajutorarea cauzei evreieşti în lume. Nedreptăţile sociale provocate astfel, dădeau naştere la nemulţumiri legitime în clasele nevoiaşe romaneşti, care văzându-se neajutorate şi neapărate în faţa acestor abuzuri exploatatoare, cădeau pradă demagogiei marxiste;

<u>Politic</u>. Deţinători ai bogăţiilor ţării puteau foarte uşor să influenţeze în toate domeniile de afirmare românească, în sensul vederilor şi intereselor lor. Prin corupere şi cumpărări de conştiinţe în aria politicianistă romană, evreii pun mâna practic, pe conducerea politică a ţării pe care o dirijează prin acoliţii lor. Procesul se maturizează cu introducerea în palatul regelui ţării a nefastei Elena Lupescu, evreică şi ea, prin care evreii pun stăpânire pe voinţa regelui Carol al II-lea; Culturală. Evreii promovau şi susţineau în Romania, printr-o bogată reţea de ziare şi reviste create de ei, ideile cele mai periculoase atât din punct de vedere naţional, cât şi creştin şi moral; Prin activitate directă. Marea majoritate a agitatorilor şi a propagandiştilor comunişti, atât între studenţi cât şi intre muncitori, erau evrei." "Lupta care se apropie – spunea Codreanu – nu va fi numai o încleștare dintre doua sisteme politice. Va fi mai mult decât atâta. Va fi o luptă intre doua concepţii de viaţă, între două spiritualităţi antagonice. Pe deoparte lumea noastră creştină, aruncată în istorie de Naşterea, răstignirea şi învierea Mântuitorului, pe de cealaltă parte, lumea descreştinată în lupanarele ateismului şi aruncată în luptă de forţele oculte ce s-au opus întotdeauna îndumnezeirii omului".

Codreanu le cerea legionarilor pregătirea pentru luptă prin asceză activă, credinţă, post şi rugăciune. Manifestarea sa împotriva politicianismului se îndrepta împotriva ataşamentelor internaţionale ale acestuia, ca şi jocului de interese din care politicienii îşi făcuseră o religie, şi care îi îndepărta de pulsul poporului lor: "Detaşaţi de antenele neamului lor, aceşti oameni rătăcesc stupid pe sălile organizaţiilor internaţionale ale epocii, încheind pacte ce nu vor funcţiona niciodată".

Legiunea Arhanghelului Mihail avea numai 6 ani de existenţă când s-a hotărât, în 1933, din ordinul forţelor oculte şi al Palatului, să fie distrusă definitiv. Acest rol a fost încredinţat primului-ministru liberal Ion Gh. Duca. Nu este lipsit de importanţă a se şti că acest om de afaceri a făcut parte şi din consiliul de administraţii al Băncii Marmorosch-Blank, fiind astfel racolat de oculta evreiască. Relativ la numirea lui I. Gh. Duca în funcţia de prim-ministru s-a acreditat la acel moment părerea că "un rol important l-a jucat doamna Lupescu, ce lăsa să se creadă că I. Gh. Duca îi era bun amic; se vehicula şi ideea că de fapt Duca era atras în cursă fără să-şi dea seama şi avea să-l ducă la pieire".

Înaintea numirii sale ca prim-ministru, în cadrul Partidului Liberal existau propuneri din partea grupării lui Grigore Filipescu (care dădea semne să-şi fi revenit din atitudinea sa exagerat carlistă, de unealtă a evreilor) pentru aplicarea unui "plan de luptă" care să-i unească pe politicienii romani în efortul de a-i impune lui Carol al II-lea "să devină un rege constituţional, să domnească şi să înceteze de a mai guverna" (am citat din chiar raportul ce fusese înaintat regelui şi amantei sale de către agentul H.U.). De aceea, Duca trebuia atras, folosit şi aruncat. Astfel, în cadrul unei călătorii la Paris, I. Gh. Duca şi-a luat obligaţia de a desfiinţa Legiunea şi pe legionari. În spatele acestor aranjamente de la Paris s-au, aflat forţele evreieşti internaţionale, care vedeau un pericol în apropierea de Germania nazistă a mişcării legionare romaneşti.

La 10 decembrie 1933, I. Gh. Duca a hotărât dizolvarea mişcării legionare şi a interzis participarea acesteia la alegerile ce trebuiau să aibă loc pentru Parlament. La 29 decembrie 1933, o echipă de trei legionari l-a asasinat pe I. Gh. Duca în condiţiile în care fusese chemat de rege la Sinaia şi fără a i se asigura protecţia. Implicarea Elenei Lupescu-Grunberg a apărut odată cu dezvăluirea notelor secrete ale Siguranţei şi ale serviciului secret personal creat de amanta evreică a regelui. Iată nota secretă, adresată la l decembrie 1934 Duduii Elena de către Pitulescu: "Guvernul Tătărăscu, născut din voinţa dumneavoastră după asasinarea acelui temut duşman al dumneavoastră, Ion Gh. Duca, are o importare stranie şi care se depărează de aşteptările ce v-aţi manifestat".

Masoneria ca armă a Elenei Lupescu-Grunberg. Trebuie arătat că nu doar ultranaţionaliştii legionari se opuneau oligarhiei evreieşti, dar şi mulţi oameni politici cu înaltă prestanţă morală, aşa cum au fost Brătienii şi Nicolae Titulescu în cadrul partidului liberal, sau Iuliu Maniu la ţărănişti. Eforturile acestora erau însă subminate constant de acţiunea masoneriei evreieşti.

Vom reproduce din aceeaşi notă secretă a lui Pitulescu, care conducea serviciul secret personal al Elenei Lupescu-Grunberg: "Cel care întreţine însă spiritul actualei comportări a guvernului faţă de dumneavoastră este tot duşmanul dumneavoastră de moarte, dl. Titulescu. Cu toată strădania d-lui Franasovici de a-l înlătura pe acest om din viaţa politică a ţării şi a Partidului Liberal, totuşi el rămâne tare pe poziţia politică". Nota secretă a lui Pitulescu mai arată că Nicolae Titulescu, cu ajutorul unor birouri de informaţii din ţară urmărea orice acţiune a Elenei Lupescu. Datele cu privire la relaţiile intime dintre Elena Lupescu şi rege îi erau furnizate de către însuşi mareşalul Palatului. În străinătate, Titulescu finanţa toate ştirile ce apăreau în legătură cu Elena Lupescu. Din supravegherea convorbirilor şi a informaţiilor "obţinute din reţea", Pitulescu o mai informa pe amanta regelui că Titulescu, de câte ori lua contact cu regele, nu pierdea din vedere să-i atragă atenţia asupra dezastruoaselor consecinţe ale continuării legăturii cu Elena Lupescu. Aşadar evreica îndrăznea să-şi urmărească în scop de control chiar şi amantul regal. Eforturilor externe ale liberalului Titulescu se conjugau cele interne ale lui Dinu Brătianu, adversar în partid al primului-ministru Tătărăscu. El da un interviu ziarului Universul, în care arăta că în 1935 guvernul marionetă regală a făcut o comandă frauduloasă de armament către firma Skoda, 30% din plata de la buget intrând de fapt "în buzunarele fără fund ale camarilei" (tandemul Carol al II-lea – Elena Grunberg). Mai mult, Dinu Brătianu arăta că în urma vizitei făcute la Uzinele Reşiţa, I.A.R. Braşov şi Cugir, a

constatat că acestea aveau posibilitatea să fabrice toate tipurile de arme pe care guvernul le-a comandat la Skoda, în Cehia.
Sprijinit de palat, Tătărăscu l-a învins în partid pe Dinu Brătianu în 1936, iar aceste dispute politice intestine i-au permis lui Carol al II-lea, înhăitat cu magnaţii evrei ai economiei romaneşti, să devină cel mai bogat rege din lume, împreună cu concubina sa. Preţul menţinerii la putere a lui Tătărăscu a fost însă facilitarea de către acesta a instaurării dictaturii personale a lui Carol al II-lea.
Pentru instalarea dictaturii regale şi a unei noi Constituţii, acţiona cu precădere Jean Pangal, marele comandor evreu al Marii Loji Naţionale din Romania, Dintr-o notă informativă a Siguranţei din mai 1934 reieşea că la locuinţa lui Jean Pangal a venit masonul Petre Papacostea, secretarul mareşalului Averescu (preşedintele Partidului Poporului) şi i-a spus că a văzut la mareşal un raport al Siguranţei în care erau înfăţişate unele aspecte ale activităţii şefului masonilor, intre care şi aceea relativ la Constituţia nouă la care a lucrat Pangal, iar notiţele de mană "erau extrase din Constituţia japoneză, din care dl. Pangal s-a inspirat şi din care a preluat aproape toate prerogativele regelui".
În primăvara anului 1934, Jean Pangal era chemat telefonic la Carol al II-lea şi de cate trei ori pe săptămână, de către secretarul particular Eugen Buchman. La acea vreme şeful masoneriei romane (aripa obedientă evreilor), Jean Pangal, îi recomanda regelui formarea unui guvern cu prim-ministru în persoana mareşalului Averescu. O altă notă a Siguranţei arăta că Jean Pangal s-a adresat celorlalţi masoni în templul din strada Câmpineanu, astfel: "Nu aveţi de ce vă teme, fiindcă nimeni nu ştie, s-a ţinut în secret faptul ca guvernul Averescu va fi în realitate mason. Chiar dacă s-ar bănui prezenţa câtorva masoni, este dl mareşal care acoperă şi spulberă orice bănuială cu prestigiul său. Acela care va răspunde de schimbarea Constituţiei şi de tolerarea dictaturii noastre este regele şi, în cel mai rău caz, el va plăti oalele sparte". Devine evident că instalarea dictaturii regale era pregătită de masonii evrei ca o dictatură masonică. Mareşalul Averescu nu numai că n-a mai vrut să facă jocul masonic, dar a intrat în conflict direct cu tandemul Carol al II-lea - Elena Lupescu-Grunberg, instalarea dictaturii amânându-se astfel cu 3 ani. Faptul că masonul evreu Jean Pangal avea un cuvânt de spus în acţiunile politice cele mai importante ale regelui Carol al II-lea, rezultă din situaţia că atunci când a devenit ministru Constantin Argetoianu a dăruit Templului Masonic din str. Câmpineanu 45 (unde prezida Jean Pangal) suma de un milion de lei. De altfel, urmărirea carierei lui Argetoianu, mason cu gradul 33, ne arată importanţa masoneriei pe lângă Carol al II-lea: În 1938 ministru la industrie şi comerţ (cel mai bun loc pentru manevre pe seama bugetului statului) şi consilier regal, iar în 1939 prim-ministru. Totul o dată cu instalarea dictaturii regale – "dictatura masonică" cum o numea Pangal – şi a noii Constituţii, pregătită de acelaşi Pangal. În tot acest timp a existat o neîmpăcată ură intre Masonerie şi Mişcarea Legionară, semănată fie cu crime, fie cu devastări de temple masonice.

Portretul unei evreice periculoase. Elena Lupescu-Grunberg era, la data când l-a sedus pe Carol, soţia celui mai bun prieten al acestuia şi fost camarad de arme în timpul Primului Război Mondial. Inteligentă, ea ridica veniturile familiei prin organizarea de partide de poker în propria-i casă, invitând tinerii ofiţeri, mulţi atraşi de frumuseţea şi vioiciunea ei. Talentul Elenei la jocul de cărţi era ieşit din comun. "Lucru rar la femei, era o jucătoare ce nu trăda, nici prin tremurul mâinii, nici prin vreo schimbare pe chip, dacă îi mergea bine sau nu la joc. Era renumită printre ofiţeri ca jucătoare de poker şi, din acelaşi motiv, detestată de soţiile lor. Se spunea, nu fără oarecare motiv, că generoasa ospitalitate a casei, imposibil de susţinut prin solda şi modestele venituri ale căpitanului Tâmpeanu, se datora câştigurilor ei la cărţi. Nu o dată, musafirii îşi plăteau regeşte mesele printr-o extracţie fără dureri, la poker, a banilor din buzunarele lor… Urmărind jocul cu ochii mari, verzi-cenuşii, cu chipul neted asemenea porţelanului fin, nu avea niciodată aerul jucătorului fără scrupule…" (Barbara Cartland, Viaţa scandaloasă a regelui Carol).
În contextul acestui mercantilism specific rasei, pentru evreica din Iaşi, principele Carol reprezenta în primul rând o partidă cu o imensă miză financiară. cât timp s-au aflat în exil, după renunţarea la tron de către Carol, alocaţiile băneşti din ţară veneau doar sporadic, ceea ce o deranja pe Elena, învăţată deja să afişeze un lux orbitor. Din acest motiv ea, se certa adesea cu el, iar vecinii începură să povestească, nu fără temei, despre strigătele şi ţipetele isterice pe care le auzeau noaptea. Principalul subiect de reproş al Elenei era că caracterul slab al lui Carol, care nu acţiona eficient pentru a recupera tronul României:
- Fii bărbat! insista ea, amenințându-l permanent că îl va părăsi.

La un moment dat, când în Anglia Scotland Yard-ul le-a dat peste cap planul de trimitere a două avioane cu manifeste în Romania, Elena Grunberg s-a înfuriat peste măsură pe Carol, pe care îl acuza de slăbiciune, spunându-i:
- Pe tine te-au expulzat englezii, nu pe mine! Realitatea era alta. Chiar ea era cauza problemelor lui Carol, motivul pentru care pierduse şi tronul, motivul pentru care nu era susţinut să îl recâştige. Cel mai mare gazetar al ţării, după regretatul Mihai Eminescu, influentul Pamfil Şeicaru, l-a vizitat pe Carol la Paris pentru a discuta o eventuală viitoare campaniei de presă în favoarea întoarcerii lui la tron, dar l-a prevenit că are puţine şanse dacă nu renunţă la legătura cu Elena Grunberg. Carol a protestat furibund, arătând că Elena era la fel de bună ca orice altă femeie.
- Sire, dintr-o zdreanţă murdară nu se poate face steag, i-a răspuns Şeicaru.
În acel moment, Elena Grunberg, care conform obiceiului asculta din spatele unei uşi, a năvălit în cameră, spunându-i ziaristului că Romania nu o merită pe ea şi l-a dat afară. În cele din urmă, când Carol reuşeşte să se întoarcă în ţară şi să reia tronul, Elena Lupescu-Grunberg era singura persoană căreia Carol îi permitea să-l influenţeze în ceea ce privea conducerea ţării, din care motiv regina mamă Maria, a fost uşor îndepărtată, iar regina Elena, mama prinţului Mihai, alungată din ţară.
Un episod exemplar pentru ce putere avea Elena Grunberg, a fost cruzimea persecuţiei prinţului Cantacuzino. Membru al uneia din cele mai vechi şi mai mari familii nobiliare române, acesta îşi pierduse cea mai mare parte a averii prin aşa-zisa reforma agrară. La un moment dat el a fost trimis în judecată sub acuzaţia de complot împotriva vieţii Elenei Grunberg. În instanţă el a declarat însă că a fost amantul Elenei, iar aceasta l-a înşelat şi, ca om de onoare, a vrut să se răzbune. “Spectatorii de la tribunal, la fel ca şi juraţii, erau incantaţi de această ingenioasă apărare. Unii chiar crezură povestea… Chiar şi aşa era de admirat modul abil în care prinţul întorsese jocul împotriva regelui. Juraţii dădură verdictul “nevinovat”. Puţin după aceea, prinţul muri într-un misterios accident de maşină, iar Carol o ţinu pe bătrâna mamă a acestuia, prinţesa Alexandra, prizonieră la domiciliu. În ciuda protestelor oficiale făcute în scris de regina Maria, prietenă apropiată a bătrânei, ferestrele acesteia au fost zăbrelite, apa întreruptă şi nici unui avocat nu i se permise s-o vadă”. (op. citat.)
Una din primele preocupări ale evreicei a fost aceea de a se înavuți pe sine şi pe cei de un neam cu ea. Aproape nimeni nu ştia că Naham Grunberg, tatăl Elenei, locuia la Bucureşti şi că devenise extrem de bogat, profitând de pe urma afacerilor ce i se prezentau datorită fiicei lui. În casa acestuia se aranjau cele mai secrete afaceri politice. Elena, împreună cu Carol, comandase şi folosea o serie de tuneluri subterane prin care se deplasau la şi de la Palat la casa Elenei sau a tatălui ei, ori la casa regelui. Evreul Grunberg aducea clientela cu bani din lumea evreiască pentru afaceri pe seama bugetului statului, care astfel umpleau buzunarele Elenei. Cea mai sinistră şi cinică figură din anturajului evreicei şi al regelui era însă un apropiat al acesteia, propulsat brusc ca şef al Palatului. Cu origine cosmopolită ca şi ea, Ernest Urdăreanu avea un important filon de sânge evreiesc în ascendenţa sa, adică era un “jidan”, cum îi numeau românii pe evreii proveniţi din căsătorii mixte. Era industriaş, bancher şi director al unui mare număr de companii ale căror interese acopereau practic toată viaţa comercială a ţării. La vremea când Elena Grunberg l-a racolat pentru a-i servi scopurile de rapidă îmbogăţire, el avea 35 de ani. Era mic de statură, brunet, şi se îmbrăca îngrozitor. Chipul, dat cu ruj şi pudrat, spunea multe despre starea lui mentală. A reuşit să atragă asupra lui mai multă duşmănie populară decât regele şi amanta lui evreică. Era foarte viclean şi lipsit de scrupule, ceea ce îl scutea de luxul de a mai fi şi inteligent. Ca şi pe acoliţii săi, îl interesa îndeosebi să poată fura cât mai mult, motiv pentru care romanii îl porecliseră “Murdăreanu”. La cererea Elenei, Carol l-a numit mai întâi pe acest Urdăreanu secretar şi aghiotant personal, apoi şef al Palatului. El a preluat funcţia Elenei Grunberg de a-i dijmui pe toţi cei care aveau audienţă la rege şi care altminteri nu puteau trece. Mita preferată erau banii. “Pe bună dreptate – scria un comentator britanic – se spune că aurul strălucitor al coroanei României e atât de pătat şi şters încât abia dacă se mai vede. Că frumoasele mâini albe ale Elenei Lupescu [Grunberg] ţin în ele viaţa şi moartea, iar ghearele lacome şi apucătoare ale lui Urdăreanu ţin destinul ţării, încet dar sigur, Carol alunecă spre dezastru, trăgându-şi după el regatul.”
Din cauza lăcomiei tot mai mari, Elena Grunberg ajunsese să coste Romania o enormă sumă de bani, numai pentru întreţinere. Primea anual din partea regelui echivalentul a 12.000 de lire sterline, doar pentru toalete, iar bijuteriile primite erau asigurate pentru 50.000 de lire sterline. “Evident, era femeia cea mai elegantă din Romania – scria Barbara Cartland - dacă nu chiar din întreaga Europă a

acelei vremi. Cu un gust înnăscut şi cu talentul de a se pune cât mai mult în valoare, nu se îmbrăca decât în negru. Majoritatea toaletelor ei erau de la Chanel. Discuta zilnic cu croitorii, cu modistele şi cu corsetierele ei de la Paris”.
Elena Lupescu-Grunberg ajunsese adevărata putere din spatele tronului. A montat o centrală telefonică proprie pentru interceptarea convorbirilor telefonice, iar şeful Poştei i se subordona direct, pentru a-i raporta rezultatele violării corespondenţei. Cu ajutorul lui Malaxa, evreica trimitea în conturi din străinătate, în Elveţia şi unele state din America Latină, banii extorcaţi de ea şi de rege. În iarna anului 1934, Carol al II-lea a dat petrecere particulară la Palat, având-o alături de sine pe amanta sa. Doi dintre invitaţi erau şi generalul Ion Antonescu, împreună cu soţia sa. “Doamna Antonescu făcea parte din vechea aristocraţie românească – relata B.C., familia ei fiind cunoscută pentru antisemitismul ei. Văzând-o pe Elena Lupescu [Grunberg], ea se plânse cu glas tare soţului ei de insulta ce i se adusese prin invitarea la aceeaşi masă cu o evreică, îşi ceru haina, iar soţul ei nu mai putu face altceva decât să o ducă acasă.” În altă variantă, soţia generalul Antonescu a protestat că a fost invitată la Palat de către o stricată ce a destrămat familia regală.
A doua zi, generalul Antonescu, pe atunci şef al Statului Major la Armatei Române, s-a trezit demis din funcţie şi trimis la o garnizoană de pe graniţă. A fost pe loc înlocuit cu un evreu pe nume Samsonovici, prieten de al Elenei Grunberg din vremea petrecută la Iaşi. Sub presiunea rezultatelor alegerilor, opţiunea populaţiei romaneşti din perioada interbelică mergând înspre naţionalismul făţiş, Carol al II-lea l-a numit prim-ministru pe liderul Partidului Naţional Creştin, poetul Octavian Goga, ca variantă preferabilă la o guvernare legionară. Totuşi acest episod a dus la ruptura de Elena Grunberg, care a plecat la Paris, neacceptând sub nici un motiv o guvernare a “antisemitului” şi “demagogului megaloman” Goga, care afirmase că dacă din Romania ar dispărea măcar o jumătate de milion de evrei, aceasta ar reveni la prosperitate. Una dintre primele măsuri luate de Octavian Goga a fost aceea de readucere în fruntea Ministerului de Război a generalului Antonescu. Însă, cedând propunerilor şi pregătirilor cercurilor evreieşti şi masonice, într-o seară târziu, Carol îl chemă la Palat pe primul său ministru Goga şi îl anunţă că, începând de la miezul nopţii, încetează să mai fie premier, guvernul fiind demis. Goga tocmai promovase o legislaţie care îi scotea pe evrei din numeroase profesii şi profesii. Goga stătu câteva clipe încremenit, până a înțeles ce se întâmplase, după care revoltat i-a întors spatele regelui şi a plecat strigând:
- Israel a triumfat!
De a doua zi, printr-un discurs radiodifuzat, Carol şi-a instituit dictatura personală asupra ţării şi a scos în afara legii “Garda de Fier” (Legiunea Arhanghelului Mihail). În 36 de ore, Elena Grunberg a fost din nou lângă Carol, venind într-un suflet de la Paris. Au urmat doi ani de virulentă opoziţie populară la regimul Carol II - Grunberg - Urdăreanu, care au culminat cu declanşarea războiului mondial şi cu ultimatumul privind cedarea Basarabiei şi a Transilvaniei. Carol era practic rupt de armata romană şi de clasa politică când a decis cedarea Basarabiei ruşilor, fără luptă. Cu toate acestea, generalul Ion Antonescu a încercat să discute cu regele pentru a salva situaţia.
Chiar în ziua în care Carol a întrunit Consiliul de Coroană, 28 iunie 1940 (avându-l în dreapta sa pe Urdăreanu) şi a decis cedarea Basarabiei către sovietici, după plecarea membrilor Consiliului Urdăreanu a intrat şi a anunţat că generalul Antonescu cere o audienţă. Elena Grunberg, care se afla la rege pentru a-l alinta pe canapeaua din biroul său, nu voia să uite şi să ierte „insulta” primită din partea soţiei generalului, de aceea acestuia i s-a refuzat audienţa. Ca atare, Urdăreanu, cu un rânjet de triumf, iese pe holul de intrare şi îi spune generalului, la modul cel mai insultător, că nu este primit. Ion Antonescu, care considera că într-un astfel de moment pentru ţară, ajutorul său nu putea fi respins de către rege, indiferent de trecut şi de ostilitatea Elenei Grunberg, l-a întrebat pe Urdăreanu care este motivul pentru care nu este primit. Jidanul i-a răspuns trufaş că el ar fi hotărât în numele regelui să nu i se acorde nicio audienţă. Ca replică, Antonescu i-a dat o palmă lui Urdăreanu, acesta a sărit la bătaie, bazându-se şi pe sprijinul slujitorilor de la Palat, care însă au fugit. Rezultatul a fost o încăierare birjărească, generalul lăsându-l lat în bătaie pe şeful Palatului, pe care l-a bătut până n-a mai suflat. Aflând despre întâmplare. Elena Grunberg a cerut pedepsirea generalului. A doua zi Ion Antonescu reuşeşte totuşi să pătrundă la Palat şi să se adreseze regelui, cerându-i să-l lase să apere graniţele ţării, şi să nu cedeze sovieticilor Basarabia şi Bucovina.
- Maiestate, Romania se prăbuşeşte în ruine. Scenele din regiunile regatului nostru pe care le-aţi cedat armatelor sovietice sunt de o zguduitoare tragedie. Funcţionarii civili care au încercat cu

credinţă să vă execute ordinele au fost abandonaţi, iar militarilor li sau smuls gradele şi li s-au luat armele. Capturarea acestor bogate teritorii s-a făcut înainte de strângerea recoltei, iar o mare parte din hrana necesară pentru trupele şi poporul nostru la iarna viitoare s-a pierdut… Este o datorie de onoare şi un privilegiu pentru mine de a vă spune, Sire, că poporul de dincolo, din teritoriul anexat de Rusia este acum total lipsit de orice încredere în membrii guvernului vostru. Chiar în acest oraş, în Bucureşti, ura împotriva celor vinovaţi de a vă sfătui greşit şi de a fi făcut acest lucru mişelesc creşte cu fiecare clipă…
După câteva momente de tăcere, generalul a continuat:
- Vreau doar să salvez ceea ce se mai poate salva din coroana Maiestăţii Voastre, din ţara şi graniţele noastre… Vă implor, Maiestate, să mă ascultaţi în această clipă îngrozitoare a istoriei noastre. Vă implor să nu-i mai ascultaţi pe cei a căror credinţă a fost cumpărată de politicienii de dincolo de graniţele României.
S-a aşternut o tăcere de câteva minute, timp în care Carol îi se gândea la faptul că generalul îi cerea pur şi simplu să renunţe la relaţiile cu Elena Grunberg, cu Urdăreanu, la relaţiile cosmopolite cu legături internaţionale, apoi, uitându-se ţintă la general, îi răspunse:
- Vă admir curajul de a veni să-mi spuneţi toate acestea. N-am să vă uit cuvintele!
24 de ore mai târziu, membrii gărzii personale a regelui s-au deplasat la domiciliul generalului Antonescu, l-au arestat şi l-au azvârlit în închisoare fără a fi judecat. Cu arma în mană. Prin gestul asasinării lui I. Gh. Duca, legionarii considerau că demonstrează modul eroic în care înţeleg să activeze în planul social şi să arate că “Romania nu mai este moşia clicii ajunsă la guvern!”. Din păcate, căzuseră în cursa întinsă şi lor, şi lui Duca, de către Elena Lupescu-Grunberg. Au urmat momente grele pentru legionari, prigoana şi crima fiind metodele care li s-au aplicat, şi cu care au răspuns, în această confruntare fiindu-le ucis chiar Căpitanul.
În decembrie 1937, Carol al II-lea a fost consternat când a văzut că la alegerile parlamentare cei sprijiniţi de el nu au obţinut majoritatea necesară formării unui guvern. Mai mult, legionarii reorganizaţi sub numele Partidul Totul pentru Ţară, obţinuseră 66 de locuri de deputaţi, în aceste condiţii, aşa cum se va vedea mai jos, regele aboleşte sistemul parlamentar, abrogă Constituţia şi instaurează dictatura. Oficial, Mişcarea legionară prezintă astăzi astfel situaţia de atunci: “În Romania stăpânea voinţa regelui Carol al II-lea şi-a ocultei semite [evreieşti] din jurul tronului. Megalomania regelui Carol al II-lea era punctul de convergenţă al acestor presiuni obscure: camarila palatului, în frunte cu Elena Lupescu şi Urdăreanu; clica politică în frunte cu Armand Călinescu (ministru de interne); mafia iudaică, în frunte cu Filderman.” (Wilhelm Filderman, Mare Maestru al Lojii Americano-Române – în fapt acoperire pentru B’nai B’rith - preşedinte al Uniunii Evreilor din Romania, membru al Jewish Agency).
Faptele s-au desfăşurat cu rapiditate. Evreii nu îşi puteau permite să le scape din mână Romania şi să cadă sub influenţa Germaniei naziste, şi niciun efort nu era considerat prea mare pentru obţinerea acestui deziderat. La 10 februarie 1938, Carol al II-lea instalează un “guvern consultativ” prin lovitură de stat, sfidând Constituţia în vigoare. Guvernul era prezidat de patriarhul Miron Cristea şi, pentru a i se conferi o poleială de legitimitate, au fost cooptaţi ca miniştri şi şapte foşti prim-miniştri. La 11 februarie 1938 Carol al II-lea abrogă Constituţia ţării, în vigoare din 1923. La 15 februarie 1938 interzice toate partidele politice, inclusiv Mişcarea Legionară (Partidul Totul pentru Ţară). La 20 februarie proclamă o nouă Constituţie, pregătită în laboratoarele evreo-masone, care conferea regelui puteri dictatoriale.
Corneliu Codreanu, Căpitanul Legiunii Arhanghelului Mihail, adresează o scrisoare noului guvern, referindu-se la noua Constituţie: “întreaga luptă naţională, după 20 de ani, se termină printr-o Constituţie care nu numai că nu rezolvă nimic din problema vitală a naţiei noastre, ci vine să pecetluiască pentru totdeauna drepturile şi poziţiile furate de la romani de năvălitorii jidani, împotriva cărora noua Constituţie nu ne mai deschide nici o posibilitate de apărare”.
O altă scrisoare i-o trimite istoricului Nicolae Iorga, care atacase mişcarea legionară că se ocupă de activităţi comerciale: “Când acum 15 ani în urmă tineretul manifesta zgomotos împotriva cuceririi iudaice (nu mai zgomotos decât dl. Iorga la 1906), domnii din guvernul de astăzi ne spuneau: ≪Nu aşa veţi rezolva problema! Apucaţi-vă de comerţ! Faceţi ca ei!≫ Iată ne-am apucat… când aţi văzut însă că pornim, că suntem corecţi, că suntem capabili, că munca noastră este binecuvântată de Dumnezeu, veniţi tot voi, şi distrugeţi acest început de comerţ romanesc. Eu nu mă pot bate cu

dumneata. N-am nici geniul, nici versta, nici condeiul şi nici situaţia dumitale. Dar din adâncul unui suflet lovit şi nedreptăţit iţi strig, şi iţi voi striga din adâncul gropii: eşti un necinstit sufleteşte care ţi-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate.” Condamnat pentru a-l fi calomniat pe marele istoric Nicolae Iorga (care l-a dat în judecată pentru scrisoarea de mai sus) şi pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale şi crima de răzvrătire, Corneliu Codreanu, împreună cu încă 13 camarazi au fost osândiți la 10 ani muncă silnică. Totodată regimul carlisto-evreiesc a înființat lagărele de concentrare ce au fost ticsite cu legionari (printre cei închişi fiind şi tineri intelectuali, precum Mircea Eliade). Venise mult aşteptatul moment al coaliţiei evreo-masono-regale pentru asasinarea lui Codreanu.

În noaptea de 29 spre 30 Noiembrie 1938, Căpitanul Codreanu împreună cu alţi 13 camarazi legionari au fost ridicaţi din lagărul de la Râmnicu Sărat pentru a fi transportaţi la închisoarea Jilava. Pe drum, în pădurea Tâncăbești, din ordinul special al regelui Carol al II-lea, pus în aplicare de ministrul de interne Armand Călinescu, toţi cei 14 sunt asasinaţi prin strangulare, împuşcaţi şi aruncaţi într-o groapă comună la Jilava peste care s-a turnat acid sulfuric şi s-a aşezat o placă uriaşă de beton. Oficial s-a anunţat că au fost împuşcaţi în timp ce încercau să evadeze de sub escortă. Pentru această faptă Armand Călinescu a fost avansat de către rege din funcţia de ministru de interne în cea de prim-ministru.

Istoricii legionari afirmă că: “Nimeni nu se aştepta la un astfel de act barbar din partea regelui şi a guvernului. Mai ales că cei ucişi erau închişi, condamnaţi la ani grei de temniţă. Dar presiunile ocultei fuseseră atât de mari şi de convingătoare încât monstruozitatea actului nu mai avusese nici o influenţă asupra deciziei… Şeful suprem ucis, majoritatea celorlalţi şefi legionari în închisori împreună cu alte zeci de mii de luptători. Cei rămaşi liberi, trăind în totală clandestinitate, urmăriţi de autorităţi. Ţara sub stare de asediu, lumea îngrozită… Acesta era bilanţul măreţ al stăpânirii forţelor oculte în Romania… Regele inconştient, era satisfăcut. Ocultele îşi frecau mâinile. [Armand] Călinescu veghea ca nimic să nu mişte în ţara suferinţelor şi a suspinelor.”

“Garda moare, dar nu se predă!” În ziua de 21 septembrie 1939, primul ministru Armand Călinescu, după repetate eşecuri, este asasinat de către o echipă de legionari autointitulaţi Răzbunătorii. După săvârşirea asasinatului, cei 9 legionari au ocupat postul naţional de radiodifuziune şi au anunţat întreaga ţară: “Am pedepsit pe acela cu a cărui învoire a fost omorât cel mai mare român, Corneliu Zelea Codreanu”, apoi s-au predat poliţiei. Au fost schingiuiţi şi împuşcaţi pe loc, iar trupurile le-au fost expuse pe străzile Bucureştiului, ca exemplu pentru populaţie. Din ordinul regelui Carol al II-lea, în toată ţara, în aceeaşi zi au fost asasinaţi sute de legionari arestaţi, în plus au mai fost arestaţi cate trei-cinci legionari în fiecare judeţ al ţării, asasinaţi pe loc de către poliţie şi lăsaţi pe străzi trei zile la rând pentru îngrozirea populaţiei. Între iunie-septembrie 1940 Romania pierde fără luptă, prin cedare de către Carol al II-lea, următoarele teritorii: Transilvania, Basarabia, Bucovina şi sudul Dobrogei. Ultimele trei au rămas pierdute până în ziua de azi.

De îndată ce populaţia aflã despre cedarea Transilvaniei iese în stradă şi manifestă împotriva regelui Carol al II-lea. Legionarii pregătesc o “revoluţie” socială pentru luna septembrie, dar Carol al II-lea încearcă să o evite, numindu-l prim-ministru pe generalul Ion Antonescu, care se găsea la mănăstirea Bistriţa cu domiciliu forţat, impus tot de rege. Nici un partid însă nu mai vrea să participe la noul guvern, sau aşa vrea Antonescu să-l facă pe rege să creadă. În seara zilei de 5 septembrie 1940 tineretul ieşit în stradă la Bucureşti, în frunte cu mişcarea legionară, cere abdicarea regelui, pe care îl socotea principalul vinovat de dezastrul ţării. Revolta generală mocnea în aer. Generalul Coroamă, comandantul trupelor din Capitală, căruia i se cere să restabilească ordinea, declară că mai bine se lasă împuşcat decât să ordone deschiderea focului asupra tineretului. În această situaţie, de pe noua poziţie deţinută, Antonescu îl somează pe Carol să abdice şi să renunţe la tron în favoarea fiului său, Mihai.

Regele trădător de ţară Carol al II-lea abdică şi pleacă în străinătate în dimineaţa de 6 septembrie, împreună cu mult-iubita sa evreică, Elena Grunberg, care, hoţeşte, la plecare încearcă să-l ia cu ei şi pe Mihai, moştenitorul tronului. Datorită unui aghiotant regal, tentativa nu reuşeşte. După ce vagoanele trenului special au fost încărcate până la refuz cu bunurile mobile cele mai de preţ din Palatul regal de la Bucureşti, fostul rege şi evreica s-au îndreptat spre Iugoslavia. Fiind avertizaţi, în

apropierea gării Timişoara, cei doi amanţi au cerut mecanicului de locomotivă să mărească viteza şi să nu oprească până la graniţă. când de pe peronul gării din Timişoara legionarii au deschis focul asupra trenului, Carol, evreica şi oamenii lor erau aşezaţi pe burtă cu faţa la podeaua vagonului. Deşi gloanţele au ciuruit pereţii vagoanelor, rănit a fost doar mecanicul trenului care a mai reuşit totuşi să ducă trenul până la Jimbolia.

"Rebeliunea legionară", diversiune evreiască. La 14 septembrie Romania se declară stat naţional-legionar, după ce prinţul Mihai a depus jurământul faţă de ţară şi a confirmat puterile acordate lui Ion Antonescu ca prim-ministru. Cea mai puternică garanţie a afilierii României la interesele Germaniei naziste (ideologic angajată împotriva dominaţiei evreieşti în Europa şi în lume), era prezenţa miniştrilor legionari la guvernare. În această situaţie serviciile secrete sovietice (ruseşti) în colaborare cu elementele evreieşti din Romania şi din întreaga lume aveau în faţă cea mai grea misiune, scoaterea legionarilor de la guvernare. În mod surprinzător pentru neavizaţi, ei se vor folosi chiar de către generalul Ion Antonescu pentru atingerea acestui scop. Astăzi, evreii fac o mare nedreptate memoriei acestuia, acuzându-l de genocid, după ce, practic, el i-a protejat de intenţiile de exterminare ale unor nazişti şi după ce i-a scos pe legionari de la guvernare, adevăraţii lor duşmani interni.

Prezenţa legionară la guvernare a adus o serie de măsuri economice cu caracter anti-evreiesc. Aceste măsuri le-au provocat evreilor importante prejudicii materiale, urmărind mai întâi limitarea activităţii evreilor în domeniul economic şi, ulterior, eliminarea lor totală din economie. Astfel, la:
- **4 octombrie 1940**: au fost expropriate marile proprietăţi funciare rurale deţinute de evrei;
- 1**7 noiembrie 1940**: a fost expropriat patrimoniul forestier aflat în posesia evreilor;
- **4 decembrie 1940**: au fost expropriate vapoarele aparţinând evreilor;
- **28 martie 1941**: au fost expropriate proprietăţilor funciare urbane evreieşti.

La acea dată, sentimentele evreilor faţă de Romania erau dintre cele mai ostile. Atmosfera e redată de către unul dintre foştii lucrători din Informaţiile speciale ale armatei, George Magherescu. El evocă momentele retragerii armatei romane din teritoriile cedate de Carol al II-lea Uniunii Sovietice. Soldaţii romani "erau huiduiţi şi batjocoriţi de evreii din târgurile şi oraşele basarabene pe care le părăseau. Evreii din Dorohoi şi din întreaga regiune erau gata, la cea mai mică ocazie, să pornească acţiuni ostile, demonstrative, pentru a da mâna cu armata sovietică de la Herţa. Erau nerăbdători să-i vadă pe ruşi la Dorohoi. Ca şef al Informaţiilor diviziei – scrie G. Magherescu -, aveam zilnic prilejul să constat starea de efervescenţă în care trăia populaţia evreiască din Dorohoi. Românii trăind toată ziua în nelinişte, răsuflau mai uşor seara, pentru ca în zori să se trezească iar cu teama că ar putea vedea pe sovietici venind peste ei. Evreii însă, cu urechile ciulite la aparatele de radio, mişunând unii la alţii cu informaţii pe care şi le transmiteau neîncetat, fremătau de nerăbdare sa-i vadă pe ruşi la Dorohoi". Şi aceleaşi sentimente le aveau evreii din toată ţara. Faptul că armata sovietică intrase cu forţa în Finlanda la sfârşitul anului 1939 îi făcea să spere că aceeaşi soartă o va avea şi Romania, iar ei vor fi privilegiaţii noului regim politic. Marea Britanie (Anglia), Statele Unite ale Americii şi Uniunea Sovietică (Rusia), erau potenţial unite la acea vreme ca "aliaţi" în marea confruntare mondială ce tocmai se declanşa, luptând împreună împotriva unei Germanii şi a unei Italii ce voiau o lume fără evrei la cârma economică a statelor. În economia primelor două dintre viitoarele aliate (Anglia şi S.U.A.), evreii deţineau privilegii inimaginabile, reuşind chiar să controleze politica respectivelor state prin marii bancheri evrei, aşa cu este cazul clanului de bancheri Rothschild. În cazul celui de-al treilea aliat, Uniunea Sovietică, 90% din conducerea statului o deţinea o minoritate: evreii.

În marea confruntare militară ce se pregătea, cei mari, dar mai ales oculta internaţională evreiască, îşi puneau problema statelor "mici", în care sferă de influenţă vor cădea, pe care dintre giganţi îi va urma? Şi nu şi-au precupeţit eforturile pentru a influenţa destinele acestor ţări, printre care şi Romania. Venirea la putere a mişcării legionare era cel mai mare rău imaginabil pentru evrei. Ion Antonescu era o variantă mult preferabilă. Acesta luptase în primul război mondial împotriva Germaniei, iar la 1907, în Iaşi, trăsese în ţăranii răsculaţi împotriva asupritorilor evrei. Existau deci şanse de a fi "recuperat". În ianuarie 1941, la numai 4 luni de existenţă a statului naţional-legionar "puterile aliate" organizează la Bucureşti un atentat asupra generalului Hansen, şeful misiunii militare germane în Romania. Un asemenea atentat nu putea avea nici o importanţă strategică în

confruntarea militară a celor două jumătăţi de lume, generalul Hansen putând fi oricând înlocuit cu alt ofiţer german. Înseamnă că alta a fost miza şi că jocul de culise al ocultei pregătise o capcană la Bucureşti, cu miză politică. Se miza pe încurcătura autorităţilor romane, se miza pe disensiunile dintre noii guvernanţi, dar cel mai mult, în diversiunea ce trebuia pusă în aplicare, se miza pe unii dintre oamenii din anturajul lui Ion Antonescu.
Iată faptele: 20 ianuarie 1941. Maiorul Doring, şeful transporturilor Misiunii Militare germane din România este asasinat în plină stradă în Bucureşti, în dreptul Hotelului Ambasador, de către spionul asasin internaţional Dimitrie Sarantopoulos. La anchetă, s-a descoperit că la intrarea în Romania, pe la Constanţa, a fost însoțit de doi agenţi americani, dar se afla în slujba serviciului secret britanic pentru a-l asasina pe generalul Hansen, şeful Misiunii Militare germane, şi numai dintr-o eroare a fost asasinat un subordonat al acestuia.
Generalul Ion Antonescu a găsit de urgenţă un ţap ispăşitor în persoana ministrului de interne legionar Constantin Petrovicescu, pe care l-a destituit în aceeaşi zi cu asasinatul. Destituirea era ilegală şi abuzivă, deoarece numirea şi destituirea demnitarilor (miniştri, secretari de stat şi prefecţi) putea fi efectuată conform actului constituţional de la 14 septembrie 1939 numai prin decret regal, şi nu de către primul-ministru. Anterior destituirii sale, generalul Petrovicescu ordonase însă o anchetă asupra "elementelor care desfăşoară activitate ostilă României", dar nu a mai apucat să afle rezultatele anchetei, ce au rămas secrete şi nu au fost date publicităţii decât după anul 1990. "Cu această ocazie a ieşit la iveală un lucru şocant. Viza de şedere în Romania a agentului Dimitrie Sarantopoulos expirase înainte de comiterea asasinatului şi a fost prelungită la cererea expresă a lui Alexandru Rioşeanu, subsecretar de stat la Ministerul de Interne, în acelaşi timp mana dreaptă a generalului Ion Antonescu" (Teodor Filip, Adevăruri explozive). Reiese din această informaţie că serviciile secrete aliate, fidele intereselor evreieşti la nivel mondial, aveau suficientă influenţă pentru a putea determina acţiunile celor mai apropiaţi colaboratori ai generalului Antonescu. Imediat, legionarii au organizat o manifestaţie pentru apărarea ministrului de interne legionar Petrovicescu, strigând totodată că "un brav ostaş al armatei germane poate fi ucis în mijlocul Bucureştiului, sub ochii lui Rioşeanu, omul jidanilor şi al grecilor". Şi nici nu ştiau că Rioşeanu îi prelungise viza de şedere în Romania spionului-asasin!
Tot pe 21 ianuarie 1941, generalul Ion Antonescu dă o lovitură de stat armată, destituind toţi prefecţii şi chestorii, majoritatea legionari. Aceştia fuseseră numiţi prin decret regal, şi conform actului constitutiv puteau fi destituiţi numai prin decret regal. Deciziile lui Ion Antonescu au fost astfel şi un gest de sfidare la adresa tânărului rege Mihai. Majoritatea prefecţilor şi chestorilor fiind legionari, ei se sechestrează în sedii refuzând să-şi părăsească neconstituţional funcţiile. Atunci, Ion Antonescu trimite armata pentru a-i evacua forţat. Aşa a început ceea ce istoria scrisă de istoricii evrei a desemnat ca fiind „rebeliunea legionară". Printre cei mai mari măsluitori ai acestor evenimente a fost acelaşi evreul Roller, care după instalarea comunismului în Romania a rescris întreaga istorie a romanilor, pentru a le fi servită oficial cu linguriţa în şcoli şi la învăţământul de partid. E cel puţin ciudat să îi numeşti pe legionari rebeli, atât timp cât poziţia lor corespundea dreptului constituţional, iar Ion Antonescu dădea o lovitură de stat folosindu-se de poziţia de comandant al armatei pentru a-şi instaura dictatura personală, o nouă dictatură pentru romani, după cea regală a lui Carol al II-lea.
"Rebeliunea legionară" a fost pregătită din afara ţării şi din ţară de elementele ostile legiunii, care ştiau că legionarii se vor opune scoaterii de la putere, şi de aceea trebuiau compromişi, în Cartea Neagră, editată recent de Comunitatea Evreilor din Romania, se recunoaşte deschis că "evreii au contribuit la prăbuşirea în sânge a regimului legionar" (se auto-recunosc deci parte beligerantă) şi că "o serie de măsuri erau din vreme pregătite". Ministrul de interne legionar Petrovicescu semnalase cu aproape trei luni înainte de evenimente, în cadrul Consiliului de Miniştri:"De multă vreme avem informaţii că se produce o penetrare de comunişti în Mişcarea legionară".
Serviciile secrete sovietice (ruseşti), conduse de evrei, începuseră încă din decembrie 1940 acţiunea de dezinformare, răspândind ştiri conform cărora în Romania situaţia este extrem de grea şi că regele Mihai a plecat din ţară, că se pregăteşte o revoltă generală deoarece intre membrii guvernului există neînțelegeri. Chiar cu ajutorul secretarului de stat de la interne, Rioşeanu ("omul evreilor", cum ziceau legionarii), şi al unor agenţi dubli ai Siguranţei, astfel de informaţii erau aduse la urechile lui Ion Antonescu, pentru a i se sugera debarasarea de legionari. În timpul "rebeliunii

legionare” au fost scoase în stradă o mulţime de elemente, şi legionare şi, cele mai periculoase, ne-legionare, elemente necesare creării unei stări de haos şi a unor diversiuni care să justifice desfiinţarea statului naţional-legionar. În acelaşi timp, armata rusă aştepta la Ungheni să poată pătrunde în ţară. Pentru a păcăli Berlinul, astfel încât nemţii să nu ia apărarea legionarilor, postul de radio englezesc B.B.C. a difuzat ştiri false în timpul rebeliunii, cum că legionarii s-au răsculat împotriva Axei şi a Germaniei. Se pare că, pentru suficient timp, Ion Antonescu a avut mană liberă de la Berlin, iar raportul trimis de Hauffe, şeful Statului Major al Misiunii Militare germane din Romania nu mai putea schimba nimic, cărţile se făcuseră. “Tulburătorii ordinii publice, scria Hauffe, nu au fost legionari, ci comunişti, care încercau să pescuiască în ape tulburi, în ţară domneşte liniştea.” Oricum, comuniştii (sau agitatorii plătiţi de sovietici) sunt descrişi de martori ca pleava societăţii, scoasă în stradă. Ei stâlceau, distrându-se, lozincile specific legionare. Astfel, în loc de jos masonii!, se striga jos nasolii!

Acțiunea studențimii Românești în Martie 1923, în urma modificării Art.7 din Constituție prin acordarea de drepturi politice jidanilor. De multă vreme se zvonea ca Parlamentul liberal, care era Adunare Constituantă, având deci misiunea de a modifica Constituția, are intenția sa modifice art. 7 din Constituție, în sensul de a acorda „cetățenia și drepturi politice tuturor jidanilor aflători în Romania”. Până acum, acest articol din vechea Constituție oprea încetățenirea străinilor și constituia o adevărată pavăză de ocrotire a tarii împotriva năvălirii și amestecului jidanilor în conducerea propriilor destine românești. Acordarea acestui drept de amestec în treburile publice ale României a unui număr de doua milioane de jidani, acordarea unui drept de egalitate a jidanului pripășit la noi de curând, cu romanul înfipt de milenii în acest pământ, era totodată o nedreptate strigătoare la cer și o mare primejdie naționala, care nu putea sa nu îngrijoreze și sa nu cutremure pe orice roman cu iubire pentru tara lui. Profesorul Cuza, în față acestei situații, a scris o serie de articole nemuritoare, arătând primejdia care amenință viitorul acestei nații, iar „Liga” a răspândit în tara liste pentru a fi iscălite de români, prin care se cerea menținerea art. 7 din Constituție. Listele au fost acoperite de sute de mii de iscălituri și înaintate Adunării Constituante. Eu am cugetat ca noi, studenții, în timpul dezbaterii acestei grave chestiuni, sa plecam din toate centrele la București și acolo, împreună cu studențimea bucureșteana și cu populația să manifestăm și sa oprim atacul care avea sa ne robească viitorul nostru. Am plecat la Cernăuți, Cluj și București. Studenții au primit propunerea și au început organizarea în vederea plecării. Pentru momentul acesta trebuia sa trimit o telegrama convențională. Planul însă a căzut. Pentru că noi ne așteptam ca dezbaterile în jurul acestei chestiuni să dureze cel puțin 3 zile, în care timp ne-am fi putut deplasa la București. Or, la 26 martie, dezbaterile n-au durat nici o jumătate de oră. Guvernul liberal, ca și Adunarea, pare-se conștienți de actul de mare rușine pe care-l făceau, au căutat să-l ascunde, trecându-l neobservat. A doua zi după acest mare act de tratare națională, presa așa-zisa românească, ca și cea jidănească, trecea sub tăcere actul infam. „Dimineața”, „Lupta”, „Adevărul”, publicau în fiecare zi pagini întregi cu litere groase, conflictul dintre proprietari și chiriași la București și într-un colț câteva vorbe prin care anunțau simplu și perfid: art. 7 din vechea Constituție a fost înlocuit prin art. 133.

Partidul liberal și ticăloasa adunare de la 1923 au pus și pecetluit astfel piatra de mormânt peste viitorul acestui neam. Nici un blestem al copiilor, al mamelor, al bătrânilor, al tuturor romanilor în suferință pe acest pământ, acum și în veacul ceacului, nu va fi suficient pentru a răsplăti pe acești trădători de neam. Astfel, în tăcere și intr-o atmosfera de lașitate generala se consuma marele act de trădare națională. Numai glasul profesorului Cuza, personalitatea care predomină acum peste toată nația românească, se auzea:

„Români,Constituția de la 28 martie 1923 trebuie desființată imediat. Protestați în contra votului ei. Cereți alegeri libere. Organizați-vă pentru a va asigura biruința. O noua constituție trebuie sa garanteze drepturile de întâietate ale nației românești, ca nație dominanta în Stat.”

Când am auzit la Iași, m-a podidit plânsul și mi-am zis:

– Nu se poate! Cel puțin trebuie să se știe ca am protestat. Caci neamul ceruia i se pune asemenea jug pe grumaji și nici măcar nu protestează, este un neam de imbecili. Am acut atunci un manifest către ieșeni, chemând pe toți romanii la o adunare de protestare în Universitate. Vestea acordorii drepturilor la jidani s-a împrăștiat în toate casele ca fulgerul. Orașul clocotea. Autoritățile, din

ordinul guvernului, au scos armata, jandarmii, poliția; au început provocările și interdicția de circulație. Atunci planul s-a schimbat. Adunarea nu s-a mai făcut la Universitate, ci în 14 puncte ale orașului. Aici au început manifestațiile și ciocnirile care au durat toata noaptea. Autoritățile, armata și forțele polițienești au fost complet derutate prin schimbarea brusca a planului de lupta, a locului de adunare și prin purtarea lor în fuga de la un capăt al orașului la celalalt, după cum erau anunțați de agenți despre apariția manifestanților, care apărau din jumătate în jumătate de ora în puncte contrarii. Grupul de sub comanda mea s-a întrunit la punctul greu: Podul Roșu (Socola) și Tg. Cucului; acolo unde obrăznicia jidănească susținea că niciodată nu va putea intra vreun manifestant antisemit nepedepsit cu moartea. Pe acolo nu locuiește nici un român. Mii de jidani s-au trezit și forfoteau ca un cuib de viermi. când am fost primiți cu focuri de arma, am răspuns cu focuri de armă. Noi ne-am făcut datoria dând peste cap tot ce ne stătea în cale și arătând jidănimii ca Iașiul, străvechea capitala a Moldovei, este încă românească și ca acolo e brațul nostru care stăpânește, care poate îngădui sau nu, care deține pacea sau războiul, care pedepsește sau iartă.
A doua zi a sosit la Iași în ajutorul celor doua regimente, al politiei, jandarmeriei și jidănimii, cavaleria din Bârlad, iar foile din capitala au apărut în ediție specială: „Iașiul a trăit o noapte și o zi de revoluție”. atât am putut face noi, niște copii. Atât ne-am priceput în momentul în care ni s-a pus jugul pe umeri. Nu l-am primit cu seninătate, cu resemnare de iobag, cu lașitate. Atât și jurământul sacru pentru toata viața de a sfărâma acest jug, oricâte lupte și jertfe ni s-ar cere. A doua zi m-am dus la Prefectura de Politie sa duc mâncare la cei arestați. Acolo, tocmai era interogat și reținut Iulian Sârbu, pentru motivul de a fi fost autorul manifestului. Văzând aceasta, m-am prezentat anchetatorului și i-am spus:
– Nu e Sârbu autorul manifestului; eu sunt.
La politie mi s-a spus:
- Domnule Codreanu, trebuie sa mergi până la tribunal cu agentul.
- De ce cu agentul? am ripostat. Merg singur. Era prima dată când mi se punea cuvântul la îndoială. Mă simțeam ofensat.
- Nu, cu agentul nu merg. N-are decât să meargă la 20 metri în urma mea. Eu mă duc singur. Cuvântul meu face mai mult decât 20 de agenți de politie.
Ajung la Tribunal. Agentul intră și mă introduce și pe mine în fața domnului judecător de instrucție Catichi. Domnul judecător îmi spune:
– Ești arestat și trebuie sa te trimit la penitenciar.
Când am auzit, mi s-a făcut negru înaintea ochilor. Pe acea vreme, arestat era ceva infamant. Nimeni dintre ieșeni nu mai fusese arestat și nu se auzise ca un student naționalist să fie arestat. Dar eu, cu trecutul meu de luptător! M-am apropiat de masa judecătorului de instrucție și i-am spus:
– Domnule judecător, nu primesc sa fiu arestat și nimeni nu va putea sa mă ridice pentru a mă duce la penitenciar.
Bietul om, pentru a nu mai provoca discuție, a dat ordin agentului sa mă duca la penitenciar și m-a sfătuit sa nu mă opun. Apoi a plecat. Agentul a încercat sa mă ducă. I-am spus:
– Du-te acasă omule și lasă-mă în plata Domnului, că nu mă poți dumneata duce de aici.
Au venit și alții. Am rămas acolo de la ora 11 ziua până seara la ora 8. Toate intervențiile de a mă scoate au fost zadarnice. Mă gândeam: Nu sunt vinovat cu nimic. Mi-am făcut datoria către neamul meu. Dacă e cineva vinovat și trebuie arestat, sunt aceia care au făcut rău neamului meu: Parlamentul care a acordat drepturi politice jidanilor. În sfârșit, au plecat toți funcționarii de la tribunal, rând pe rând, până la ușieri. Am rămas cu agenții lângă mine. Pe la ora 8, sosesc trei ofițeri.
- Domnule Codreanu, avem ordin sa evacuam acest tribunal.
- Bine, domnilor ofițeri, voi ieși afară.
Am coborât scările și am ieșit. Spre surprinderea mea, acolo vad o companie de jandarmi în semicerc, procurori, judecători și politie. Atunci, merg drept înainte și mă așez jos, în mijlocul curții. Vin autoritățile și îmi spun:
- Trebuie sa mergi la penitenciar.
- Nu merg.
M-au ridicat pe sus, m-au pus într-o trăsură și m-au dus la penitenciar, la pas, cu compania de jandarmi după mine. În ultimul moment când intram pe poarta, băieții sau repezit sa mă scoată, dar

revolverele agenților i-au oprit. Era protestare contra legilor? Nu. Era contra jugului nedreptăților. Pare ca aceasta protestare a mea de a intra pe linia arestărilor era un presentiment ca multa suferință va trebui sa îndur, odată intrat pe aceasta cale, intre zidurile reci ale închisorilor. Am rămas o săptămână acolo, până în ajunul Paștilor. Primele mele zile de închisoare! Le-am suportat foarte greu moralicește, pentru ca nu puteam înțelege ca cineva sa fie arestat atunci când lupta pentru neamul sau și din ordinul acelora care lupta contra neamului. La ieșire am plecat acasă. Mulți romani mi-au ieșit înainte prin gări, făcându-mi manifestație de simpatie și îndemnându-mă sa duc lupta mai departe, caci este a neamului și neamul până la sfârșit va învinge. Neamul întreg, în tot ce avea el mai bun, de la taran și până la intelectual, a primit cu nespusa durere trista veste a modificării art. 7; dar nu pute face nimic, caci s-a trezit vândut și trădat de conducătorii lui. Oare ce blestem pe capul nostru și ce păcate ne-au condamnat pe noi, românii să avem parte de asemenea canalii de conducători?
Iată față în față doua momente istorice, în două Romanii deosebite, cu doua rânduri de oameni și cu aceeași problemă. Constituanta de la 1879, din Romania Mică, mica de tot, care avea curajul sa suporte presiune Europei și Constituanta de la 1923, din Romania Mare, înălțată din jertfa sângelui nostru, care din slugărnicie interesata, sub presiunea aceleiași Europe, nu pregeta să umilească și sa pună în pericol viața unei națiuni întregi.
După Paști, lupta reîncepe. Pe frontul L.A.N.C., profesorul Cuza continua acțiunea prin presa, iar noi ceilalți ne ocupam de organizare. Începe seria întrunirilor prin orașe și sate. Pe frontul studențesc, modificarea art. 7 din Constituție aduce schimbări. Conducătorii de la București și Cluj, care crezuseră ca până la capăt o mișcare studențească va putea convinge guvernul să recunoască cererile drepte ale studențimii, văzând ca acesta nu numai că nu recunoaște nimic, dar ca acorda drepturi politice jidanilor, se descurajează amărâți și încep sa fluture tot mai mult ideea capitularii. La Cluj, chiar președintele convoacă o adunare unde susține teza intrării la cursuri. Masa studențească respinge propunerea și declara ca ea lupta pentru onoare și ca lupta va trebui dusa până la limita cea de pe urma a rezistentei. Susținătorii acestei teze sunt: Ion Mota, Corneliu Georgescu, Isac Mocanu, împreună cu tot grupul nostru. Alexa își dă demisia și este ales în locul lui președinte al centrului studențesc „Petru Maior”, Ion Mota cu un comitet nou. Asaltul guvernului pentru a determina pe studenți sa intre la cursuri cade și de asta data, dar cu sacrificarea conducătorilor. Ion Mota și încă șase sunt eliminați pentru totdeauna din toate universitățile pentru ținuta lor dârză.
La București, un grup în frunte cu Simionescu și Dănulescu, începe sa ia locul conducerii din ce în ce mai nehotărâte și mai slabe. Nici aici guvernul nu reușește să deschidă cursurile după Pasti.
Iunie 1923: Au trecut încă două luni de rezistenta eroica, de mizerie, de presiuni. Studențimea era epuizata. La București se fixează deschiderea Universității în vederea examenelor, fie chiar numai pentru studenții jidani și pentru renegați. În ziua deschiderii, în Universitate se introduce armata. Slabele ciocniri din fața Universității nu mai pot determina închiderea acesteia. Planul guvernului era sa le deschidă pe rând, lăsând Iașiul la urma și punându-l în fața a trei universități deschise. Peste o saptamana, la Cluj, și încă peste câteva zile la Cernăuți, universitățile se deschid cu armata, în aceleași condiții ca la București. Peste o alta saptamana venea și ceasul greu al Iașiului, care, izolat prin masurile guvernului, rămăsese singur cu puterile mult scăzute. În ajunul deschiderii, stiind ca a doua zi dimineața armata va intra în Universitate, am făcut planul de a o ocupa noi, în timpul nopții. De cu ziua, am trimis un student de încredere care a intrat în sala pașilor pierduți și a desfăcut zăvoarele la două geamuri mari, fără ca sa se observe, în așa fel încât numai împinse din strada ele să se deschidă. Fără a comunica planul, am convocat, la ora 9, 100 de studenți în sala Bejan. La ora 10, Universitatea a fost ocupata de noi. Pe frontispiciul ei se arborase steagul cu zvastica. Peste puțin a sosit și rectorul Universității, prof. Simionescu, căruia i-am deschis. El ne-a vorbit, îndemnându-ne să părăsim Universitatea. Noi i-am răspuns, explicându-i cauza noastră. Peste câteva ore a plecat. Ne-am organizat pentru pază și am rămas toata noaptea de veghe acolo. A doua zi dimineața, studenții au sosit la Universitate în număr mare. Înviorați, au hotărât în unanimitate continuarea luptei. Ziarele jidănești ne-au atacat furibund. Peste doua zile, Clujul, într-o luptă, încearcă reluarea Universității din mâinile jandarmilor. Peste alte două zile, Bucureștii și Cernăuții. Aceste lupte duc din nou la ridicarea studențimii și la închiderea tuturor universităților. Anul școlar se terminase. Tineretul românesc dăduse un examen unic de rezistenta, de caracter și de solidaritate.

Onoare studențimii care, pentru credința ei, înfruntând atâtea lovituri, a dat un exemplu de voința colectiva nemaiîntâlnit în istoria universităților din întreaga lume. În nici o țară nu s-a văzut ca studențimea, unită într-un singur suflet, asumându-și toate responsabilitățile și toate riscurile, să poată menține greva generală timp de un an de zile, pentru a-și impune credințele, urmărind prin demonstrația ei trezirea la conștiință a nației întregi, față de cea mai grea problemă a existenței sale. Este o pagină frumoasă, o pagină eroică scrisă cu suferința acestei tinerimi în cartea neamului românesc.